

Μεταπτυχιακό πρόγραμμα: Χρηματοοικονομικής και
Τραπεζικής Διοικητικής (full time) 2010-2011

Σουλέας Αχιλλέας -ΜΧΡΗ 1021

Διπλωματική εργασία : **Χειραγώγηση κερδών και
κεφαλαιακής επάρκειας τραπεζών μέσω των
προβλέψεων για ζημιές από δάνεια**

Επιβλέπων καθηγητής : Λέκτορας Α. Μπότσαρη
Τριμελής επιτροπή: Λέκτορας Α. Μπότσαρη
Καθηγητής Α.Αντζουλάτος
Επικ.καθηγητής Δ.Κυριαζής

ΠΕΡΙΛΗΨΗ(ABSTRACT)

Όσον αφορά τις προηγούμενες εμπειρικές έρευνες, το δείγμα τους ήταν ποικίλο ανάλογα με το πού η κάθε έρευνα ήθελε να επικεντρωθεί και έτσι δεν αφορούσαν αποκλειστικά τράπεζες της Ευρώπης. Στις περισσότερες έρευνες που μελετήσαμε υποστηρίχθηκε η υπόθεση της χειραγώγησης κερδών από τις τράπεζες μέσω των ΠΖΔ(ΠΖΔ= προβλέψεις για ζημιές από δάνεια). Επίσης, σε μικρότερο ποσοστό υποστηρίζεται η υπόθεση της κεφαλαιακής χειραγώγησης. Από την άλλη, παρατηρήθηκε ότι οι τράπεζες παρουσιάζουν μία προκυκλική συμπεριφορά και ιδιαίτερα όταν έχουν στην κατοχή τους πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια.

Εμείς στην δική μας εμπειρική έρευνα επικεντρωθήκαμε στην Ευρώπη(Ηνωμένο Βασίλειο, Ιταλία, Γερμανία, Γαλλία, Ελλάδα, Ισπανία) και έχουμε στο δείγμα μας τις κυριότερες ευρωπαϊκές τράπεζες.

Οι υποθέσεις της έρευνάς μας είναι 4:

1. Χειραγώγηση κερδών μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια συνεπάγεται θετική συσχέτιση ανάμεσα στις προβλέψεις και τα κέρδη προ προβλέψεων.
2. Αναμένουμε μείωση της έντασης χειραγώγησης κερδών μέσω των προβλέψεων μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ.
3. Αναμένουμε μία λιγότερο έντονη χειραγώγηση κερδοφορίας από πλευράς τραπεζών την περίοδο μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης το 2007
4. Δεν αναμένουμε σημαντική σχέση ανάμεσα στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια και στην κεφαλαιακή επάρκεια

Για το συνολικό δείγμα των τραπεζών υποστηρίζονται οι πρώτες 2 υποθέσεις μας όχι όμως η τρίτη και η τέταρτη.

Για το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζεται η χειραγώγηση της κερδοφορίας αλλά μόνο για την περίοδο 2007-2010, ενώ καμία από τις υπόλοιπες 3 υποθέσεις μας από τα αποτελέσματα που βρέθηκαν δεν υποστηρίζεται απόλυτα.

Όσον αφορά τις ιταλικές τράπεζες, δεν υποστηρίζεται επαρκώς η πρώτη και η τέταρτη κατά σειρά υπόθεσή μας, ενώ παρέχεται ως ένα βαθμό υποστήριξη της δεύτερης και της τρίτης υπόθεσης της έρευνάς μας.

Για τις γαλλικές τράπεζες, υποστηρίζεται από τα αποτελέσματά μας η χειραγώγηση κερδοφορίας αλλά μόνο για την περίοδο 2000-2007. Επίσης, παρέχονται αρκετές ενδείξεις υποστήριξης της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης κατά σειρά υπόθεσής μας.

Σε ό,τι αφορά τις γερμανικές τράπεζες, για την πρώτη υπόθεση υπάρχει υποστήριξη μόνο για την περίοδο 2000-2007, ενώ για την δεύτερη υπόθεση υπάρχουν μόνο ως κάποιο βαθμό ενδείξεις υποστήριξης για την περίοδο 2007-2010. Η τρίτη κατά σειρά υπόθεσή μας υποστηρίζεται σε μεγάλο βαθμό, ενώ η τέταρτη υπόθεσή μας υποστηρίζεται ισχυρά μεν αλλά όχι ολοκληρωτικά από τα αποτελέσματα που βρέθηκαν για τις γερμανικές τράπεζες.

Για τις ελληνικές τράπεζες, απορρίπτεται η υπόθεση χειραγώγησης των κερδών τους. Ακόμα, δεν υποστηρίζεται απόλυτα ούτε η δεύτερη υπόθεσή μας, ενώ υπάρχουν κάποιες ενδείξεις υποστήριξης της τρίτης κατά σειρά υπόθεσης της έρευνάς μας. Η

τέταρτη και τελευταία υπόθεση της έρευνάς μας υποστηρίζεται ισχυρά για τις ελληνικές τράπεζες.

Τέλος, για τις ισπανικές τράπεζες υποστηρίζεται η χειραγώγηση των κερδών τους αλλά μόνο για την περίοδο 2007-2010, ενώ δεν υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις υποστήριξης για τις υπόλοιπες τρεις υποθέσεις μας.

ΓΑΛΕΡΙΣΤΗΜΟ ΓΕΡΑΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ. 5 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 –Εισαγωγή

Σελ. 6-19 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2—Επισκόπηση εμπειρικών μελετών

Σελ. 19-53 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3—Περιγραφή δείγματος έρευνας και μεθοδολογίας

Σελ. 19-45 Μεθοδολογία προηγούμενων εμπειρικών μελετών

Σελ. 45-56 Η εμπειρική μας μελέτη

Σελ. 57-76 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4-- Αποτελέσματα έρευνας και ερμηνεία

Σελ. 58-60 Αποτελέσματα συνολικού δείγματος

Σελ. 61-64 Ηνωμένο Βασίλειο-Αποτελέσματα

Σελ. 64-67 Ιταλία-Αποτελέσματα

Σελ. 67-69 Γαλλία-Αποτελέσματα

Σελ. 70-72 Γερμανία-Αποτελέσματα

Σελ. 72-74 Ελλάδα-Αποτελέσματα

Σελ. 74-76 Ισπανία-Αποτελέσματα

Σελ. 77-79 ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5—Σύνοψη

Σελ. 80-93 Παράρτημα(Appendix)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Εισαγωγή

Οι προβλέψεις για ζημιές από δάνεια(loan loss provisions) είναι ένα από τα πιο σημαντικά “δεδουλευμένα” (accruals) έξοδα που αναγνωρίζουν οι τράπεζες στις οικονομικές τους καταστάσεις και συγκεκριμένα στην κατάσταση αποτελεσμάτων .

Με την αναγνώριση αυτών των προβλέψεων, οι τράπεζες έχουν ως σκοπό να “καλύψουν” θα λέγαμε τις αναμενόμενες(anticipated) ζημιές που περιμένουν να έχουν από τα δάνεια που έχουν χορηγήσει στο πλαίσιο της φυσιολογικής τους λειτουργίας.

Παρόλαυτα είναι κοινώς αποδεκτό ότι οι προβλέψεις για ζημιές από δάνεια δεν αντικατοπτρίζουν επακριβώς τις αναμενόμενες ζημιές (anticipated losses) των τραπεζών.

Κι αυτό διότι πολλές φορές οι τράπεζες χρησιμοποιούν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια(loan loss provisions) για να ικανοποιήσουν κάποιους συγκεκριμένους σκοπούς τους. Οι προβλέψεις που αναγνωρίζουν οι τράπεζες χαρακτηρίζονται από ένα περιθώριο διάκρισης (margin of discretion) το οποίο πολλές φορές οι τράπεζες το εκμεταλλεύονται για αυτούς τους ιδιαίτερους σκοπούς.

Τέτοιοι σκοποί μπορεί να είναι η χειραγώγηση κερδών(earning management) και κεφαλαίου , δηλαδή δεικτών κεφαλαιακής επάρκειας,(capital management).

Η παρούσα εργασία ασχολείται με το κατά πόσο και αν οι μεγαλύτερες τράπεζες της Ευρώπης (το δείγμα μας αποτελείται από τράπεζες σε Γαλλία , Βρετανία, Ιταλία, Ισπανία, Γερμανία, ενώ χρησιμοποιείται και η αγορά της Ελλάδας αν και δεν αποτελεί μεγάλη αγορά για ευνόητους λόγους) διενεργούν χειραγώγηση κερδοφορίας και κεφαλαίου μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια την περίοδο 2000-2010.

Στο 2^ο κεφάλαιο της έρευνά μας γίνεται μία επισκόπηση προηγούμενων εμπειρικών μελετών. Παρουσιάζονται τα αποτελέσματα στα οποία κατέληξαν οι προηγούμενες έρευνες που πραγματοποιήθηκαν και οι οποίες σχετίζονται με τους σκοπούς τους οποίους θέλουν να ικανοποιήσουν οι τράπεζες μέσω των προβλέψεων(χειραγώγηση κερδών και κεφαλαιακής επάρκειας).

Στο 3^ο κεφάλαιο παρουσιάζεται η μεθοδολογία που ακολούθησαν αυτές οι προηγούμενες έρευνες αλλά και η μεθοδολογία και το μοντέλο παλινδρόμησης που χρησιμοποιούμε εμείς στην δική μας έρευνα.

Στο 4^ο κεφάλαιο παρουσιάζουμε τα αποτελέσματά μας από την δική μας έρευνα, ενώ το 5^ο κεφάλαιο αποτελεί την σύνοψη των συμπερασμάτων(conclusion) από την έρευνά μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Επισκόπηση εμπειρικών μελετών

Στο παρελθόν έχουν πραγματοποιηθεί αρκετές έρευνες σχετικά με το κατά πόσο οι τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση κερδών (earnings management) ή κεφαλαιακή χειραγώγηση (capital management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια αλλά και γενικότερα ποιους σκοπούς προσπαθούν να πετύχουν οι τράπεζες μέσω της αναγνώρισης προβλέψεων για ζημιές από δάνεια.

Σε αυτό το κεφάλαιο θα μελετήσουμε τις προηγούμενες έρευνες που έχουν πραγματοποιηθεί.

Παραθέτουμε τα αποτελέσματα που έχουν προκύψει σε αυτές τις έρευνες.

Θα ακολουθήσουμε χρονολογική σειρά στην παράθεση των αποτελεσμάτων των προηγούμενων ερευνών.

Το 1990 η Susan E.Moyer στην έρευνά της εξετάζει το κατά πόσο οι τράπεζες, δηλαδή οι managers των τραπεζών, όταν η τράπεζα παρουσιάζει μειωμένη κεφαλαιακή βάση, προσπαθεί να αυξήσει το κεφάλαιό της μέσω των ΠΖΔ (ΠΖΔ= προβλέψεις για ζημιές από δάνεια=LLPs=Loan loss provisions)έτσι ώστε να μειώσει τα κόστη μη συμμόρφωσης με το απαιτούμενο ελάχιστο κεφάλαιο (regulatory minimum).

Επίσης, η συγκεκριμένη έρευνα εξετάζει το κατά πόσο οι επιχειρήσεις με υψηλά κέρδη προσπαθούν να μειώσουν τα κέρδη τους στη κατάσταση αποτελεσμάτων αυξάνοντας τις ΠΖΔ(προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) αποφεύγοντας με αυτό τον τρόπο τα πολιτικά κόστη που συνεπάγονται τα υψηλά κέρδη(περίοδος 1981-86).

Πριν την θέσπιση της Βασιλείας για την κεφαλαιακή επάρκεια των τραπεζών, το απαιτούμενο κεφάλαιο (regulatory capital) που έπρεπε να έχουν οι τράπεζες περιλάμβανε τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια. Έτσι οι τράπεζες είχαν κίνητρο, όταν η κεφαλαιακή τους βάση ήταν ασθενής, να αυξήσουν τις ΠΖΔ έτσι ώστε να αυξηθεί το κεφάλαιό τους.

Τα αποτελέσματα της έρευνας της Susan E.Moyer υποστηρίζουν την υπόθεση ότι οι τράπεζες χρησιμοποιούν πράγματι τις ΠΖΔ για να αυξήσουν το κεφάλαιό τους όταν αυτό πέφτει κάτω από τα απαιτούμενα όρια. Δεν υποστηρίζει όμως την υπόθεση ότι τράπεζες με υψηλά κέρδη αυξάνουν τις ΠΖΔ για να τα μειώσουν λόγω του πολιτικού κόστους που αποφέρουν αυτά τα υψηλά κέρδη.

Άρα λοιπόν, τελικά, η έρευνα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι ΠΖΔ πράγματι χρησιμοποιούνταν από τις τράπεζες τη περίοδο 1981-86 για να αυξήσουν το δείκτη κεφαλαιακής τους επάρκειας, όχι όμως και για να προσαρμόσουν προς τα κάτω τα τυχόν υψηλά κέρδη τους για να αποφύγουν το πολιτικό κόστος.

Ο James M. Wahlen (1994) εξετάζει τη φύση της πληροφορίας η οποία διαδίδεται μέσα από τη χρήση των ΠΖΔ από τους managers των τραπεζών και πώς οι επενδυτές εκλαμβάνουν τη χρήση ΠΖΔ από τις τράπεζες (για την περίοδο 1977-88).

Ο James M. Wahlen συμπεραίνει ότι η χρήση υψηλότερων ΠΖΔ (loan loss provisions) συνδέεται με υψηλότερες αποδόσεις μετοχών για τις τράπεζες αλλά και με καλύτερες προοπτικές μελλοντικών κερδών.

Οι Myung Sun Kim και William Kross(1998) εξετάζουν την επιρροή της αλλαγής στους κανονισμούς της κεφαλαιακής επάρκειας των τραπεζών το 1989(εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας) πάνω στις ΠΖΔ(loan loss provisions) και στις διαγραφές δανείων(loan write-offs).

Το 1989 με τους κανονισμούς της Βασιλείας οι ΠΖΔ (loan loss provisions) , που μέχρι τότε αποτελούσαν μέρος του απαιτούμενου κεφαλαίου(regulatory capital) , έπαψαν να συμπεριλαμβάνονται σε αυτό . Δεν αποτελούσαν πια μέρος του βασικού Tier 1 κεφαλαίου, παρά μόνο ένα μικρό ποσοστό του δευτερεύοντος Tier 2 κεφαλαίου. Η έρευνα των Myung Sun Kim και William Kross εξετάζει με ποιο τρόπο αυτή η αλλαγή στους κανονισμούς της κεφαλαιακής επάρκειας και στον υπολογισμό των δεικτών κεφαλαιακής επάρκειας επηρέασε τις τράπεζες όσον αφορά στον υπολογισμό ΠΖΔ αλλά και στις διαγραφές δανείων (loan write-offs) .

Οι Myung Sun Kim και William Kross βρίσκουν ότι οι τράπεζες με χαμηλά επίπεδα κεφαλαιακής επάρκειας μείωσαν τις ΠΖΔ κατά τη περίοδο μετά την εισαγωγή της Βασιλείας (1990-92) σε σχέση με πριν(1985-88) .

Αυτό ήταν το αναμενόμενο αποτέλεσμα της έρευνας μιας και οι χαμηλού κεφαλαίου τράπεζες είχαν το κίνητρο να μειώσουν τις ΠΖΔ έτσι ώστε να εξασφαλίσουν μεγαλύτερη κεφαλαιακή επάρκεια μέσω μεγαλύτερου εισοδήματος(οι μικρότερες ΠΖΔ αυξάνουν τα κέρδη , τα οποία φυσικά εξακολουθούσαν να είναι μέρος του tier 1 κεφαλαίου , όχι όμως και οι ΠΖΔ).

Επίσης, η έρευνα βρίσκει (αναμενόμενα) ότι οι διαγραφές δανείων(loan write-offs) αυξήθηκαν την περίοδο μετά την εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας (1990-92) σε σχέση με πριν(1985-88) . Αυτό αποδίδεται στο γεγονός ότι οι διαγραφές δανείων, πριν την εισαγωγή της Βασιλείας, μείωναν το κεφάλαιο των τραπεζών μειώνοντας τον αριθμητή του δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας tier-1.

Μετά την εισαγωγή της Βασιλείας όμως οι διαγραφές δανείων έπαψαν να επηρεάζουν τον αριθμητή του βασικού κεφαλαίου των τραπεζών (tier1 capital) αφού από το βασικό κεφάλαιο είχε πλέον εξαιρεθεί, όπως είπαμε , το περιθώριο για αναγνώριση ζημιών από δάνεια (allowance for loan losses) .

Οι Anwer S. Ahmed, Carolyn Takeda, Shawn Thomas(1999) προχωρούν σε μία επανεξέταση της κεφαλαιακής χειραγώγησης(capital management), της χειραγώγησης της κερδοφορίας(earnings management) αλλά και της πληροφορίας-σηματοδότησης(signaling) που επιτυγχάνεται μέσω των ΠΖΔ που αναγνωρίζουν οι αμερικανικές τράπεζες με σημείο αιχμής τα νέα δεδομένα που έφερε η εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας(1990).

Η έρευνα βρίσκει ότι οι αμερικανικές τράπεζες προχωρούν σε κεφαλαιακή χειραγώγηση(capital management) μέσω των ΠΖΔ αλλά σε μικρότερο βαθμό μετά την εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας σε σχέση με πριν.

Επίσης, δεν βρίσκεται επαρκής ένδειξη χειραγώγησης της κερδοφορίας(earnings management) μέσω των ΠΖΔ ούτε πριν αλλά ούτε και μετά την εισαγωγή της Βασιλείας. Ακόμα, η έρευνα βρίσκει ότι οι ΠΖΔ δεν χρησιμοποιούνται από τους managers για ένδειξη μελλοντικής κερδοφορίας αλλά και ότι η αγορά και οι επενδυτές δεν λαμβάνουν θετικά τις ΠΖΔ που αναγνωρίζουν οι αμερικανικές τράπεζες.

Οι Luc Laeven and Giovanni Majnoni(2001) επικεντρώνονται στο πώς οι τράπεζες(γαλλικές, ιαπωνικές και αμερικανικές συμπεριλαμβάνονται στο δείγμα τους) αναγνωρίζουν προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) σε σχέση με τους οικονομικούς κύκλους(οικονομικές εξάρσεις και οικονομικές υφέσεις).

Μία τράπεζα θεωρείται ότι ακολουθεί συνετή πολιτική όταν αυξάνει τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια βλέποντας ότι τα κέρδη της αυξάνονται (income smoothing). Με αυτό τον τρόπο η τράπεζα, όχι μόνο ακολουθεί συνετή πολιτική, αλλά μειώνει θεωρητικά και την μεταβλητότητα(variability) των κερδών της.

Επίσης, συνετή τραπεζική πολιτική θεωρείται η θετική σχέση ανάμεσα στις ΠΖΔ και στην πιστωτική επέκταση(loan growth) αλλά και στην ανάπτυξη του ΑΕΠ(GDP growth). Όταν ισχύουν τα παραπάνω η τράπεζα ακολουθεί μία αντι-κυκλική πολιτική που της επιτρέπει να συσσωρεύει κεφάλαιο κατά τους ανοδικούς οικονομικούς κύκλους το οποίο θα της χρησιμεύσει αργότερα κατά τη διάρκεια των υφέσεων που θα ακολουθήσουν. Δηλαδή τότε η τράπεζα προνοεί στις οικονομικές εξάρσεις για να έχει στις οικονομικές υφέσεις.

Οι Luc Laeven and Giovanni Majnoni καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι οι τράπεζες χαρακτηρίζονται από προκυκλική συμπεριφορά αφού αυξάνουν τις προβλέψεις τους σε άσχημες συγκυρίες για τις ίδιες και για την οικονομία και όχι σε περιόδους οικονομικής ακμής, όπως θα απαιτούσε μία συνετή πολιτική από μεριάς τους.

Ακόμα, οι Gerald J. Lobo και Dong Hoon Yang(2001) μελετούν τα τρία βασικά κίνητρα που έχουν οι managers των τραπεζών έτσι ώστε να ασκήσουν προσαρμοστική επιρροή πάνω στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια(discretionary loan loss provisions) .

Αυτά τα τρία κίνητρα είναι, σύμφωνα με τους Gerald J. Lobo και Dong Hoon Yang ,η "εξομάλυνση" και η αποφυγή μεταβλητότητας του εισοδήματος(income smoothing) , η παροχή σηματοδότησης στην αγορά σχετικά με την κερδοφορία της τράπεζας αλλά και η κεφαλαιακή διαχείριση(capital management).

Οι Gerald J. Lobo και Dong Hoon Yang καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι οι managers προχωρούν σε μείωση της μεταβλητότητας και "εξομάλυνση" του εισοδήματος(income smoothing).

Επίσης, η έρευνα δεν υποστηρίζει απόλυτα την υπόθεση ότι πραγματοποιείται παροχή σηματοδότησης από τους managers στις αγορές μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια, ενώ ασθενής υποστήριξη από πλευράς της έρευνας υπάρχει και για την υπόθεση ότι οι managers των τραπεζών που έχουν χαμηλή κεφαλαιακή βάση, προσπαθούν να αυξήσουν το κεφάλαιό της τράπεζας(πάντα με δεδομένο τον ορισμό του δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας προ Βασιλείας) αναγνωρίζοντας μεγαλύτερες προβλέψεις.

Οι Richard J.Rivard, Eugene Eland και Gay B.Hatfield Morris(2003) μελετούν τον βαθμό στον οποίο οι μεγάλες αμερικανικές τράπεζες αυξομοιώνουν τις προβλέψεις τους για ζημιές από δάνεια παράλληλα με τα κέρδη τους(δηλαδή αύξηση-μείωση κερδών να συνεπάγεται αύξηση-μείωση των προβλέψεων). Αυτή είναι η λεγόμενη "εξομάλυνση" του εισοδήματος των τραπεζών (income smoothing) και είναι μία πρακτική που ακολουθούν οι τράπεζες με σκοπό να μειώσουν την μεταβλητότητα(variability) των κερδών τους και ,ως εκ τούτου, την επικινδυνότητα που εκπέμπει στις αγορές η τράπεζα.

Μέσω αυτής της πρακτικής, οι τράπεζες που βλέπουν ότι έχουν υψηλά κέρδη αυξάνουν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια , ενώ όταν βλέπουν ότι τα κέρδη τους είναι χαμηλά, μειώνουν τις προβλέψεις. Αυτή η έρευνα επικεντρώνεται στην συγκεκριμένη πρακτική των τραπεζών αλλά την χρονική περίοδο μετά την εισαγωγή των κανόνων κεφαλαιακής επάρκειας της Βασιλείας. Η εφαρμογή της Βασιλείας,

σύμφωνα με την έρευνα των Richard J.Rivard, Eugene Eland και Gay B.Hatfield Morris, έχει αυξήσει τα κίνητρα για να προχωρούν οι τράπεζες στην πρακτική αυτή (income smoothing) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions).

Η υπόθεση που κάνει και εξετάζει η έρευνα των Richard J.Rivard, Eugene Eland και Gay B.Hatfield είναι ότι οι μεγάλες αμερικανικές τράπεζες, όχι μόνο εφαρμόζουν την τακτική της "εξομάλυνσης" του εισοδήματος (income smoothing) και μετά την εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας, αλλά έχουν αυξήσει την ένταση με την οποία την εφαρμόζουν στην μετά-Βασιλείας εποχή. Ο λόγος που αναμένουν οι Richard J.Rivard, Eugene Eland και Gay B.Hatfield Morris να συμβαίνει αυτό δεν είναι άλλος από το γεγονός ότι οι ΠΖΔ (loan loss provisions) δεν συμπεριλαμβάνονται καθόλου στο βασικό (primary) tier 1 κεφάλαιο της τράπεζας και ο ρόλος τους περιορίζεται μόνο περιορίζεται μόνο σε ένα μικρό ποσοστό του tier 2 (secondary) κεφαλαίου. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα το ενδεχόμενο κόστος της εφαρμογής της πρακτικής να είναι ιδιαίτερα μειωμένο στην εποχή μετά την εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας. Οι Richard J.Rivard, Eugene Eland και Gay B.Hatfield Morris καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι οι μεγάλες αμερικανικές τράπεζες πράγματι χρησιμοποιούν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια για την επίτευξη "εξομάλυνσης" του εισοδήματος (income smoothing) και μετά την εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας και μάλιστα με μεγαλύτερη ένταση σε σχέση με την περίοδο πριν την εφαρμογή της Βασιλείας.

Οι Kiridaram Kanagaretnam, Gerald J. Lobo και Robert Mathieu (2003) μελετούν τα κίνητρα που έχουν οι managers των τραπεζών έτσι ώστε να ακολουθήσουν την πολιτική της αυξομείωσης των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια παράλληλα με τα κέρδη των τραπεζών (αύξηση-μείωση κερδών συνοδεύεται από αύξηση-μείωση των προβλέψεων) ή αλλιώς την πολιτική της "εξομάλυνσης" του εισοδήματος (income smoothing).

Οι Kiridaram Kanagaretnam, Gerald J. Lobo και Robert Mathieu χωρίζουν τις τράπεζες σε αυτές με κακές τωρινές αλλά καλές μελλοντικές προοπτικές, σε αυτές με καλές τωρινές και κακές μελλοντικές προοπτικές, σε αυτές με κακές τωρινές και μελλοντικές προοπτικές και σε αυτές με καλές τωρινές αλλά και μελλοντικές προοπτικές.

Η έρευνα ασχολείται κυρίως με τις τράπεζες με κακές τωρινές και καλές μελλοντικές προοπτικές καθώς και με τις τράπεζες με καλές τωρινές και κακές μελλοντικές προοπτικές, διότι οι Kiridaram Kanagaretnam, Gerald J. Lobo και Robert Mathie θεωρούν ότι αυτές οι δύο κατηγορίες τραπεζών είναι πιθανότερο να καταφύγουν στην πρακτική της "εξομάλυνσης" του εισοδήματος μέσω των προβλέψεων (Income smoothing).

Η έρευνα υποστηρίζει την υπόθεση ότι οι τράπεζες με καλές τωρινές και κακές μελλοντικές προοπτικές τείνουν προς υψηλότερες ΠΖΔ από τις τράπεζες με κακές τωρινές και καλές μελλοντικές προοπτικές.

Τα αποτελέσματα της έρευνας των Kiridaram Kanagaretnam, Gerald J. Lobo και Robert Mathieu δείχνουν επίσης ότι η ανάγκη για χρηματοδότηση έχει θετική σχέση με το επίπεδο με το οποίο η τράπεζα διενεργεί "εξομάλυνση" του εισοδήματός της μέσω των ΠΖΔ. Αυτό σύμφωνα με την έρευνα δεν ισχύει για τις τράπεζες που ανήκουν στην κατηγορία κακές-καλές προοπτικές. Επίσης η έρευνα απορρίπτει την υπόθεση ότι οι τράπεζες της κατηγορίας καλές-κακές προοπτικές χρησιμοποιούν τα κέρδη/ζημιές από χρεόγραφα (securities gains/losses) ή τις ΠΖΔ για να διενεργήσουν "εξομάλυνση" εισοδήματος (Income smoothing).

Επιπρόσθετα, δεν υποστηρίζεται η υπόθεση ότι οι τράπεζες της κατηγορίας κακές-καλές μπορούν και χρησιμοποιούν και τα δύο αυτά εργαλεία, ΠΖΔ και κέρδη/ζημιές από χρεόγραφα, για να επιτύχουν την “εξομάλυνση” του εισοδήματός τους. Δηλαδή απορρίπτεται η θετική σχέση που υπέθετε η έρευνα ανάμεσα στην τακτική της “εξομάλυνσης” του εισοδήματος και τα κέρδη/ζημιές από χρεόγραφα για τις τράπεζες της κατηγορίας κακές –καλές προοπτικές.

Τέλος, η έρευνα των Kiridaram Kanagaretnam, Gerald J. Lobo και Robert Mathieu βρίσκει ότι οι τράπεζες της κατηγορίας καλές-κακές προοπτικές με μεγάλη κεφαλαιακή βάση παρουσιάζουν πιο έντονη την εφαρμογή της “εξομάλυνσης” εισοδήματος (income smoothing) σε σχέση με αυτές με χαμηλή κεφαλαιακή βάση. Από την άλλη, η έρευνα απορρίπτει την υπόθεση ότι οι τράπεζες της κατηγορίας κακές-καλές προοπτικές, που έχουν υψηλή κεφαλαιακή βάση, προχωρούν σε πιο έντονη εφαρμογή της “εξομάλυνσης” εισοδήματος (income smoothing) από αυτές με χαμηλή κεφαλαιακή βάση.

Οι J.A Bikker και P.A.J. Metzmakers(2005) αναφέρονται στην προκυκλικότητα που παρουσιάζει η συμπεριφορά των τραπεζών όσον αφορά στην αναγνώριση προβλέψεων για ζημιές από δάνεια. Προκυκλικότητα όσον αφορά στις προβλέψεις των τραπεζών για ζημιές από δάνεια σημαίνει ότι οι τράπεζες αυξάνουν τις προβλέψεις τους σε περιόδους οικονομικής ύφεσης, όταν η πιστωτική επέκταση(χορήγηση δανείων) μειώνεται, και τις μειώνουν σε περιόδους οικονομικών εξάρσεων όταν η πιστωτική επέκταση των τραπεζών είναι έντονη, άρα είναι έντονη και η επικινδυνότητα του δανειακού χαρτοφυλακίου των τραπεζών(credit riskiness).

Οι J.A Bikker και P.A.J. Metzmakers καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι, σε γενικές γραμμές, η προκυκλικότητα της αναγνώρισης προβλέψεων αντίθετα με τον οικονομικό κύκλο(ΑΕΠ) υπερτερεί της εν μέρει αντικυκλικού χαρακτήρα αναγνώρισης προβλέψεων παράλληλα με τα κέρδη και την δανειακή επέκταση.

Οι Daniel Perez, Vicente Salas Fumas και Jesus Saurina(2006) εξετάζουν την εφαρμογή της χειραγώγησης των κερδών(earnings management) και της κεφαλαιακής χειραγώγησης (capital management) από τις ισπανικές τράπεζες λαμβάνοντας υπόψη τα νέα δεδομένα που έχουν φέρει η εφαρμογή των ΔΛΠ(διεθνή λογιστικά πρότυπα) αλλά και οι αναθεωρημένοι κανόνες της Βασιλείας για την κεφαλαιακή επάρκεια των τραπεζών.

Οι Daniel Perez, Vicente Salas Fumas και Jesus Saurina επικεντρώνονται στην Ισπανία για 2 λόγους.

Πρώτον, οι ισπανικές τράπεζες “καταδιώκονται” από πολύ λεπτομερείς κανόνες για την αναγνώριση προβλέψεων (πρέπει να αναγνωρίζονται συγκεκριμένες προβλέψεις για δάνεια που θεωρείται ότι είναι καθυστερημένα όσον αφορά την πληρωμή ανάλογα με το χρόνο καθυστέρησης).

Δεύτερον, σε αντίθεση με άλλες χώρες με κύρια την Αμερική, όπου οι προβλέψεις για ζημιές από δάνεια αλλά και τα αποθεματικά από προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss reserves) αποτελούν μέρος έστω μικρού ποσοστού του tier 2 κεφαλαίου σύμφωνα με τους κανόνες της Βασιλείας, στην Ισπανία οι προβλέψεις αλλά και τα αποθεματικά των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια, εξαιρούνται και από τον υπολογισμό του δευτερεύοντος tier 2 κεφαλαίου.

Τρίτον και κυριότερο εφαρμόστηκε για πρώτη φορά στην Ισπανία μία δυναμική πρόβλεψη(statistical provision) τον Ιούλιο του 2000. Συγκεκριμένα, οι ισπανικές τράπεζες κατά τη διάρκεια οικονομικών εξάρσεων, τείνουν να αναγνωρίζουν την συγκεκριμένη πρόβλεψη έτσι ώστε να “εξασφαλίσουν” κατά κάποιο τρόπο την ρευστότητα(το λεγόμενο στατιστικό κεφάλαιο ή statistical fund) που πιθανόν να εκλείψει κατά τη διάρκεια μίας επερχόμενης ύφεσης.

Οι Daniel Perez, Vicente Salas Fumas και Jesus Saurina βρίσκουν ότι οι ισπανικές τράπεζες διενεργούν "εξομάλυνση" εισοδήματος(Income smoothing) παρά τους περιορισμούς και τον ενδελεχή και λεπτομερή έλεγχο που τους ασκείται από τις αρχές λόγω και της εφαρμογής των διεθνών λογιστικών προτύπων.

Επίσης, η έρευνα καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η χρησιμοποίηση των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια για την μείωση της μεταβλητότητας του εισοδήματος(income smoothing) έχει μειωμένη ένταση από την στιγμή που εφαρμόστηκε η πρακτική της στατιστικής και δυναμικής πρόβλεψης(statistical provision) από τις ισπανικές τράπεζες. Δηλαδή η "εξομάλυνση" του εισοδήματος(income smoothing) παίζει λιγότερο σημαντικό ρόλο στον καθορισμό των ΠΖΔ(τόσο των ειδικών όσο και των γενικών προβλέψεων) μετά το 2000, όταν εισήχθηκε η τεχνική της δυναμικής στατιστικής πρόβλεψης.

Τέλος, η έρευνα των Daniel Perez, Vicente Salas Fumas και Jesus Saurina απορρίπτει την υπόθεση της κεφαλαιακής χειραγώγησης (capital management) από πλευράς ισπανικών τραπεζών για την περίοδο που γίνεται η έρευνα. Δηλαδή απορρίπτεται από την έρευνα η υπόθεση ότι οι ισπανικές τράπεζες με μειωμένο κεφάλαιο μειώνουν και τις προβλέψεις τους(μιας και οι προβλέψεις όπως είπαμε στην Ισπανία δεν συμπεριλαμβάνονται ούτε στο tier 1 ούτε στο tier 2 κεφάλαιο) για να ενισχύσουν τα κέρδη τους και μέσω αυτών και το κεφάλαιό τους.

Οι Asokan Anandarajan, Iftekhar Hasan και Cornelia McCarthy(2007) εξετάζουν κατά πόσο οι τράπεζες της Αυστραλίας χρησιμοποιούν τις ΠΖΔ για να διενεργήσουν κεφαλαιακή χειραγώγηση (capital management) , χειραγώγηση των κερδών τους(earnings management) αλλά και για την παροχή σηματοδότησης στους επενδυτές για μελλοντική κερδοφορία των τραπεζών(signaling). Πρέπει να αναφερθεί ότι οι τράπεζες της Αυστραλίας άρχισαν να εφαρμόζουν τους κανόνες της Βασιλείας από το 1996.

Οι Asokan Anandarajan, Iftekhar Hasan και Cornelia McCarthy βρίσκουν ότι πράγματι οι τράπεζες της Αυστραλίας διενεργούν χειραγώγηση κερδών(earnings management) μέσω των ΠΖΔ και μάλιστα πιο έντονα στην εποχή μετά την εισαγωγή της Βασιλείας(1996).

Ακόμα, η έρευνα καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι τράπεζες δεν αλλάζουν συμπεριφορά όσον αφορά την χειραγώγηση κεφαλαίου που πραγματοποιούν μέσω των ΠΖΔ μετά την εφαρμογή της Βασιλείας σε σχέση με πριν την εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας.

Επιπρόσθετα, οι Asokan Anandarajan, Iftekhar Hasan και Cornelia McCarthy συμπεραίνουν ότι οι εισηγμένες εμπορικές τράπεζες της Αυστραλίας αναγνωρίζουν περισσότερες προβλέψεις και διενεργούν χειραγώγηση των κερδών (earnings management) μέσω ΠΖΔ σε μεγαλύτερο βαθμό σε σχέση με τις μη εισηγμένες. Αυτό εξηγείται από το γεγονός ότι οι εισηγμένες τράπεζες έχουν μεγαλύτερο κίνητρο να παρουσιάζουν σταθερά και χωρίς μεγάλη μεταβλητότητα κέρδη επειδή αντλούν κεφάλαια μέσω έκδοσης μετοχών, κάτι που δεν ισχύει σε τόσο μεγάλο βαθμό για τις μη εισηγμένες.

Τέλος ,η έρευνα των Asokan Anandarajan, Iftekhar Hasan και Cornelia McCarthy απορρίπτει την υπόθεση ότι οι τράπεζες της Αυστραλίας χρησιμοποιούν τις ΠΖΔ(προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) για την σηματοδότηση μελλοντικής κερδοφορίας στους επενδυτές.

Οι Ronald E. Shrieves και Drew Dahl(2007) εξετάζουν τους τρόπους με τους οποίους οι τράπεζες της Ιαπωνίας χρησιμοποιούν διάφορα λογιστικά(accounting) εργαλεία για να πετύχουν τους στόχους τους στους οποίους συμπεριλαμβάνονται ίσως η χειραγώγηση των κερδών(earnings management) ή "εξομάλυνση" του

εισοδήματος(income smoothing) αλλά και η κεφαλαιακή χειραγώγηση (capital management) όταν βέβαια οι τράπεζες βρίσκονται σε δεινή θέση(περίοδος οικονομικής ύφεσης στην Ιαπωνία 1989-96).

Η έρευνα των Ronald E. Shrieves και Drew Dahl αναφέρεται στην υπόθεση κεφαλαιακού αρμπιτράζ(capital arbitrage hypothesis). Αυτή η υπόθεση λέει ότι για να πετύχουν οι τράπεζες τον στόχο της συμμόρφωσης με τις κεφαλαιακές απαιτήσεις ,προχωράνε σε ενέργειες που δεν μειώνουν τον κίνδυνο αφερεγγυότητας (insolvency risk) . Τέτοιες ενέργειες είναι οι μειωμένες ΠΖΔ που τις προσαρμίζουν ανάλογα με τις επιθυμίες τους (discretionary loan loss provisions) με σκοπό μεγαλύτερο tier 1 κεφάλαιο, αλλά και η αναγνώριση κερδών από χρεόγραφα(security gains) για την αύξηση των κερδών(retained earnings) και κατά συνέπεια του βασικού(primary) κεφαλαίου. Η μείωση είτε των χορηγούμενων δανείων είτε των μερισμάτων τείνει να αυξήσει το βασικό κεφάλαιο μεν των τραπεζών αλλά με μείωση του ρίσκου αφερεγγυότητας και έτσι δεν συνάδουν με την υπόθεση του κεφαλαιακού αρμπιτράζ.

Η έρευνα των Ronald E. Shrieves και Drew Dahl βρίσκει ότι ο δανεισμός που χορηγείται από τις τράπεζες εξαρτάται από την κεφαλαιακή βάση της τράπεζας(capital constrained) . Δηλαδή χαμηλότερη κεφαλαιακή βάση οδηγεί τις τράπεζες και στην χορήγηση λιγότερων δανείων.

Επίσης συμπεραίνεται ότι μικρότερα κέρδη παρακινούν για την αναγνώριση περισσότερων κερδών από χρεόγραφα, όπως επίσης και ότι ΠΖΔ και κέρδη από χρεόγραφα χρησιμοποιούνται μαζί αφού τα κέρδη από χρεόγραφα τείνουν να εξισσοροπήσουν την απώλεια εισοδήματος για τις τράπεζες από την αναγνώριση προβλέψεων για ζημιές από δάνεια.

Ακόμα, οι Ronald E. Shrieves και Drew Dahl βρίσκουν ότι οι ιαπωνικές τράπεζες με λίγο επιπλέον κεφάλαιο από αυτό που απαιτείται χρησιμοποιούν περισσότερο τα κέρδη από χρεόγραφα για να ενισχύσουν το tier1 κεφάλαιό τους από τις τράπεζες με περισσότερο επιπλέον κεφάλαιο.

Επίσης, βρίσκεται ότι οι ιαπωνικές τράπεζες με λιγότερο επιπλέον κεφάλαιο είναι αυτές που τείνουν να θέλουν να τονώσουν το κεφάλαιό τους (tier 1 capital) μέσω της αναγνώρισης λιγότερων ΠΖΔ (μικρότερες ΠΖΔ οδηγούν σύμφωνα με την έρευνα των Ronald E. Shrieves και Drew Dahl σε μεγαλύτερο δείκτη tier 1 κεφαλαίου μέσω υψηλότερων κερδών) .

Επιπρόσθετα, η έρευνα των Ronald E. Shrieves και Drew Dahl βρίσκει ότι οι ιαπωνικές τράπεζες προχωρούν σε "εξομάλυνση" του εισοδήματος τους και αυξομειώνουν τις ΠΖΔ παράλληλα με τα κέρδη τους (income smoothing), κάτι που είναι συμβατό και με την υπόθεση κεφαλαιακού αρμπιτράζ (capital arbitrage hypothesis) διότι χαμηλότερα κέρδη συνεπάγονται χαμηλότερες προβλέψεις για την τόνωση των κερδών άρα και του βασικού κεφαλαίου(χωρίς να προκαλείται μείωση του ρίσκου αφερεγγυότητας).

Τέλος, η έρευνα καταλήγει στο συμπέρασμα ότι περισσότερα καθαρά κέρδη, κέρδη από χρεόγραφα και λιγότερες προβλέψεις οδηγούν σε μεγαλύτερα κέρδη και δίνουν στις τράπεζες μεγαλύτερη δυνατότητα για μοίρασμα μερισμάτων μέσω μεγαλύτερης κεφαλαιακής βάσης.

Επίσης, οι Sumit Agarwal, Souphala Chomsisengphet, Chunlin Liu και S. Ghon Rhee(2007) μελετούν το κατά πόσο και πώς οι ιαπωνικές τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση κερδών (earnings management) κατά τη διάρκεια τριών διαφορετικών οικονομικών περιόδων. Την περίοδο της μεγάλης ανάπτυξης(1985-90), την περίοδο της οικονομικής στασιμότητας της ιαπωνικής οικονομίας(1991-96) και την περίοδο της οικονομικής καθίζησης της οικονομίας της Ιαπωνίας(1997-99).

Τα αποτελέσματα των Sumit Agarwal, Souphala Chomsisengphet, Chunlin Liu και S. Ghon Rhee δείχνουν ότι το μέγεθος της πιστωτικής επέκτασης των τραπεζών εξαρτάται, την περίοδο της οικονομικής ανάπτυξης, άμεσα από τα κέρδη προ φόρων, τα κέρδη από χρεόγραφα και τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια που αναγνωρίζουν οι τράπεζες(δηλαδή κατά τη διάρκεια της οικονομικής ανάπτυξης μεγαλύτερα κέρδη προ φόρων και προβλέψεων, μεγαλύτερα κέρδη από χρεόγραφα και μικρότερες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια συνεπάγονται μεγαλύτερη δανειακή επέκταση για τις τράπεζες).

Ακόμα, η έρευνα βρίσκει ότι η ανεπάρκεια κεφαλαίου, κυρίως κατά τη διάρκεια πιθανότατα της ύφεσης δεν επηρέασε την δανειακή επέκταση των τραπεζών. Αυτό δείχνει, σύμφωνα με τους Sumit Agarwal, Souphala Chomsisengphet, Chunlin Liu και S. Ghon Rhee, ότι οι τράπεζες προχωρούσαν, κατά τη περίοδο που εξετάζεται, σε αύξηση των δεικτών κεφαλαιακής επάρκειας με σκοπό να ενισχύσουν το κεφάλαιό τους και όχι για να χορηγήσουν περισσότερα δάνεια.

Επίσης, η έρευνα συμπεραίνει ότι οι τράπεζες χρησιμοποιούσαν τα κέρδη από χρεόγραφα και στις τρεις περιόδους που εξετάζονται για να χειραγωγήσουν τα κέρδη τους(earnings management) ή να μειώσουν την μεταβλητότητα των κερδών τους(income smoothing). Ακόμα, συμπεραίνεται από την έρευνα ότι μία αύξηση των προβλέψεων (που σημαίνει μειωμένο εισόδημα) για τις ιαπωνικές τράπεζες συνοδεύεται από αύξηση των κερδών από χρεόγραφα για να αντισταθμίσουν οι τράπεζες την ζημία στο εισόδημα από την αναγνώριση των προβλέψεων.

Επιπρόσθετα, η έρευνα των Sumit Agarwal, Souphala Chomsisengphet, Chunlin Liu και S. Ghon Rhee βρίσκει ότι το κατά πόσο οι ιαπωνικές τράπεζες αναγνωρίζουν ή όχι κέρδη από χρεόγραφα δεν περιορίζεται από την επάρκεια ή όχι κεφαλαίου καθώς και ότι μία αύξηση στα μερίσματα παρακινεί τις τράπεζες για αναγνώριση περισσότερων κερδών από χρεόγραφα.

Σύμφωνα με τα αποτελέσματα της έρευνας, στις περιόδους οικονομικής ανάπτυξης και σταθερότητας, οι τράπεζες χρησιμοποιούσαν τις ΠΖΔ για να μειώσουν την μεταβλητότητα των κερδών τους(income smoothing), όχι όμως και στην περίοδο οικονομικής ύφεσης όπου η ανάγκη να καταγράψουν τις απώλειες από τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια υπερίσχυε του κινήτρου για μείωση της μεταβλητότητας των κερδών(income smoothing).

Οι Sumit Agarwal, Souphala Chomsisengphet, Chunlin Liu και S. Ghon Rhee συμπεραίνουν επίσης μία μη συνετή πολιτική από τις τράπεζες καθώς μικρότερα αποθέματα σε προβλέψεις ακολουθούνται από μικρότερες προβλέψεις(την περίοδο της ύφεσης όμως ο μεγάλος όγκος μη εξυπηρετούμενων δανείων απαιτούσε μεγαλύτερες προβλέψεις για τις τράπεζες).

Επιπρόσθετα, ένα ακόμα συμπέρασμα της έρευνας ήταν ότι οι τράπεζες είχαν ισχυρό κίνητρο να περάσουν θετικά μηνύματα στους επενδυτές μέσω αποκοπής μερίσματος την περίοδο της οικονομικής ύφεσης της ιαπωνικής οικονομίας (μικρότερες προβλέψεις συνοδεύοντουσαν από υψηλότερα μερίσματα)και η συνετή πολιτική μέσω των αυξανόμενων προβλέψεων(loan loss provisions) λόγω της ύφεσης κατά κάποιον τρόπο στην συγκεκριμένη περίπτωση ίσως να παραμερίστηκε κάπως.

Ακόμα, οι Sumit Agarwal, Souphala Chomsisengphet, Chunlin Liu και S. Ghon Rhee συμπεραίνουν ότι οι ιαπωνικές τράπεζες επιθυμούσαν ένα σταθερό ρυθμό μερισμάτων κατά τη διάρκεια και των τριών περιόδων της ιαπωνικής οικονομίας που εξετάζονται.

Ένα ακόμα συμπέρασμα της έρευνας των Sumit Agarwal, Souphala Chomsisengphet, Chunlin Liu και S. Ghon Rhee είναι ότι η αύξηση στα κέρδη από χρεόγραφα ή η μείωση των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια υποκινεί τις τράπεζες για μεγαλύτερα

μερίσματα τόσο κατά της φάσης ανάπτυξης της ιαπωνικής οικονομίας όσο και κατά την περίοδο οικονομικής στασιμότητας. Το αντίθετο ισχύει για την φάση της ύφεσης(μικρότερα κέρδη από χρεόγραφα ή μεγαλύτερες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια ακολουθούνται από μεγαλύτερα μερίσματα).

Τέλος, η έρευνα καταλήγει στο συμπέρασμα ότι για την περίοδο της οικονομικής ανάπτυξης και για την περίοδο οικονομικής στασιμότητας της ιαπωνικής οικονομίας, μία μείωση του καθαρού εισοδήματος των τραπεζών συνεπάγεται και κίνητρο για τις τράπεζες για μείωση των μερισμάτων.

Οι Ana Rosa Fonseca και Francisco Gonzales(2008) μελετούν τους παράγοντες που καθορίζουν την μείωση της μεταβλητότητας ή "εξομάλυνση" του εισοδήματος(income smoothing) από πλευράς τραπεζών ανά τον κόσμο.

Οι κύριοι παράγοντες που σχετίζονται με τις εκάστοτε συνθήκες σε μία χώρα και που, σύμφωνα με την έρευνα των Ana Rosa Fonseca και Francisco Gonzales, καθορίζουν την διενέργεια "εξομάλυνσης" εισοδήματος(income smoothing) από τις τράπεζες είναι :

Πρώτον, η προστασία που απολαμβάνουν οι μικρομέτοχοι, οι πιστωτές αλλά και το ισχυρό ή μη νομικό πλαίσιο. Η έρευνα αναμένει μία αρνητική σχέση ανάμεσα στην προστασία που απολαμβάνουν μικρομέτοχοι της τράπεζας αλλά και οι πιστωτές και στην "εξομάλυνση εισοδήματος(income smoothing) αλλά και στην ισχύ του νομικού πλαισίου και στην "εξομάλυνση" εισοδήματος.

Δεύτερον, η ποιότητα λογιστικών κανόνων(accounting quality) . Η έρευνα θεωρεί ότι όσο πιο λεπτομερείς και αυστηροί είναι οι λογιστικοί κανόνες, τόσο πιο μικρό είναι το πεδίο δυνατότητας της τράπεζας για διενέργεια "εξομάλυνσης" εισοδήματος(income smoothing).

Τρίτον, οι περιορισμοί που υπάρχουν στις δραστηριότητες των τραπεζών και οι οποίες σύμφωνα με την έρευνα δεν έχουν ξεκάθαρο αντίκτυπο στο μέγεθος της "εξομάλυνσης" εισοδήματος που διενεργούν οι τράπεζες. Από την μία πιο χαλαροί περιορισμοί στις τραπεζικές δραστηριότητες σημαίνουν μικρότερο ανταγωνισμό άρα και πιο λίγα κίνητρα για "εξομάλυνση" εισοδήματος. Από την άλλη, πιο σκληροί περιορισμοί στις τραπεζικές δραστηριότητες ίσως μειώνουν τις δυνατότητες άσκησης "εξομάλυνσης" εισοδήματος με τα διάφορα εργαλεία που διαθέτουν οι τράπεζες (ΠΖΔ, κέρδη από χρεόγραφα).

Τέταρτον, η εποπτεία στην οποία υπόκεινται οι τράπεζες, τόσο την επίσημη όσο και την ιδιωτική. Η έρευνα θεωρεί ότι αυστηρότερη εποπτεία σημαίνει ασθενέστερα κίνητρα και λιγότερες δυνατότητες διενέργειας "εξομάλυνσης" εισοδήματος(income smoothing).

Πέμπτος παράγοντας είναι η χρηματοοικονομική δομή .Περισσότερο διάσπαρτη τραπεζική ιδιοκτησία(dispersed bank ownership) σημαίνει περισσότερα κίνητρα για "εξομάλυνση" εισοδήματος(περισσότεροι χρήστες των οικονομικών καταστάσεων της τράπεζας υποκινούν τους managers για διενέργεια "εξομάλυνσης" εισοδήματος).

Έκτος και τελευταίος παράγοντας που σχετίζεται με τις εκάστοτε συνθήκες σε μία χώρα και που, σύμφωνα με τους Ana Rosa Fonseca και Francisco Gonzales, καθορίζει την διενέργεια "εξομάλυνσης" εισοδήματος(income smoothing) από τις τράπεζες είναι η χρηματοοικονομική ανάπτυξη. Όπως και στην περίπτωση της χρηματοοικονομικής δομής, περισσότερο διάσπαρτη τραπεζική ιδιοκτησία(more widely dispersed bank ownership) συνδέεται με μεγαλύτερα κίνητρα για "εξομάλυνση" εισοδήματος(income smoothing).

Η έρευνα των Ana Rosa Fonseca και Francisco Gonzales καταλήγει στο συμπέρασμα ότι διενεργείται "εξομάλυνση" εισοδήματος(income smoothing) σε 13 χώρες (Βραζιλία, Χιλή, Δανία, Αίγυπτος, Ιταλία, Κένυα, Κορέα, Περού, Φιλιππίνες,

Πορτογαλία, Ισπανία, Σουηδία και Βενεζουέλα). Σε έξι χώρες(Ελλάδα, Κολομβία, Μαλαισία, Πακιστάν, Ταϊλάνδη και Ηνωμένο Βασίλειο) απορρίπτεται η υπόθεση της "εξομάλυνσης" εισοδήματος των τραπεζών(income smoothing). Για τις υπόλοιπες 21 χώρες δεν υποστηρίζεται επαρκώς από την έρευνα η υπόθεση της "εξομάλυνσης" εισοδήματος(income smoothing) από τις τράπεζες σε αυτές τις χώρες για την περίοδο που εξετάζει η έρευνα.

Τα αποτελέσματα της έρευνας των Ana Rosa Fonseca και Francisco Gonzales επίσης επιβεβαιώνουν τις υποθέσεις της έρευνας σχετικά με την προστασία που απολαμβάνουν οι μικρομέτοχοι και οι πιστωτές αλλά και το ισχυρό ή μη νομικό πλαίσιο(αρνητική σχέση ανάμεσα στην προστασία που απολαμβάνουν μικρομέτοχοι της τράπεζας αλλά και οι πιστωτές και στην "εξομάλυνση εισοδήματος αλλά και στην ισχύ του νομικού πλαισίου και στην "εξομάλυνση" εισοδήματος), σχετικά με την ποιότητα των λογιστικών κανόνων(όσο πιο λεπτομερείς και αυστηροί είναι οι λογιστικοί κανόνες, τόσο πιο μικρό είναι το πεδίο δυνατότητας της τράπεζας για διενέργεια "εξομάλυνσης" εισοδήματος) αλλά και σχετικά με την εποπτεία στην οποία υπόκεινται οι τράπεζες ,τόσο την επίσημη όσο και την ιδιωτική(αυστηρότερη εποπτεία σημαίνει ασθενέστερα κίνητρα και λιγότερες δυνατότητες διενέργειας "εξομάλυνσης" εισοδήματος).

Όσον αφορά τους περιορισμούς που υπάρχουν στις δραστηριότητες των τραπεζών, η έρευνα των Ana Rosa Fonseca και Francisco Gonzales βρίσκει ότι οι υψηλότεροι περιορισμοί στις τραπεζικές δραστηριότητες συνεπάγονται χαμηλότερο ρίσκο και άρα μικρότερα κίνητρα για "εξομάλυνση" εισοδήματος).

Τέλος, η έρευνα των Ana Rosa Fonseca και Francisco Gonzales βρίσκει ότι όσο περισσότεροι οι χρήστες των οικονομικών καταστάσεων της τράπεζας, τόσο μεγαλύτερα τα κίνητρα για πιο σταθερά κέρδη και άρα για διενέργεια "εξομάλυνσης" εισοδήματος(income smoothing) από τους managers των τραπεζών.

Οι Wikil Kwak, Ho-Young Lee, Susan W.Eldridge(2009) εξετάζουν την χρησιμοποίηση των προσαρμόσιμων προβλέψεων για ζημιές από δάνεια(discretionary loan loss provisions) από τις ιαπωνικές τράπεζες και τους σκοπούς που ήθελαν να ικανοποιήσουν οι ιαπωνικές τράπεζες μέσω των προβλέψεων την περίοδο της ιαπωνικής ύφεσης στα τέλη της δεκαετίας του 1990(οι προσαρμόσιμες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια είναι οι προβλέψεις που οι managers έχουν την διακριτική ευχέρεια να προσαρμόσουν ανάλογα για να επιτύχουν κάποιους στόχους, είτε προσωπικούς είτε κυρίως της τράπεζας).

Η έρευνα των Wikil Kwak, Ho-Young Lee, Susan W.Eldridge βρίσκει ότι οι τράπεζες της Ιαπωνίας για την περίοδο που εξετάζει η έρευνα, όσο μεγαλύτερη ανάγκη για εξωτερική χρηματοδότηση είχαν(ο λόγος δάνεια/καταθέσεις αντιπροσωπεύει την ανάγκη για εξωτερική χρηματοδότηση της τράπεζας) , τόσο περισσότερες προσαρμόσιμες ΠΖΔ(discretionary loan loss provisions) αναγνώριζαν. Αυτό το αποτέλεσμα συνάδει με την υπόθεση ότι η αγορά αντιδρά θετικά στην αναγνώριση προσαρμόσιμων προβλέψεων (discretionary loan loss provisions) από τις τράπεζες.

Επίσης, συμπεραίνεται από την έρευνα ότι οι τράπεζες του δείγματος χρησιμοποιούσαν τα κέρδη από χρεόγραφα για να αντισταθμίσουν την ζημιά που προκαλούσε στα κέρδη τους η αναγνώριση προβλέψεων(discretionary loan loss provisions).

Ακόμα, οι Wikil Kwak, Ho-Young Lee, Susan W.Eldridge βρίσκουν ότι οι τράπεζες στην Ιαπωνία για την περίοδο που εξετάζουν (1996-99) χρησιμοποιούσαν μεγαλύτερες προβλέψεις για να μειώσουν το φόρο του τωρινού εισοδήματος(μέσω μείωσης του τωρινού εισοδήματος) όταν οι φόροι εισοδήματος του προηγούμενου χρόνου ήταν υψηλοί.

Επιπροσθέτως, σύμφωνα με την έρευνα, οι τράπεζες με υψηλά κεφαλαιακά αποθέματα και υψηλά κέρδη, χαμηλώναν τις προβλέψεις τους αυξάνοντας ακόμα περισσότερο τόσο το κεφάλαιό τους(μιας και μετά την εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας οι ΠΖΔ δεν συμπεριλαμβάνονται στο Tier 1 κεφάλαιο και άρα μία μείωση των προβλέψεων θα επέφερε αύξηση του βασικού κεφαλαίου μέσω αύξησης των κερδών εις νέον στον αριθμητή του βασικού δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας) όσο και των κερδών τους.

Επίσης, οι Wikil Kwak, Ho-Young Lee, Susan W.Eldridge υποστηρίζουν την υπόθεση πολιτικής ευαισθησίας για τις τράπεζες(political sensitivity hypothesis) σύμφωνα με την οποία οι μεγαλύτερες τράπεζες τείνουν να αναγνωρίζουν μεγαλύτερες προβλέψεις που μειώνουν το εισόδημα .

Τελικά, οι Wikil Kwan, Ho-Young Lee, Susan W.Eldridge καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι η ανάγκη για εξωτερική χρηματοδότηση, τα κέρδη από χρεόγραφα(realized gains on securities sales) και οι φόροι εισοδήματος του προηγούμενου χρόνου(prior year income taxes) είναι οι παράγοντες που υποκινούν τις τράπεζες να αναγνωρίσουν μεγαλύτερες προβλέψεις.

Από την άλλη, ο δείκτης κεφαλαιακής επάρκειας(capital ratio) και τα κέρδη προ φόρων και προβλέψεων (pre-managed earnings) είναι οι παράγοντες που παρακινούν τις τράπεζες να αναγνωρίζουν λιγότερες προβλέψεις που αυξάνουν το εισόδημα αλλά και το δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας.

Ο Renwick van Oosterbosch(2009) εξετάζει το αν η χειραγώγηση της κερδοφορίας από τις ευρωπαϊκές τράπεζες έχει μειωθεί μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ(Διεθνή λογιστικά πρότυπα) αλλά και το αν οι αναλυτικές γνωστοποιήσεις που πρέπει να κάνουν οι τράπεζες σχετικά με τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια που αναγνωρίζουν(loan loss disclosure requirements), και οι οποίες είναι απόρροια των διεθνών λογιστικών προτύπων, σχετίζονται αρνητικά με την “εξομάλυνση” εισοδήματος(income smoothing) που διενεργούν οι τράπεζες.

Αρχικά, η έρευνα βρίσκει ότι οι τράπεζες διενεργούσαν “εξομάλυνση” εισοδήματος(income smoothing) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια την περίοδο πριν την εφαρμογή των ΔΛΠ.

Ακόμα, η έρευνα βρίσκει ότι η ένταση με την οποία οι τράπεζες ανά την Ευρώπη διενεργούν “εξομάλυνση” εισοδήματος(income smoothing) μέσω των ΠΖΔ μετά την εφαρμογή των ΔΛΠ(2005) έχει μειωθεί.

Επίσης, η έρευνα δεν καταφέρνει να εξάγει ένα ασφαλές οριστικό συμπέρασμα για τις τράπεζες που δεν υιοθέτησαν τα ΔΛΠ το 2005(είτε επειδή δεν είχαν έτοιμες ενοποιημένες καταστάσεις, είτε επειδή δεν ήταν εισηγμένες και δεν είχαν υποχρέωση να εφαρμόσουν τα διεθνή λογιστικά πρότυπα) για το κατά πόσο ή όχι έχουν μειώσει την χειραγώγηση κερδοφορίας (earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια στην περίοδο μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ (μετά το 2005).

Τέλος, ο Renwick van Oosterbosch καταλήγει στο συμπέρασμα ότι ο μεγαλύτερος βαθμός απαιτήσεων για γνωστοποιήσεις σχετικά με προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss disclosure requirements) που μπορεί να αντιμετωπίζουν οι τράπεζες , δεν αποτρέπει τους managers από το να χρησιμοποιήσουν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια(loan loss provisions) για την επίτευξη των στόχων όπως η χειραγώγηση της κερδοφορίας(earnings management) ή η μείωση της μεταβλητότητας του εισοδήματος των τραπεζών(income smoothing).

Σε πρόσφατη έρευνά τους (2010) οι Neila Boulila Taktak, Sarra Ben Slama Zouari και Abdelkader Boudriga μελετούν το κατά πόσο οι ισλαμικές τράπεζες χρησιμοποιούν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) για να επιτύχουν πιο σταθερά αποτελέσματα και κέρδη(smoothe results).

Πιο σταθερά και με λιγότερη μεταβλητότητα(variability) κέρδη για τις τράπεζες συνεπάγονται λιγότερος εκλαμβανόμενος κίνδυνος(perceived risk) από τις αγορές για τις προοπτικές της τράπεζας. Επίσης, μικρότερη μεταβλητότητα στα κέρδη συνεπάγεται και μικρότερη μεσολάβηση και εποπτεία από τις αρχές, ενώ οι τράπεζες που υπόκεινται σε ειδική εποπτεία από την κεντρική τράπεζα τείνουν να διαχειρίζονται και να προσαρμόζουν τα κέρδη τους(manage earnings) γιατί θεωρούν πως έτσι συμβάλλουν στην διατήρηση της χρηματοοικονομικής σταθερότητας.

Ένας ακόμα λόγος για να χειραγωγήσουν και να προσαρμόσουν τα κέρδη τους οι τράπεζες είναι και η συμμόρφωση με τους κανόνες κεφαλαιακής επάρκειας και η ενίσχυση των κεφαλαιακών τους δεικτών. Ένας σημαντικός τρόπος για να χειραγωγήσουν τα κέρδη τους οι τράπεζες είναι μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια(loan loss provisions).

Όμως, στις ισλαμικές τράπεζες υπάρχει επίσης και το σπάνιο “καθεστώς” της αναγνώρισης δυναμικής πρόβλεψης(dynamic provision). Η δυναμική πρόβλεψη αναγνωρίζεται από τις τράπεζες σε περιόδους ανάπτυξης έτσι ώστε να μειωθεί η προκυκλικότητα των προβλέψεων(provisioning) και να αποκτήσουν ένα κεφάλαιο ασφάλειας(safety fund) για τις επερχόμενες υφέσεις όπου τα κεφάλαια θα είναι κάτι παραπάνω από απαραίτητα.

Η έρευνα των Neila Boulila Taktak, Sarra Ben Slama Zouari και Abdelkader Boudriga απορρίπτει την υπόθεση ότι οι ισλαμικές τράπεζες χρησιμοποιούν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια για να επιτύχουν “εξομάλυνση” εισοδήματος(income smoothing) για την περίοδο που εξετάζεται(2001-06).

Αυτό το αποτέλεσμα της έρευνας μπορεί να αποδοθεί ως ένα ποσοστό στην μέθοδο της δυναμικής πρόβλεψης(dynamic provision) που ανέπτυξαν οι ισλαμικές τράπεζες και ίσως παραμέρισε κάπως τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια ως εργαλείο για την διαχείριση της κερδοφορίας των τραπεζών (earnings management). Επίσης, μπορεί να αποδοθεί στο γεγονός πως επιτρέπεται στις ισλαμικές τράπεζες να έχουν στην κατοχή τους φυσικά περιουσιακά στοιχεία(physical assets) ,κάτι που τις αφήνει περιθώρια για μείωση της πιστωτικής τους επέκτασης(extension of credit) και άρα και της κερδοφορίας τους (δηλαδή δεν είχαν ανάγκη για χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των ΠΖΔ αφού η δυναμική τους κερδοφορία τους ήταν ήδη καλή λόγω των περιουσιακών στοιχείων που κατείχαν).

Τέλος, οι Neila Boulila Taktak, Sarra Ben Slama Zouari και Abdelkader Boudriga για την περίοδο που εξετάζουν, βρίσκουν ότι όσο μικρότερος ήταν ο δείκτης κεφαλαιακής επάρκειας για τις ισλαμικές τράπεζες , τόσο περισσότερες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια αναγνώριζαν. Αυτό το αποτέλεσμα ενισχύει την άποψη ότι οι ισλαμικές τράπεζες με καλή κεφαλαιακή βάση (well-capitalized) προχωρούν σε λιγότερο επικίνδυνες δραστηριότητες(less risky activities) σε σχέση με τις υπόλοιπες τράπεζες(conventional banks) και άρα αναγνωρίζουν λιγότερες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια για την περίοδο που εξετάζει η έρευνα.

Τα αποτελέσματα των προηγούμενων ερευνών επηρεάστηκαν τόσο από το δείγμα που χρησιμοποιήθηκε από την εκάστοτε έρευνα(δηλαδή σε ποιες τράπεζες και σε ποια χώρα αναφέρεται το δείγμα) αλλά και από την χρονική περίοδο στην οποία αναφέρεται η κάθε έρευνα. Κάθε χώρα διέπεται από τους δικούς της κανόνες(π.χ Ισπανία με την δυναμική πρόβλεψη) και κάθε περίοδος έχει τα δικά της χαρακτηριστικά(π.χ οι 3 διαφορετικές περιόδους της ιαπωνικής οικονομίας) με αποτέλεσμα τα αποτελέσματα των προηγούμενων ερευνών να παρουσιάζουν ίσως κάποιες διαφορές όσον αφορά κάπως την ερμηνεία τους.

Η ουσία είναι ότι στις περισσότερες έρευνες που αναφερθήκαμε υποστηρίχθηκε η υπόθεση της χειραγώγησης κερδών από τις τράπεζες μέσω των ΠΖΔ(earnings management). Επίσης, παρατηρήθηκε ότι οι τράπεζες παρουσιάζουν μία προκυκλική συμπεριφορά και ιδιαίτερα όταν έχουν στην κατοχή τους πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια. Σε αυτές τις περιπτώσεις οι προβλέψεις αναγκαστικά είναι αυξημένες και έτσι η διαχείριση κερδών περνάει μοιραία σε δεύτερο πλάνο για τις τράπεζες(π.χ οι ιαπωνικές τράπεζες την περίοδο της ύφεσης στην ιαπωνική οικονομία 1997-99)

Από την άλλη, σε μικρότερο ποσοστό υποστηρίζεται η υπόθεση της κεφαλαιακής χειραγώγησης. Αυτό ίσως να οφείλεται και στην εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας που αφαίρεσε τις ΠΖΔ από τον tier 1 δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας των τραπεζών και εξασθένησε έτσι κατά κάποιο τρόπο το κίνητρο ή και την δυνατότητα της κεφαλαιακής χειραγώγησης μέσω των ΠΖΔ για τις τράπεζες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Περιγραφή δείγματος έρευνας και μεθοδολογίας

Σε αυτό το κεφάλαιο θα καταλήξουμε στο δείγμα και στο μοντέλο παλινδρόμησης που θα χρησιμοποιήσουμε εμείς στη δική μας έρευνα τα αποτελέσματα της οποίας θα παρουσιαστούν στο αμέσως επόμενο κεφάλαιο της εργασίας μας.

Προηγουμένως, όμως θα κάνουμε μία αναδρομή στην μεθοδολογία που ακολουθήθηκε στις προηγούμενες εμπειρικές μελέτες τα αποτελέσματα των οποίων παρατέθηκαν στο προηγούμενο κεφάλαιο.

Όλες οι έρευνες στις οποίες αναφερθήκαμε χρησιμοποιούν μοντέλο ή και μοντέλα παλινδρόμησης για να μπορέσουν να μελετήσουν τις υποθέσεις τους και να καταλήξουν στα αποτελέσματά τους.

Η Susan E.Moyer(1990) για να εξετάσει το κατά πόσο οι τράπεζες, όταν παρουσιάζουν μειωμένη κεφαλαιακή βάση, προσπαθούν να αυξήσουν το κεφάλαιό τους μέσω των ΠΖΔ έτσι ώστε να μειώσουν τα κόστη μη συμμόρφωσης με το απαιτούμενο ελάχιστο κεφάλαιο (regulatory minimum) αλλά και το κατά πόσο οι επιχειρήσεις με υψηλά κέρδη προσπαθούν να μειώσουν τα κέρδη τους στη κατάσταση αποτελεσμάτων αυξάνοντας τις ΠΖΔ(προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) αποφεύγοντας με αυτό τον τρόπο τα πολιτικά κόστη που συνεπάγονται τα υψηλά κέρδη, χρησιμοποιεί μία παλινδρόμηση για τις ΠΖΔ η οποία περιλαμβάνει ως ανεξάρτητες μεταβλητές, τις :

- α. (CR-MRC)= διαφορά ανάμεσα στο δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας που καταγράφει η τράπεζα (capital adequacy ratio) και το ελάχιστο απαιτούμενο κεφάλαιο και
- β. $\log(OI)$ = φυσικός λογάριθμος των τρεχόντων λειτουργικών εσόδων των τραπεζών(operating income).

Χρησιμοποιούνται 845 συνολικά παρατηρήσεις από αμερικανικές και βρετανικές τράπεζες για τη περίοδο 1981-86. (annual bank compustat).

Η έρευνα αναμένει τον μεν συντελεστή της διαφοράς ανάμεσα στον δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας και του ελάχιστου απαιτούμενου κεφαλαίου, δηλαδή της μεταβλητής (CR-MRC), να είναι αρνητικός(δηλαδή όσο πιο μακριά και μικρότερος είναι ο δείκτης κεφαλαιακής επάρκειας ,τόσο μεγαλύτερες οι ΠΖΔ), τον δε συντελεστή του φυσικού λογαρίθμου των τρέχοντων λειτουργικών εσόδων, δηλαδή της μεταβλητής $\log(OI)$, να είναι θετικός (δηλαδή όσο μεγαλύτερα κέρδη , τόσο υψηλότερες ΠΖΔ έτσι ώστε τα κέρδη να φαίνονται μικρότερα).

Η Susan E. Moyer όμως βρίσκει τον αναμενόμενο στατιστικά σημαντικό αρνητικό συντελεστή για την μεταβλητή της διαφοράς δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας – ελάχιστου απαιτούμενου κεφαλαίου (CR-MRC), πράγμα που σημαίνει ότι η υπόθεση ότι οι τράπεζες χρησιμοποιούν τις ΠΖΔ για να αυξήσουν το κεφάλαιό τους όταν αυτό πέφτει κάτω από τα απαιτούμενα όρια υποστηρίζεται (με βάση τον ορισμό του δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας που ίσχυε πριν την εφαρμογή της Βασιλείας). Από την άλλη όμως η συγκεκριμένη έρευνα δεν καταφέρνει να υποστηρίξει την υπόθεση των υψηλότερων προβλέψεων όσο μεγαλύτερα τα κέρδη, διότι ο συντελεστής που βρίσκεται για την μεταβλητή του φυσικού λογαρίθμου των τρεχόντων λειτουργικών εσόδων $\log(OI)$ στη παλινδρόμηση των ΠΖΔ είναι αρνητικός . Ο αρνητικός συντελεστής δεν συμβαδίζει με την συγκεκριμένη υπόθεση.

Ο James M. Wahlen (1994), για να εξετάσει την πληροφορία η οποία διαδίδεται μέσα από τη χρήση των ΠΖΔ από τους managers των τραπεζών αλλά και πώς οι επενδυτές εκλαμβάνουν τη χρήση ΠΖΔ από τις τράπεζες, χρησιμοποιεί παλινδρόμηση με την αλλαγή στα προ ζημιών κέρδη των τραπεζών ως εξαρτημένη μεταβλητή έχοντας ως ανεξάρτητη μεταβλητή τις ΠΖΔ (loan loss provisions).

Το δείγμα του James M. Wahlen αποτελείται από 106 εμπορικές τράπεζες με το λιγότερο 8 χρόνια διαθέσιμων αρχείων (πηγές είναι οι 1988 bank compustat tape, 1989 CRSP Daily returns tape και Keefe, Bruyette and Woods Bank Books). Οι ΠΖΔ θεωρούνται ως το άθροισμα των ζημιών από δάνεια που περιμένουν οι managers να συμβούν συν ένα μέρος που είναι στη διακριτική ευχέρεια των managers να το διαχειριστούν (discretionary component).

Επίσης στην παλινδρόμηση εισάγονται ως ανεξάρτητες μεταβλητές και οι αλλαγές στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια (non-performing loans) και οι διαγραφές δανείων από τις καταστάσεις της τράπεζας όταν αυτά θεωρηθούν μη συλλέξιμα (loan charge-offs). Οι αλλαγές στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια συσχετίζονται με το μέρος των ΠΖΔ(προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) το οποίο εκφράζει τις μελλοντικές ζημιές από δάνεια που θεωρούν οι managers ότι πιθανώς θα υπάρξουν. Οι διαγραφές δανείων που θεωρούνται μη συλλέξιμα (loan charge-offs) συσχετίζονται με το μέρος των ΠΖΔ που έχει να κάνει με απρόβλεπτες ζημιές από δάνεια την τρέχουσα περίοδο. Η παλινδρόμηση χρησιμοποιείται για ένα , δύο ,αλλά και τρία χρόνια έτσι ώστε να εξαχθούν πιο ασφαλή συμπεράσματα.

Η παλινδρόμηση είναι:

$$\Delta EBL = a_0 + \delta_1 * \Delta EBL + \delta_2 \Delta NPL + \delta_3 LLP + \delta_4 WO + \varepsilon(it)$$

,όπου

ΔEBL = αλλαγή στα προ ζημιών κέρδη

ΔNPL = αλλαγές στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια(Δnon performing loans)

$LLPs$ = προβλέψεις για ζημιές από δάνεια(loan loss provisions)

WO = διαγραφές δανείων(loan charge-offs) .

Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι αν και εφόσον και οι 3 αυτές ανεξάρτητες μεταβλητές (ΔNPL , LLP και WO) μελετηθούν ταυτόχρονα στην παλινδρόμηση (jointly) και όχι η καθεμία ξεχωριστά , τότε ο συντελεστής που ακολουθεί την $LLP(\delta_3)$ είναι θετικός ,πράγμα που σημαίνει ότι οι υψηλότερες προβλέψεις συνδέονται με μεγαλύτερα μελλοντικά κέρδη . Δηλαδή οι managers των τραπεζών τείνουν να αυξάνουν τις προβλέψεις όταν οι προοπτικές κερδοφορίας στο μέλλον είναι θετικές.

Ακόμα, χρησιμοποιείται παλινδρόμηση που έχει ως εξαρτημένη μεταβλητή τις αποδόσεις των μετοχών των τραπεζών και ως ανεξάρτητες μεταβλητές τις EBL/MV , ΔNPL, LLP και WO, όπου

EBL/MV= κέρδη προ ζημιών/Χρηματιστηριακή αξία,
 ΔNPL= αλλαγές στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια (Δnon-performing loans),
 LLPs= προβλέψεις για ζημιές από δάνεια και
 WO= διαγραφές δανείων(loan charge-offs).

Όταν και μόνο όταν αυτές οι μεταβλητές μελετηθούν ταυτόχρονα (jointly) στην παλινδρόμηση , τότε ο συντελεστής που συνδέεται με τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) είναι θετικός. Θετικός συντελεστής στην παλινδρόμηση σημαίνει ότι η αγορά και οι επενδυτές, λαμβάνοντας υπ' όψιν τις αλλαγές στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια(Δnon-performing loans) αλλά και τις διαγραφές δανείων(loan charge-offs) για να καταλάβουν αν και εφόσον οι managers χρησιμοποιούν την διακριτική ευχέρεια που τους δίνει η θέση τους (discretion) στις προβλέψεις τους για ζημιές από δάνεια, αντιδρούν θετικά στις αυξημένες ΠΖΔ. Αξίζει να αναφερθεί ότι η έρευνα βρίσκει ότι οι αλλαγές στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια (Δnon-performing loans) και οι διαγραφές δανείων(loan charge-offs) συσχετίζονται αρνητικά(ο συντελεστής στη παλινδρόμηση είναι αρνητικός) με τις αποδόσεις των μετοχών ,είτε μελετώνται ξεχωριστά στην παλινδρόμηση είτε ταυτόχρονα(jointly).

Οι Myung Sun Kim και William Kross(1998), για να εξετάσουν την επιρροή της αλλαγής του 1989 στους κανονισμούς κεφαλαιακής επάρκειας των τραπεζών(εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας) πάνω στις ΠΖΔ και στις διαγραφές δανείων, χρησιμοποιούν με την σειρά τους μία παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή τις ΠΖΔ (προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) και ως ανεξάρτητη , μεταξύ άλλων , μία ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν αναφέρεται στη χρονική περίοδο 1985-88(πριν την εφαρμογή της Βασιλείας) και την τιμή 0 αν αναφέρεται στη χρονική περίοδο 1990-92(μετά την εφαρμογή της Βασιλείας).

Η παλινδρόμηση είναι :

$$LLPs = \beta_0 + \beta_1 * L/A(t-1) + \beta_2 * \Delta L + \beta_3 * NPL(t-1) + \beta_4 * \Delta NPL + \beta_5 * WO + \beta_6 * AIBTP + \beta_7 * SIZE + \beta_8 * TIME + \varepsilon, \text{ όπου}$$

L/A= συνολικά δάνεια/ συνολικό ενεργητικό,

ΔL= μεταβολή στον όγκο των δανείων (t-1 μέχρι t),

NPL= μη εξυπηρετούμενα δάνεια ,

ΔNPL= μεταβολή στον όγκο των μη εξυπηρετούμενων δανείων(t-1 μέχρι t) ,

WO= διαγραφές δανείων(write-offs) ,

AIBTP= μέσο εισόδημα προ φόρων και προβλέψεων ,

SIZE= μέγεθος τράπεζας και

TIME= 1 για 1990-92 και 0 για 1985-88.

Το δείγμα που χρησιμοποιεί η έρευνα αποτελείται από 193 τράπεζες, 140 από τη βάση Compustat και 53 από τη βάση CRSP Nasdaq(περίοδοι 1985-88 και 1990-92). Χρησιμοποιούνται 2 υποσύνολα , αυτό των τραπεζών με μικρή κεφαλαιακή βάση και αυτό των τραπεζών με υψηλή κεφαλαιακή βάση.

Η έρευνα των Myung Sun Kim και William Kross βρίσκει ότι ο συντελεστής β8 που αναφέρεται στην μεταβλητή TIME είναι αρνητικός και στατιστικά σημαντικός για τις τράπεζες χαμηλής κεφαλαιακής βάσης.

Αυτό σημαίνει ότι υποστηρίζεται η υπόθεση της έρευνας ότι οι τράπεζες με χαμηλά επίπεδα κεφαλαίου μείωσαν τις ΠΖΔ μετά την εισαγωγή της Βασιλείας (1990-92) με σκοπό να τονώσουν το κεφάλαιό τους.

Από την άλλη, οι Myung Sun Kim και William Kross χρησιμοποιούν και μία παρόμοια παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή την $WO =$ διαγραφές δανείων (loan write-offs) και ανεξάρτητη μεταβλητή ,μεταξύ άλλων, την ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν αναφέρεται στην περίοδο 1990-92 και την τιμή 0 αν αναφέρεται στην περίοδο 1985-88. Ο συντελεστής που αναφέρεται σε αυτή την ψευδομεταβλητή είναι θετικός και στατιστικά σημαντικός , πράγμα που σημαίνει ότι πράγματι και η δεύτερη υπόθεση της έρευνας υποστηρίζεται.

Δηλαδή, οι τράπεζες με χαμηλά επίπεδα κεφαλαίου πράγματι αύξησαν τις διαγραφές δανείων την περίοδο μετά την εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας αφού αυτές δεν επηρέαζαν πια το βασικό κεφάλαιο (tier1 capital) των τραπεζών. Βέβαια, η έρευνα βρίσκει θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή και για τις υψηλού κεφαλαίου τράπεζες, κάτι που δείχνει ότι και οι τράπεζες με υψηλά κεφαλαιακά αποθέματα , προχώρησαν σε αυξήσεις των δανειακών διαγραφών (loan write-offs) την περίοδο μετά την εφαρμογή των κανόνων κεφαλαιακής επάρκειας της Βασιλείας.

Οι Anwer S. Ahmed, Carolyn Takeda και Shawn Thomas(1999), για να επανεξετάσουν την κεφαλαιακή χειραγώγηση (capital management) , την χειραγώγηση της κερδοφορίας (earnings management) αλλά και την πληροφορία-σηματοδότηση(signaling) που επιτυγχάνεται μέσω των ΠΖΔ που αναγνωρίζουν οι τράπεζες με κομβικό σημείο τα νέα δεδομένα που έφερε η εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας, χρησιμοποιούν μία παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή τις ΠΖΔ(προβλέψεις για ζημιές από δάνεια = loan loss provisions) .

Ανεξάρτητες μεταβλητές είναι ,μεταξύ άλλων :

- α. $PC/MRC =$ βασικό κεφάλαιο(tier-1 capital) / ελάχιστο απαιτούμενο κεφάλαιο,
- β. $(PC/MRC)*TIME$, όπου TIME ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν αναφέρεται στην περίοδο 1991-95 και 0 αν αναφέρεται στην περίοδο 1987-1990 ,δηλαδή πριν την εφαρμογή της Βασιλείας ,
- γ. $EBITP/ AAS =$ κέρδη προ φόρων και προβλέψεων / μέσο συνολικό ενεργητικό
- δ. $(EBITP/AAS)* TIME$, όπου TIME η ίδια ψευδομεταβλητή με προηγουμένως ,
- ε. $(PC/MRC)*\Delta L$, όπου ΔL ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 για τράπεζες που έχουν παραπάνω από το μέσο όρο αλλαγής στα δάνεια που δίνουν σε ένα χρόνο και 0 αν έχουν πιο κάτω από το μέσο όρο,
- στ. $(PC/MRC)*\Delta L*TIME$, όπου ΔL και TIME οι ίδιες ψευδομεταβλητές που αναφέρθηκαν προηγουμένως.

Το δείγμα που χρησιμοποιείται αποτελείται από 113 τράπεζες με ετήσια διαθέσιμα στοιχεία στη περίοδο 1986-1995.

Τα αποτελέσματα της παλινδρόμησης δείχνουν αρνητικό συντελεστή για την μεταβλητή PC/MRC , γεγονός που δείχνει ότι τράπεζες με χαμηλά επίπεδα κεφαλαίου αναγνωρίζουν μεγαλύτερες ΠΖΔ και άρα υποστηρίζεται η υπόθεση της κεφαλαιακής χειραγώγησης (capital management) μέσω των ΠΖΔ αλλά μόνο για την περίοδο 1986-1990, δηλαδή την προ- Βασιλείας περίοδο.

Ο συντελεστής της μεταβλητής (PC/MRC)*TIME είναι θετικός και αυτό δείχνει ότι μετά από την εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας, η κεφαλαιακή χειραγώγηση (capital management) από πλευράς τραπεζών έχει μειωθεί.

Αυτό εξηγείται διότι τα κίνητρα για κεφαλαιακή χειραγώγηση έχουν μειωθεί μιας και μετά την εφαρμογή της Βασιλείας οι ΠΖΔ(προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) δεν είναι μέρος του βασικού (primary) κεφαλαίου. Έτσι, αυξάνοντας τις ΠΖΔ, δεν υπήρχε πλέον αύξηση στο βασικό κεφάλαιο(primary capital) της τράπεζας.

Επίσης, τα αποτελέσματα δίνουν θετικό αλλά μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή EBITP/AAS , ενώ ο συντελεστής για την μεταβλητή (EBITP/AAS)*TIME είναι αρνητικός. Αυτά τα αποτελέσματα δεν υποστηρίζουν την υπόθεση της χειραγώγησης της κερδοφορίας(earnings management) από πλευράς τραπεζών για την περίοδο 1986-95. Ναι μεν ο συντελεστής για την μεταβλητή EBITP/AAS είναι θετικός αλλά είναι μη στατιστικά σημαντικός , ενώ αν ίσχυε η συγκεκριμένη υπόθεση θα έπρεπε ο συντελεστής της μεταβλητής (EBITP/AAS)*TIME να είναι περισσότερο θετικός από αυτόν της μεταβλητής EBITP/AAS .

Κι αυτό διότι η έρευνα των Anwer S. Ahmed, Carolyn Takeda και Shawn Thomas θα ανέμενε, με την εφαρμογή της Βασιλείας, να έχουν αυξηθεί τα κίνητρα για χειραγώγηση της κερδοφορίας λόγω της απουσίας των ΠΖΔ από τον δείκτη tier 1 κεφαλαιακής επάρκειας. Όμως ο συντελεστής της μεταβλητής (EBITP/AAS)*TIME είναι αρνητικός και έτσι απορρίπτεται η υπόθεση της χειραγώγησης της κερδοφορίας(earnings management ή income smoothing) από τις τράπεζες (αμερικανικές) για την περίοδο 1986-95.

Επίσης, ο συντελεστής της μεταβλητής (PC/MRC)*ADL βρίσκεται αρνητικός , πράγμα που σημαίνει σύμφωνα με την έρευνα ότι τράπεζες με μεγαλύτερο ρυθμό ανάπτυξης στη χορήγηση δανείων παρουσιάζουν μεγαλύτερη κλίση για κεφαλαιακή χειραγώγηση (capital management) από τις τράπεζες με χαμηλότερο ρυθμό ανάπτυξης στην χορήγηση δανείων.

Επιπρόσθετα, μία ακόμη παλινδρόμηση παρόμοια με την προηγούμενη χρησιμοποιείται με εξαρτημένη μεταβλητή την LLP (loan loss provisions) και ανεξάρτητη μεταβλητή ,μεταξύ άλλων, τα EBITP(1 χρόνο αργότερα)=κέρδη προ φόρων και προβλέψεων(1 χρόνο αργότερα). Ο συντελεστής αυτής της μεταβλητής είναι αρνητικός , κάτι που δείχνει ότι οι managers δεν χρησιμοποιούσαν τις ΠΖΔ για να δηλώσουν καλές προοπτικές κερδοφορίας στο άμεσο μέλλον.

Επίσης, χρησιμοποιείται παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή την MV= χρηματιστηριακή αξία των μετοχών και ως ανεξάρτητη μεταβλητή, μεταξύ άλλων, τις ΠΖΔ που είναι στην ευχέρεια των managers να τις προσαρμόσουν(discretionary loan loss provisions) ανάλογα με τις επιθυμίες τους.

Πρέπει να πούμε πως οι ΠΖΔ που προσαρμόζονται από τους managers(discretionary loan loss provisions) προέρχονται από τα υπόλοιπα (residuals) της παλινδρόμησης των ολικών ΠΖΔ. Ο συντελεστής της μεταβλητής των ΠΖΔ που προσαρμόζονται (Discretionary loan loss provisions) είναι θετικός και στατιστικά σημαντικός , πράγμα που δείχνει ότι μεγαλύτερες προσαρμοσμένες από τους managers ΠΖΔ (discretionary loan loss provisions) εκλαμβάνονται ως καλό σημάδι από τις αγορές.

Ακόμα, πραγματοποιείται και μία παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή τις αποδόσεις των μετοχών και ανεξάρτητη ,μεταξύ άλλων, την μεταβλητή LLP (loan loss provisions) .Ο συντελεστής εδώ της μεταβλητής LLP είναι αρνητικός , κάτι που δείχνει ότι οι επενδυτές εκλαμβάνουν τις ΠΖΔ περισσότερο ως έξοδο παρά ως ένδειξη μελλοντικής κερδοφορίας . Έτσι, τελικώς, η έρευνα δεν υποστηρίζει πλήρως

και ισχυρά την υπόθεση της έκλειψης των ΠΖΔ από τους επενδυτές ως ένδειξη καλών προοπτικών για τις τράπεζες.

Οι Luc Laeven and Giovanni Majnoni(2001), για να εξετάσουν πώς οι τράπεζες αναγνωρίζουν προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) σε σχέση με τους οικονομικούς κύκλους(οικονομικές εξάρσεις και οικονομικές υφέσεις), χρησιμοποιούν παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή τις ΠΖΔ(loan loss provisions) και ανεξάρτητες τις:

- α. EBITP/AS = κέρδη προ φόρων και προβλέψεων/συνολικό ενεργητικό ,
- β. ΔL = μεταβολή στα δάνεια που χορηγεί η τράπεζα στο χρόνο t(loan growth) ,
- γ. ΔGDP= μεταβολή του ΑΕΠ (GDP growth) .

Για να ακολουθούν οι τράπεζες συνετή(prudent) και αντικυκλική πολιτική , θα έπρεπε οι συντελεστές και των τριών αυτών μεταβλητών στην παλινδρόμηση να είναι αρνητικοί. Το δείγμα που χρησιμοποιούν οι Luc Laeven and Giovanni Majnoni αποτελείται από 1419 τράπεζες από 45 χώρες ανά τον κόσμο(Ευρώπη, Αμερική, Ιαπωνία, Λατινική Αμερική και Ασία) (Bankscore περίοδος 1988-99). Οι πιο πολλές τράπεζες του δείγματος είναι γαλλικές, ιαπωνικές και αμερικάνικες.

Τα αποτελέσματα της παλινδρόμησης δίνουν ένα θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή EBIT/AS , κάτι που δείχνει ότι οι τράπεζες του δείγματος ,και για την περίοδο που αναφέρεται η έρευνα, αυξάνουν τις προβλέψεις τους για ζημιές από δάνεια όταν τα κέρδη τους είναι υψηλά και τις μειώνουν όταν είναι χαμηλά(income smoothing) . Από την άλλη όμως, ο συντελεστής τόσο της μεταβλητής ΔL ,όσο και της μεταβλητής ΔGDP είναι αρνητικός και στατιστικά σημαντικός , κάτι που δείχνει έντονη κυκλική και μη συνετή πολιτική από πλευράς τραπεζών.

Δηλαδή οι τράπεζες του δείγματος αυξάνουν τις προβλέψεις τους για ζημιές από δάνεια αντίθετα με τον οικονομικό κύκλο(μειώνεται το ΑΕΠ, αυξάνονται οι προβλέψεις) και αντίθετα στην πιστωτική επέκταση(αυξάνεται ο αριθμός των χορηγούμενων δανείων, μειώνονται οι προβλέψεις) . Αυτό είναι αντίθετο στην συνετή και αντικυκλική πολιτική που αναφέρθηκε παραπάνω.

Επίσης, προστίθεται μία ακόμη μεταβλητή στην παλινδρόμηση και αυτή είναι η (EBITP/AS)*NEG(interaction variable), όπου NEG μία ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν τα κέρδη είναι αρνητικά και την τιμή 0 αν είναι θετικά. Ο συντελεστής στην παλινδρόμηση για αυτή την μεταβλητή βρίσκεται αρνητικός και στατιστικά σημαντικός(οι συντελεστές των άλλων μεταβλητών δεν παρουσιάζουν αξιοσημείωτες μεταβολές). Αυτό σημαίνει ότι οι τράπεζες τείνουν να χρησιμοποιούν υψηλότερες προβλέψεις όταν παρουσιάζουν αρνητικά κέρδη παρά όταν έχουν θετικά κέρδη. Το γεγονός αυτό ενισχύει ακόμα περισσότερο την προκυκλική συμπεριφορά των τραπεζών του δείγματος και βοηθάει στο τελικό συμπέρασμα της έρευνας ότι οι τράπεζες δεν προνοούν αλλά περιμένουν την άσχημη συγκυρία για να αναγνωρίσουν προβλέψεις για ζημιές από δάνεια.

Οι Gerald J. Lobo και Dong Hoon Yang (2001) για να μελετήσουν τα τρία βασικά κίνητρα που έχουν οι managers των τραπεζών (δηλαδή η 'εξομάλυνση' και η αποφυγή μεταβλητότητας του εισοδήματος, η παροχή σηματοδότησης στην αγορά σχετικά με την κερδοφορία της τράπεζας αλλά και η κεφαλαιακή χειραγώγηση) έτσι ώστε να ασκήσουν προσαρμοστική επιρροή πάνω στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (discretionary loan loss provisions), χρησιμοποιούν ένα μοντέλο παλινδρόμησης που έχει ως εξαρτημένη μεταβλητή την μεταβλητή LLPs (προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) και ως ανεξάρτητες μεταβλητές, μεταξύ άλλων, τις:

α. EBP= κέρδη προ προβλέψεων,

β. ΔEBP(1 χρόνο μετά)= μεταβολή στα κέρδη προ προβλέψεων(1 χρόνο μετά) και

γ. PCR= δείκτης βασικού κεφαλαίου(primary capital level) .

Οι ΠΖΔ που χρησιμοποιούνται ως εξαρτημένη μεταβλητή συμπεριλαμβάνουν και τις προβλέψεις που προσαρμόζονται από τους managers με βάση τις επιθυμίες και τα κίνητρα που έχουν (discretionary loan loss provisions).

Ο δείκτης της κεφαλαιακής επάρκειας που χρησιμοποιείται σε αυτήν την έρευνα συμπεριλαμβάνει στον αριθμητή και τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions), δηλαδή πρόκειται για τον ενιαίο δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας που αφορούσε τις τράπεζες πριν την εφαρμογή των κανόνων κεφαλαιακής επάρκειας της Βασιλείας (tier 1 και tier 2 κεφάλαιο). Το δείγμα που χρησιμοποιείται για την έρευνα αποτελείται από 50 τράπεζες (αμερικάνικες) από τις βάσεις δεδομένων Compustat και KBW (περίοδος 1981-96).

Αν οι managers προχωρούν σε μείωση της μεταβλητότητας και 'εξομάλυνση' του εισοδήματος (income smoothing) τότε ο συντελεστής της μεταβλητής EBP στην παλινδρόμηση θα πρέπει να βρεθεί θετικός. Αν πραγματοποιείται παροχή σηματοδότησης από τους managers στις αγορές μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια και ο συντελεστής της μεταβλητής ΔEBP θα πρέπει να είναι θετικός. Ακόμα, αν οι managers των τραπεζών που έχουν χαμηλή κεφαλαιακή βάση, προσπαθούν να αυξήσουν το κεφάλαιό της τράπεζας (πάντα με δεδομένο τον ορισμό του δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας προ Βασιλείας) αναγνωρίζοντας μεγαλύτερες προβλέψεις, τότε ο συντελεστής της μεταβλητής PCR αναμένεται να είναι αρνητικός. Οι Gerald J. Lobo και Dong Hoon Yang χρησιμοποιούν αρχικά μία παλινδρόμηση για κάθε μία τράπεζα ξεχωριστά (συνολικά 50 τράπεζες).

Ο μέσος συντελεστής που βρίσκεται για την μεταβλητή EBP (κέρδη προ φόρων και προβλέψεων) είναι θετικός και στατιστικά σημαντικός, κάτι που καταδεικνύει ότι οι τράπεζες αυξάνουν τις προβλέψεις τους όταν τα κέρδη τους είναι υψηλά και τις μειώνουν όταν είναι χαμηλά (income smoothing). Ο μέσος συντελεστής της μεταβλητής ΔEBP είναι και αυτός θετικός και στατιστικά σημαντικός, κάτι που δείχνει ότι οι τραπεζικοί managers πράγματι χρησιμοποιούν τις ΠΖΔ για να σηματοδοτήσουν μελλοντική κερδοφορία της τράπεζας.

Ακόμα, ο συντελεστής της μεταβλητής PCR (λόγος βασικού κεφαλαίου) βρίσκεται θετικός και μη στατιστικά σημαντικός, ενώ θα αναμενόταν αρνητικός, κι έτσι δεν υποστηρίζεται η υπόθεση της κεφαλαιακής χειραγώγησης (capital management) από πλευράς τραπεζών.

Επιπρόσθετα χρησιμοποιείται και μία ακόμη παλινδρόμηση για κάθε χρόνο ξεχωριστά για την περίοδο 1981-96. Φυσικά η παλινδρόμηση κάθε χρόνου αφορά το σύνολο των 50 τραπεζών του δείγματος και όχι κάθε μία τράπεζα ξεχωριστά όπως προηγουμένως.

Όπως και πριν, ο μέσος συντελεστής της μεταβλητής EBP για την περίοδο 1981-96 είναι θετικός δείχνοντας και πάλι ότι οι τράπεζες αυξομειώνουν τις προβλέψεις κατά μέσο όρο παράλληλα με τα κέρδη τους(income smoothing) .

Ο μέσος συντελεστής της μεταβλητής PCR είναι αρνητικός ενισχύοντας κάπως την υπόθεση της κεφαλαιακής χειραγώγησης (capital management) από πλευράς τραπεζών. Επίσης, οι δύο παλινδρομήσεις διαφέρουν και ως προς τον συντελεστή της μεταβλητής ΔEBP αφού στην μεν πρώτη παλινδρόμηση ήταν θετικός , ενώ σε αυτή την παλινδρόμηση είναι αρνητικός.

Δηλαδή η δεύτερη παλινδρόμηση δεν υποστηρίζει την υπόθεση ότι οι τραπεζικοί managers χρησιμοποιούν τις προβλέψεις για να σηματοδοτήσουν στην αγορά καλύτερες προοπτικές και μελλοντική κερδοφορία της τράπεζας. Μία πιθανή εξήγηση για αυτό το εύρημα της έρευνας των Gerald J. Lobo και Dong Hoon Yang είναι το γεγονός ότι τα κίνητρα για σηματοδότηση της μελλοντικής κερδοφορίας των τραπεζών μέσω των προβλέψεων έχουν να κάνουν πιο πολύ με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της κάθε τράπεζας και παρουσιάζουν ετερογένεια από τράπεζα σε τράπεζα.

Οι Richard J.Rivard, Eugene Eland και Gay B.Hatfield Morris(2003), για να μελετήσουν τον βαθμό στο οποίο μεγάλες αμερικανικές διενεργούν "εξομάλυνση" εισοδήματος(income smoothing) και μετά την εφαρμογή των κανόνων κεφαλαιακής επάρκειας της Βασιλείας, χρησιμοποιούν ένα μοντέλο παλινδρόμησης που έχει ως εξαρτημένη μεταβλητή την μεταβλητή LLP (προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) και ως ανεξάρτητη μεταβλητή , μεταξύ άλλων, την μεταβλητή EBTP = κέρδη προ φόρων και προβλέψεων. Το δείγμα που χρησιμοποιούν αποτελείται από 96 μεγάλες αμερικανικές τράπεζες με τουλάχιστον 4 χρόνια ετήσια διαθέσιμα στοιχεία την περίοδο 1992-97 από την βάση δεδομένων 1998 Bank Compustat File.

Τα αποτελέσματα της παλινδρόμησης δίνουν ένα θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή EBTP , κάτι που δείχνει ότι η έρευνα συμφωνεί με την υπόθεση ότι οι τράπεζες στις ΗΠΑ συνεχίζουν και μετά την εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας να χρησιμοποιούν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια για να επιτύχουν της "εξομάλυνση" του εισοδήματος(income smoothing) με τον τρόπο που αναφέρθηκε προηγουμένως.

Ακόμα, ο συντελεστής αυτός είναι περίπου 4 φορές από αυτόν που είχαν βρει οι Greenwalt και Sinkey το 1988 σε μία αντίστοιχη έρευνα αλλά φυσικά για την περίοδο πριν την εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας. Αυτό συμβαδίζει με την υπόθεση ότι αμερικανικές τράπεζες πράγματι αύξησαν την ένταση με την οποία εφαρμόζουν την πρακτική αυτή ,την "εξομάλυνση" του εισοδήματος δηλαδή(income smoothing) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια , μετά την εφαρμογή των κανόνων κεφαλαιακής επάρκειας της Βασιλείας.

Οι Kiridaram Kanagaretnam, Gerald J. Lobo και Robert Mathieu(2003), για να μελετήσουν τα κίνητρα που έχουν οι managers των τραπεζών έτσι ώστε να ακολουθήσουν την πολιτική της "εξομάλυνσης" του εισοδήματός τους(income smoothing), κάνουν 4 υποθέσεις.

Η πρώτη υπόθεση που κάνει η έρευνα είναι ότι οι managers των τραπεζών προχωρούν σε "εξομάλυνση" του εισοδήματος (income smoothing) σκεπτόμενοι τις προοπτικές της τράπεζας αλλά και της θέσης τους.

Η έρευνα υποθέτει ότι οι managers των τραπεζών με καλές τωρινές συνθήκες και κακές μελλοντικές προοπτικές τείνουν να αναγνωρίσουν μεγαλύτερες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια με σκοπό να "εξοικονομήσουν" θα λέγαμε εισόδημα για την επερχόμενη άσχημη περίοδο και οι managers των τραπεζών με κακές τωρινές συνθήκες και καλές μελλοντικές προοπτικές τείνουν να αναγνωρίζουν μικρότερες

ΠΖΔ έτσι ώστε να “δανειστούν” κατά κάποιο τρόπο εισόδημα από την επόμενη “καλή” περίοδο και να το μεταφέρουν στην τωρινή άσχημη περίοδο. Αυτή η υπόθεση υποστηρίζεται από τα αποτελέσματα της έρευνας.

Η έρευνα δίνει βάρος στις ΠΖΔ που προσαρμόζονται από τους managers ανάλογα με τις επιθυμίες και τα κίνητρά τους (discretionary loan loss provisions) καθώς αυτές είναι που διαχειρίζονται οι managers με την διακριτική ευχέρεια που τους προσφέρει η θέση τους και υποθέτει πλέον ότι αυτού του είδους οι προβλέψεις (discretionary loan loss provisions) είναι υψηλότερες για τις τράπεζες με καλές τωρινές συνθήκες και κακές μελλοντικές προοπτικές παρά για τις τράπεζες με κακές τωρινές συνθήκες και καλές μελλοντικές προοπτικές.

Η έρευνα χωρίζει τις τράπεζες σε 4 κατηγορίες. Σε αυτές με κακές τωρινές αλλά καλές μελλοντικές προοπτικές (poor-good group), σε αυτές με καλές τωρινές και κακές μελλοντικές προοπτικές (good-poor group), σε αυτές με κακές τωρινές και μελλοντικές προοπτικές (poor-poor group) και σε αυτές με καλές τωρινές και μελλοντικές προοπτικές (good-good group).

Καλές ή κακές τωρινές συνθήκες θεωρείται ότι έχουν οι τράπεζες που τα κέρδη τους είναι πάνω ή κάτω αντίστοιχα από το μέσο όρο των κερδών του δείγματος για το τρίμηνο. Καλές ή κακές μελλοντικές προοπτικές θεωρείται ότι έχουν οι τράπεζες με κέρδη πάνω ή κάτω αντίστοιχα από τον αναμενόμενο μέσο όρο των κερδών της επόμενης περιόδου.

Η έρευνα εστιάζει στις 2 πρώτες κατηγορίες τραπεζών (good-poor και poor-good) που θεωρείται ότι είναι πιθανότερο να καταφύγουν στην πρακτική της “εξομάλυνσης” του εισοδήματος μέσω των προβλέψεων (Income smoothing).

Επίσης, οι Kiridaram Kanagaretnam, Gerald J. Lobo και Robert Mathieu εξετάζουν και άλλα κίνητρα για τις τράπεζες για την εφαρμογή της πρακτικής της “εξομάλυνσης” του εισοδήματος. Εξετάζουν το κίνητρο της ανάγκης για εξωτερική χρηματοδότηση και έτσι η δεύτερη υπόθεση που κάνουν είναι ότι όσο μεγαλύτερη ανάγκη έχει η τράπεζα από χρηματοδότηση τόσο πιο έντονα θα καταφεύγει στην πολιτική της “εξομάλυνσης” του εισοδήματος έτσι ώστε να μειώσει την μεταβλητότητα των κερδών της και, ως εκ τούτου, την επικινδυνότητα που εκπέμπει και το κόστος δανεισμού της. Άρα η έρευνα αναμένει θετική σχέση ανάμεσα στις ΠΖΔ και στο λόγο δάνεια/καταθέσεις που θεωρείται προσέγγιση της ανάγκης χρηματοδότησης της τράπεζας.

Επίσης, εξετάζει το κίνητρο της χρησιμοποίησης κερδών/ζημιών από χρεόγραφα (securities gains/losses) για την επίτευξη της “εξομάλυνσης” του εισοδήματος. Η τρίτη υπόθεση που κάνουν οι Kiridaram Kanagaretnam, Gerald J. Lobo και Robert Mathieu είναι ότι για τις τράπεζες με καλές τωρινές και κακές μελλοντικές προοπτικές η χρησιμοποίηση κερδών/ζημιών από χρεόγραφα έχει αρνητική σχέση με τις ΠΖΔ μιας και σε αυτή τη περίπτωση οι ΠΖΔ και τα κέρδη/ζημιές είναι υποκατάστατα αφού οι managers θα θέλουν να “αποταμιεύσουν” εισόδημα για το μέλλον είτε μέσω των ΠΖΔ είτε μέσω των κερδών/ζημιών από χρεόγραφα. Για τις τράπεζες, από την άλλη, με κακές τωρινές και καλές μελλοντικές προοπτικές η σχέση ανάμεσα στις ΠΖΔ και στα κέρδη/ζημιές από χρεόγραφα θεωρείται ότι η σχέση θα είναι θετική γιατί σε αυτή την περίπτωση οι managers προσπαθούν να “δανειστούν” εισόδημα από την επόμενη “καλή” περίοδο και αυτό μπορούν να το καταφέρουν χρησιμοποιώντας κάλλιστα και τις δύο μεθόδους.

Η τέταρτη και τελευταία υπόθεση που εξετάζουν οι Kiridaram Kanagaretnam, Gerald J. Lobo και Robert Mathieu είναι ότι οι τράπεζες με επαρκή έως πολύ καλή κεφαλαιακή βάση (well-capitalized) χρησιμοποιούν πιο έντονα την πρακτική της “εξομάλυνσης” του εισοδήματος (income smoothing) μέσω των ΠΖΔ αφού οι

τράπεζες με ισχυρή κεφαλαιακή βάση δεν υπόκεινται σε τόσο μεγάλους περιορισμούς και στην αυστηρή εποπτεία των αρχών όσο οι ασθενούς κεφαλαιακής βάσης τράπεζες. Έτσι έχουν την πολυτέλεια να ασκήσουν την "εξομάλυνση" του εισοδήματός τους με σχετική άνεση.

Το δείγμα που χρησιμοποιείται αποτελείται από 91 εισηγμένες τράπεζες με τα δεδομένα να αφορούν τριμηνιαία στοιχεία των τραπεζών για την περίοδο 1987-2000(βάση Call Reports).

Για να μελετηθεί η πρώτη υπόθεση πραγματοποιείται μία 2 προς 2 ανάλυση με τις τράπεζες να χωρίζονται στις 4 κατηγορίες που αναφέρθηκαν πριν. Για καθεμία κατηγορία τραπεζών υπολογίζεται ο μέσος όρος ΠΖΔ και η τυπική απόκλιση ΠΖΔ. Βρίσκεται ότι οι τράπεζες που είναι στην κατηγορία καλών τωρινών και κακών προοπτικών πράγματι παρουσιάζουν μεγαλύτερο μέσο όρο προβλέψεων για ζημιές από δάνεια από αυτές με κακές τωρινές και καλές μελλοντικές προοπτικές(και μεγαλύτερο μέσο όρο από τις άλλες δύο κατηγορίες).

Το ίδιο αποτέλεσμα βγαίνει και αν απομονωθούν και χρησιμοποιηθούν στην 2 προς 2 ανάλυση οι προβλέψεις που προσαρμόζονται με τη διακριτική ευχέρεια των managers(discretionary loan loss provisions) οι οποίες αποτελούν το υπόλοιπο(residual) από την παλινδρόμηση των μη-προσαρμόσιμων σύμφωνα με τις επιθυμίες των managers ΠΖΔ(non-discretionary loan loss provisions). Έτσι, η έρευνα υποστηρίζει την πρώτη υπόθεση ότι οι τράπεζες με καλές τωρινές και κακές μελλοντικές προοπτικές τείνουν προς υψηλότερες ΠΖΔ από τις τράπεζες με κακές τωρινές και καλές μελλοντικές προοπτικές.

Για να μελετηθούν οι υπόλοιπες τρεις υποθέσεις χρησιμοποιείται μία παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή την μεταβλητή LLP(loan loss provisions) και ανεξάρτητες μεταβλητές, μεταξύ άλλων, τις :

SGL= κέρδη/ζημιές από χρεόγραφα ,

L/D= δάνεια/καταθέσεις και

ψευδομεταβλητή HC= υψηλή κεφαλαιακή, βάση που παίρνει την τιμή 1 αν η τράπεζα παρουσιάζει κεφαλαιακή βάση μεγαλύτερη από το νόμιμο επιτρεπτό όριο και την τιμή 0 αν όχι.

Αξίζει να αναφερθεί ότι χρησιμοποιείται ένα ενιαίο μοντέλο παλινδρόμησης που περιλαμβάνει τόσο τις μη-προσαρμόσιμες από τους managers (non-discretionary loan loss provisions) όσο και τις προσαρμόσιμες σύμφωνα με τις επιθυμίες των managers ΠΖΔ (discretionary loan loss provisions). Αυτό γίνεται για να μην υπάρχει υποτίμηση(underestimation) στον υπολογισμό των συντελεστών στο δεύτερο στάδιο παλινδρόμησης(το πρώτο θα ήταν η παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή τις μη προσαρμόσιμες ΠΖΔ με τις προσαρμόσιμες σύμφωνα με τις επιθυμίες των managers ΠΖΔ να αποτελούν το υπόλοιπο της παλινδρόμησης που μεταφέρεται στο επόμενο στάδιο).

Η παλινδρόμηση πραγματοποιείται μία φορά για τις τράπεζες με καλές τωρινές και κακές μελλοντικές προοπτικές(good-poor group) και μία φορά για τις τράπεζες με κακές τωρινές και καλές μελλοντικές προοπτικές(poor-good group). Τα αποτελέσματα για τις τράπεζες του γκρουπ καλές-κακές προοπτικές δίνουν θετικό συντελεστή για την μεταβλητή Δ/Κ, ενώ για τις τράπεζες του γκρουπ κακές-καλές προοπτικές είναι μεν θετικός αλλά μη στατιστικά σημαντικός.

Αυτά τα αποτελέσματα δείχνουν ότι η ανάγκη για χρηματοδότηση, που εκφράζεται με την μεταβλητή δάνεια/καταθέσεις, έχει θετική σχέση με το επίπεδο με το οποίο η τράπεζα διενεργεί "εξομάλυνση" του εισοδήματός της μέσω των ΠΖΔ. Αυτό

σύμφωνα με την έρευνα δεν ισχύει για τις τράπεζες που ανήκουν στην κατηγορία κακές-καλές προοπτικές.

Επίσης η έρευνα βρίσκει για τις τράπεζες της κατηγορίας καλές-κακές προοπτικές, ο συντελεστής της μεταβλητή SGL έχει το αναμενόμενο αρνητικό πρόσημο αλλά είναι μη στατιστικά σημαντικός, άρα απορρίπτεται το πρώτο σκέλος της τρίτης υπόθεσης ότι οι τράπεζες αυτής της κατηγορίας χρησιμοποιούν τα κέρδη/ζημιές από χρεόγραφα (securities gains/losses) ή τις ΠΖΔ για να διενεργήσουν "εξομάλυνση" εισοδήματος (Income smoothing).

Επιπρόσθετα, ο συντελεστής της μεταβλητής SGL για τις τράπεζες της κατηγορίας κακές-καλές είναι μη στατιστικά σημαντικός και άρα δεν υποστηρίζεται το δεύτερο σκέλος της τρίτης υπόθεσης ότι οι τράπεζες αυτής της κατηγορίας μπορούν και χρησιμοποιούν και τα δύο αυτά εργαλεία, ΠΖΔ και κέρδη/ζημιές από χρεόγραφα, για να επιτύχουν την "εξομάλυνση" του εισοδήματός τους. Δηλαδή απορρίπτεται η θετική σχέση που υπέθετε η έρευνα ανάμεσα στην τακτική της "εξομάλυνσης" του εισοδήματος και τα κέρδη/ζημιές από χρεόγραφα για τις τράπεζες της κατηγορίας κακές-καλές προοπτικές.

Τέλος, η έρευνα βρίσκει ασθενείς αποδείξεις για την τέταρτη υπόθεση και μόνο για τις τράπεζες της κατηγορίας καλές-κακές προοπτικές. Για αυτές τις τράπεζες ο συντελεστής για την ψευδομεταβλητή HC βρίσκεται θετικός και ελάχιστα στατιστικά σημαντικός πράγμα που δίνει κάποια υποστήριξη στο ότι οι τράπεζες αυτής της κατηγορίας με μεγάλη κεφαλαιακή βάση παρουσιάζουν πιο έντονη την εφαρμογή της "εξομάλυνσης" εισοδήματος (income smoothing) σε σχέση με αυτές με χαμηλή κεφαλαιακή βάση.

Κάτι ανάλογο δεν βρίσκεται για τις τράπεζες της κατηγορίας κακές-καλές προοπτικές όπου ο συντελεστής για την ψευδομεταβλητή YK βρίσκεται μη στατιστικά σημαντικός.

Έτσι, απορρίπτεται η υπόθεση ότι οι τράπεζες αυτής της κατηγορίας που έχουν υψηλή κεφαλαιακή βάση προχωρούν σε πιο έντονη εφαρμογή της "εξομάλυνσης" εισοδήματος (income smoothing) από αυτές με χαμηλή κεφαλαιακή βάση και έτσι η τέταρτη και τελευταία υπόθεση της έρευνας δεν υποστηρίζεται επαρκώς από τα αποτελέσματα της έρευνας.

Οι J.A Bikker και P.A.J. Metzmakers(2005), με σκοπό να μελετήσουν την προκυκλικότητα που παρουσιάζει η συμπεριφορά των τραπεζών όσον αφορά στην αναγνώριση προβλέψεων για ζημιές από δάνεια, χρησιμοποιείται παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή την μεταβλητή LLP(προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) και ανεξάρτητες μεταβλητές, μεταξύ άλλων:

α. EBITP = κέρδη προ φόρων και προβλέψεων,

β. ΔL= δανειακή(πιστωτική)επέκταση και

γ. GDPG= ανάπτυξη ΑΕΠ.

Το δείγμα που χρησιμοποιείται αφορά τράπεζες από 29 χώρες του οργανισμού για την οικονομική συνεργασία και ανάπτυξη(OECD) για την περίοδο 1991-2000.

Η παλινδρόμηση για τις 29 χώρες του OECD δίνουν αρνητικό συντελεστή για την μεταβλητή GDPG, κάτι που καταδεικνύει πως οι τράπεζες παρουσιάζουν έντονη προκυκλική συμπεριφορά την περίοδο που γίνεται η έρευνα. Όταν μειώνεται ο ρυθμός ανάπτυξης, αυξάνουν τις προβλέψεις και το αντίθετο.

Αυτή η προκυκλική συμπεριφορά των τραπεζών μετριάζεται κάπως από τους θετικούς συντελεστές που βρίσκει η παλινδρόμηση για τις μεταβλητές EBITP και ΔL.

Αυτοί οι συντελεστές, ώντας θετικοί, δείχνουν ότι οι τράπεζες από τις χώρες του OECD την περίοδο αυτή αυξάνουν τις προβλέψεις τους για ζημιές από δάνεια παράλληλα με τα κέρδη τους και την πιστωτική επέκταση. Αυτό δείχνει σημάδια αντικυκλικής συνετής πολιτικής από πλευράς τραπεζών, όμως τελικώς η έρευνα καταλήγει στο συμπέρασμα ότι, σε γενικές γραμμές, η προκυκλικότητα της αναγνώρισης προβλέψεων αντίθετα με τον οικονομικό κύκλο (ΑΕΠ) υπερτερεί της εν μέρει αντικυκλικού χαρακτήρα αναγνώρισης προβλέψεων παράλληλα με τα κέρδη και την δανειακή επέκταση.

Οι Daniel Perez, Vicente Salas Fumas και Jesus Saurina(2006), για να εξετάσουν την εφαρμογή της χειραγώγησης των κερδών (earnings management) και της κεφαλαιακής χειραγώγησης (capital management) από τις ισπανικές τράπεζες λαμβάνοντας υπόψιν τα νέα δεδομένα που έφερει η εφαρμογή των ΔΛΠ(διεθνή λογιστικά πρότυπα) αλλά και των κανόνων της Βασιλείας για την κεφαλαιακή επάρκεια των τραπεζών, πραγματοποιούν μία παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή τις ΠΖΔ. Το δείγμα που χρησιμοποιείται αποτελείται από 142 ισπανικές τράπεζες για μία περίοδο 17 χρόνων (1986-2002).

Η παλινδρόμηση έχει ως εξής :

$$LLPs=c+\delta*NPL+\delta2*GIM+\delta3*L/TA+\delta4*SGDPG+\beta1*EBITP+\beta2*(EBITP*BEF2000)+\gamma*CAR+\mu*TA+\varepsilon, \text{ όπου}$$

NPL= μη εξυπηρετούμενα δάνεια,

GIM= γενικός δείκτης χρηματιστηρίου Μαδρίτης,

L/TA= δάνεια/ συνολικό ενεργητικό,

SGDPG= ανάπτυξη ισπανικού ΑΕΠ,

EBITP= κέρδη προ φόρων και προβλέψεων,

BEF2000=ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν αναφέρεται στην περίοδο πριν το 2000 και 0 αλλιώς,

CAR= δείκτης κεφαλαιακής επάρκειας και

TA= συνολικό ενεργητικό της τράπεζας.

Ο συντελεστής που βρίσκεται για την μεταβλητή EBITP είναι θετικός και στατιστικά σημαντικός, κάτι που δείχνει ότι οι ισπανικές τράπεζες διενεργούν "εξομάλυνση" εισοδήματος (income smoothing) παρά τους περιορισμούς και τον ενδελεχή και λεπτομερή έλεγχο που τους ασκείται από τις αρχές λόγω και της εφαρμογής των διεθνών λογιστικών προτύπων. Ο συντελεστής για την μεταβλητή EBITP*BEF2000 βρίσκεται αρνητικός, κάτι που καταδεικνύει το γεγονός ότι η χρησιμοποίηση των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια για την μείωση της μεταβλητότητας του εισοδήματος (income smoothing) έχει μειωμένη ένταση από την στιγμή που εφαρμόστηκε η πρακτική της στατιστικής και δυναμικής πρόβλεψης (statistical provision) από τις ισπανικές τράπεζες. Δηλαδή η "εξομάλυνση" του εισοδήματος (income smoothing) παίζει λιγότερο σημαντικό ρόλο στον καθορισμό των ΠΖΔ (τόσο των ειδικών όσο και των γενικών προβλέψεων) μετά το 2000, όταν εισήχθη η τεχνική της δυναμικής στατιστικής πρόβλεψης.

Τέλος, βρίσκεται ότι ο συντελεστής για την μεταβλητή CAR(δείκτης κεφαλαιακής επάρκειας) είναι αρνητικός και μη στατιστικά σημαντικός, ενώ η έρευνα ανέμενε έναν θετικό συντελεστή για την συγκεκριμένη μεταβλητή διότι οι προβλέψεις και τα αποθεματικά των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια (loan loss reserves) δεν

συμπεριλαμβάνονται ούτε στο tier 1 αλλά ούτε και στο tier 2 κεφάλαιο στην περίπτωση των ισπανικών τραπεζών.

Η έρευνα για αυτό τον λόγο ανέμενε μία θετική σχέση ανάμεσα στο βασικό tier 1 κεφάλαιο και τις ΠΖΔ έτσι ώστε όταν οι τράπεζες είχαν μειωμένο κεφαλαιακά αποθέματα , να μείωναν και τις ΠΖΔ για να αυξήσουν έτσι τα κέρδη τους(retained earnings) και συνάμα και το βασικό τους κεφάλαιο(primary capital) . Λόγω του αρνητικού και μη στατιστικά σημαντικού συντελεστή που βρίσκεται ,η έρευνα απορρίπτει την υπόθεση της κεφαλαιακής χειραγώγησης (capital management) από πλευράς ισπανικών τραπεζών για την περίοδο που γίνεται η έρευνα.

Οι Asokan Anandarajan, Iftekhhar Hasan και Cornelia McCarthy(2007) , για να εξετάσουν κατά πόσο οι τράπεζες της Αυστραλίας χρησιμοποιούν τις ΠΖΔ(μεταβλητή LLP) για να διενεργήσουν κεφαλαιακή χειραγώγηση (capital management) , χειραγώγηση των κερδών τους(earnings management) αλλά και για την παροχή σηματοδότησης στους επενδυτές για μελλοντική κερδοφορία των τραπεζών(signaling) και λαμβάνοντας υπ'όψιν το γεγονός ότι οι τράπεζες της Αυστραλίας άρχισαν να εφαρμόζουν τους κανόνες της Βασιλείας από το 1996, πραγματοποιούν παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή τις ΠΖΔ και ανεξάρτητες μεταβλητές , μεταξύ άλλων, τις:

- α. $(EBITP/TA)$ = κέρδη προ φόρων και προβλέψεων/ συνολικό ενεργητικό,
- β. PC/MRC = βασικό(primary) κεφάλαιο/ελάχιστο απαιτούμενο κεφάλαιο,
- γ. LISTED = ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν η τράπεζα είναι εισηγμένη και 0 αν όχι ,
- δ. BASEL = ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν αναφέρεται στην περίοδο μετά την εφαρμογή της Βασιλείας το 1996 και 0 αν αναφέρεται πριν ,
- ε. $LISTED*(PC/MRC)$,
- στ. $LISTED*(EBITP/TA)$,
- ζ. $(PC/MRC)*BASEL$,
- η. $(EBITP/TA)*BASEL$,
- θ. $LISTED*(PC/MRC)*BASEL$ και
- ι. $LISTED*(EBITP/TA)*BASEL$.

Το δείγμα που χρησιμοποιείται αποτελείται από 50 εμπορικές τράπεζες, 10 από τις οποίες είναι εισηγμένες και 40 μη εισηγμένες για την περίοδο 1991-2001.

Αν οι τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση των κερδών τους(earnings management) τότε ο συντελεστής της μεταβλητής $(EBITP/TA)$ αναμένεται να είναι θετικός. Δηλαδή οι τράπεζες αυξομειώνουν τις προβλέψεις τους παράλληλα με τα κέρδη τους έτσι ώστε να μειώσουν την μεταβλητότητα(variability) των κερδών τους.

Η έρευνα υποθέτει ότι μετά την εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας οι τράπεζες της Αυστραλίας θα διενεργούν την χειραγώγηση των κερδών τους μέσω των ΠΖΔ πιο έντονα σε σχέση με την προ-Βασιλείας περίοδο. Αυτό διότι οι ΠΖΔ μετά την εφαρμογή της Βασιλείας δεν συμπεριλαμβάνονται στο βασικό κεφάλαιο(primary capital) των τραπεζών και επομένως τα κόστη από ενδεχόμενη διαχείριση των κερδών(earnings management) μέσω των ΠΖΔ στην περίοδο μετά την εισαγωγή της Βασιλείας θα είναι μειωμένα. Άρα η έρευνα αναμένει θετικό συντελεστή για την μεταβλητή $(EBITP/TA)*BASEL$.

Επίσης, η έρευνα υποθέτει ότι μετά την αλλαγή στους κανόνες κεφαλαιακής επάρκειας που έφερε η Βασιλεία , οι τράπεζες δεν θα ασκούν κεφαλαιακή χειραγώγηση (capital management) με την ίδια ένταση όσο πριν.

Κι αυτό διότι μετά την εισαγωγή της Βασιλείας, οι ΠΖΔ δεν ήταν μέρος του βασικού tier 1 κεφαλαίου παρά μόνο ένα μικρό ποσοστό του tier 2 δευτερεύοντος κεφαλαίου των τραπεζών. Έτσι, η έρευνα θεωρεί ότι μειώθηκαν τα κίνητρα της χειραγώγησης του κεφαλαίου (capital management) μέσω των ΠΖΔ για τις τράπεζες. Επομένως, η έρευνα αναμένει έναν λιγότερο αρνητικό συντελεστή για την μεταβλητή (PC/MRC)*BASEL από ό,τι για την μεταβλητή PC/MRC μόνη της.

Τα αποτελέσματα της έρευνας βρίσκουν πράγματι θετικό συντελεστή για τις μεταβλητές EBITP/TA και (EBITP/TA)*BASEL, κάτι που δείχνει ότι πράγματι οι τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση κερδών (earnings management) μέσω των ΠΖΔ και μάλιστα πιο έντονα στην εποχή μετά την εισαγωγή της Βασιλείας επιβεβαιώνοντας την υπόθεση της έρευνας.

Επίσης, η παλινδρόμηση δίνει αρνητικό συντελεστή για την μεταβλητή PC/MRC και για την μεταβλητή (PC/MRC)*BASEL θετικό αλλά μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή. Ο θετικός αλλά μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής της μεταβλητής (PC/MRC)*BASEL δείχνει ότι δεν υποστηρίζεται η υπόθεση ότι οι τράπεζες της Αυστραλίας διενεργούν κεφαλαιακή χειραγώγηση (capital management) στην περίοδο μετά την εφαρμογή της Βασιλείας με μικρότερη ένταση σε σχέση με πριν. Άρα η έρευνα καταλήγει στο συμπέρασμα ότι οι τράπεζες δεν αλλάζουν συμπεριφορά όσον αφορά την κεφαλαιακή χειραγώγηση που πραγματοποιούν μέσω των ΠΖΔ μετά την εφαρμογή της Βασιλείας σε σχέση με πριν την εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας.

Ακόμα, η έρευνα βρίσκει θετικό συντελεστή για την μεταβλητή LISTED κάτι που δείχνει ότι οι εισηγμένες εμπορικές τράπεζες της Αυστραλίας αναγνωρίζουν περισσότερες προβλέψεις σε σχέση με τις μη εισηγμένες.

Επίσης, βρίσκεται θετικός συντελεστής για την μεταβλητή LISTED*(EBITP/TA), κάτι που δείχνει ότι η σχέση μεταξύ κερδών και ΠΖΔ είναι πιο θετική για τις εισηγμένες τράπεζες σε σχέση με τις μη εισηγμένες. Δηλαδή οι εισηγμένες τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση των κερδών (earnings management) μέσω ΠΖΔ σε μεγαλύτερο βαθμό σε σχέση με τις μη εισηγμένες.

Αυτό εξηγείται από το γεγονός ότι οι εισηγμένες τράπεζες έχουν μεγαλύτερο κίνητρο να παρουσιάζουν σταθερά και χωρίς μεγάλη μεταβλητότητα κέρδη επειδή αντλούν κεφάλαια μέσω έκδοσης μετοχών, κάτι που δεν ισχύει σε τόσο μεγάλο βαθμό για τις μη εισηγμένες.

Επιπρόσθετα, πραγματοποιείται και ένα δεύτερο μοντέλο παλινδρόμησης με εξαρτημένη μεταβλητή τις ΠΖΔ και ανεξάρτητη μεταβλητή, μεταξύ άλλων, την $\Delta EBITP/TA =$ αλλαγή στα κέρδη προ φόρων και προβλέψεων (1 χρόνο αργότερα)/συνολικό ενεργητικό. Αυτή η παλινδρόμηση πραγματοποιείται για να ελεγχθεί η ισχύς ή όχι της υπόθεσης ότι οι τράπεζες χρησιμοποιούν τις ΠΖΔ για να σηματοδοτήσουν μελλοντική κερδοφορία της τράπεζας στους επενδυτές.

Αν ίσχυε αυτή η υπόθεση, ο συντελεστής της μεταβλητής $\Delta EBITP/TA$ θα έπρεπε να είναι θετικός, αλλά η παλινδρόμηση δίνει αρνητικό συντελεστή. Λόγω του αρνητικού συντελεστή, η έρευνα απορρίπτει την υπόθεση ότι οι τράπεζες χρησιμοποιούν τις ΠΖΔ (προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) ως εργαλείο σηματοδότησης μελλοντικής κερδοφορίας στους επενδυτές.

Οι Ronald E. Shrieves, Drew Dahl (2007), για να εξετάσουν τους τρόπους με τους οποίους οι τράπεζες της Ιαπωνίας χρησιμοποιούν διάφορα λογιστικά (accounting) εργαλεία για να πετύχουν τους στόχους τους στους οποίους συμπεριλαμβάνονται ίσως η χειραγώγηση των κερδών (earnings management) ή "εξομάλυνση" του εισοδήματος (income smoothing) αλλά και η κεφαλαιακή χειραγώγηση (capital management), όταν βέβαια οι τράπεζες βρίσκονται σε δεινή θέση, χρησιμοποιούν 4

μοντέλα παλινδρόμησης. Το δείγμα που χρησιμοποιείται αποτελείται από ιαπωνικές τράπεζες (67-79 κυμαίνεται ο αριθμός τους ανάλογα με την χρονιά) για την περίοδο 1989-96, δηλαδή μετά την εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας(βάση δεδομένων Worldscope).

Το πρώτο μοντέλο παλινδρόμησης έχει ως εξαρτημένη μεταβλητή την $\Delta(L/IL)$ = αλλαγή στον λόγο δάνεια/αρχικά δάνεια. Η παλινδρόμηση αυτή έχει ως ανεξάρτητες μεταβλητές, μεταξύ άλλων τις :

- α. EBITP= κέρδη προ φόρων και προβλέψεων,
- β. SG= κέρδη από χρεόγραφα,
- γ. LLPs= προβλέψεις για ζημιές από δάνεια και
- δ. NDIV= καθαρά μερίσματα.

Η παλινδρόμηση βρίσκει θετικό συντελεστή για την μεταβλητή SGL και αρνητικό για την ΠΖΔ. Αυτό δείχνει ότι ο δανεισμός που χορηγείται από τις τράπεζες εξαρτάται από την κεφαλαιακή βάση της τράπεζας(capital constrained) ,ενώ συνάδουν(οι συντελεστές των μεταβλητών SG και LLPs) και με την υπόθεση κεφαλαιακού αρμπιτράζ .

Επίσης, οι συντελεστές των μεταβλητών EBITP και NDIV είναι θετικός και αρνητικός αντίστοιχα, πράγμα που δείχνει και πάλι πως ο δανεισμός που χορηγείται από τις τράπεζες εξαρτάται από το κεφάλαιο(capital constrained) και συνάδουν και πάλι με την υπόθεση κεφαλαιακού αρμπιτράζ.

Η δεύτερη παλινδρόμηση έχει ως εξαρτημένη μεταβλητή την SG= κέρδη από χρεόγραφα. Ο συντελεστής για την ανεξάρτητη μεταβλητή EBITP= κέρδη προ φόρων και προβλέψεων σε αυτή την παλινδρόμηση είναι αρνητικός(μικρότερα κέρδη παρακινούν για την αναγνώριση περισσότερων κερδών από χρεόγραφα) και για την μεταβλητή ΠΖΔ είναι θετικός(ΠΖΔ και κέρδη από χρεόγραφα χρησιμοποιούνται μαζί αφού τα κέρδη από χρεόγραφα τείνουν να εξισσοροπήσουν την απώλεια εισοδήματος για τις τράπεζες από την αναγνώριση προβλέψεων για ζημιές από δάνεια).

Επίσης η μεταβλητή SREQCAP = επιπλέον κεφάλαιο από αυτό που απαιτείται ,η οποία συμπεριλαμβάνεται και αυτή στις ανεξάρτητες μεταβλητές, έχει θετικό πρόσημο για τις τράπεζες με πολύ επιπλέον κεφάλαιο από αυτό που απαιτείται και αρνητικό για αυτές με λιγότερο επιπλέον κεφάλαιο. Αυτό δείχνει ότι οι τράπεζες με λίγο επιπλέον κεφάλαιο χρησιμοποιούν περισσότερο τα κέρδη από χρεόγραφα για να ενισχύσουν το tier1 κεφάλαιό τους σε σχέση με τις τράπεζες με περισσότερο επιπλέον κεφάλαιο.

Η επόμενη παλινδρόμηση που χρησιμοποιείται έχει ως εξαρτημένη μεταβλητή τις ΠΖΔ. Ο συντελεστής της μεταβλητής SREQCAP για τις τράπεζες με λίγο επιπλέον κεφάλαιο είναι θετικός και για τις τράπεζες με περισσότερο επιπλέον κεφάλαιο είναι αρνητικός. Εδώ οι τράπεζες με λιγότερο επιπλέον κεφάλαιο είναι αυτές που τείνουν να θέλουν να τονώσουν το κεφάλαιό τους (tier 1 capital) μέσω της αναγνώρισης ΠΖΔ (μικρότερες ΠΖΔ οδηγούν σύμφωνα με την έρευνα σε μεγαλύτερο tier1 κεφάλαιο μέσω υψηλότερων κερδών) .

Βρίσκεται ακόμα θετικός και στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την μεταβλητή EBITP κάτι που καταδεικνύει ότι οι τράπεζες αυξομειώνουν τις ΠΖΔ παράλληλα με τα κέρδη τους (income smoothing) ενώ αυτός ο θετικός συντελεστής είναι συμβατός και με την υπόθεση κεφαλαιακού αρμπιτράζ (capital arbitrage hypothesis) διότι χαμηλότερα κέρδη συνεπάγονται χαμηλότερες προβλέψεις για την τόνωση των

κερδών άρα και του βασικού κεφαλαίου(χωρίς να προκαλείται μείωση του ρίσκου αφερεγγυότητας).

Επιπλέον, ο συντελεστής της μεταβλητής $\Delta(L/PL)$ (που σε αυτή την παλινδρόμηση είναι ανεξάρτητη επεξηγηματική μεταβλητή) βρίσκεται να μεν αρνητικός , όπως θα αναμενόταν από την έρευνα(μικρότερη πιστωτική επέκταση ,μικρότερες προβλέψεις) και κάτω από την υπόθεση κεφαλαιακού αρμπιτράζ , αλλά είναι μη στατιστικά σημαντικός.

Επίσης, βρίσκεται θετικός συντελεστής για την μεταβλητή SG, κάτι που δείχνει και πάλι ότι τα δύο αυτά εργαλεία (ΠΖΔ και κέρδη από χρεόγραφα) συμπληρώνουν το ένα το άλλο στην προσπάθεια των τραπεζών να διαχειριστούν τα κέρδη τους και να μειώσουν και την μεταβλητότητα των κερδών τους(income smoothing).

Η τελευταία παλινδρόμηση που χρησιμοποιείται έχει ως εξαρτημένη μεταβλητή την NDIV . Ο συντελεστής σε αυτήν την παλινδρόμηση για την μεταβλητή για την μεταβλητή EBITP είναι θετικός όπως και για την μεταβλητή SG ενώ για την μεταβλητή LLPs (εδώ είναι ανεξάρτητη επεξηγηματική μεταβλητή) είναι αρνητικός. Αυτά τα πρόσημα είναι αναμενόμενα αφού έχουν να κάνουν με την κερδοφορία των τραπεζών και την δυνατότητά τους να μοιράζουν μερίσματα. (περισσότερα καθαρά κέρδη, κέρδη από χρεόγραφα και λιγότερες προβλέψεις οι οποίες οδηγούν σε μεγαλύτερα κέρδη, σημαίνουν μεγαλύτερη δυνατότητα για μοίρασμα μερισμάτων από τις τράπεζες μέσω μεγαλύτερης κεφαλαιακής βάσης) .

Οι Sumit Agarwal, Souphala Chomsisengphet, Chunlin Liu, S. Ghon Rhee(2007), για να μελετήσουν το κατά πόσο και πώς οι ιαπωνικές τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση κερδών (earnings management) κατά τη διάρκεια τριών διαφορετικών οικονομικών περιόδων (την περίοδο της μεγάλης ανάπτυξης 1985-90, την περίοδο της οικονομικής στασιμότητας της ιαπωνικής οικονομίας 1991-96 και την περίοδο της οικονομικής καθίζησης της οικονομίας της Ιαπωνίας 1997-99) , χρησιμοποιούν 4 μοντέλα παλινδρόμησης για 4 μεταβλητές που η έρευνα θεωρεί ότι καθορίζουν τις προσαρμόσιμες λογιστικές πρακτικές(discretionary accounting practices) που χρησιμοποιούν οι τράπεζες για να επιτύχουν τους στόχους τους (είτε αυτοί αφορούν χειραγώγηση κερδών είτε κεφαλαιακή χειραγώγηση).

Οι μεταβλητές αυτές είναι :

α) $\Delta L/TA$ = μεταβολή στον αριθμό των δανείων που χορηγεί η τράπεζα(σε ένα χρόνο) διαιρούμενα με το συνολικό ενεργητικό,

β)SG= κέρδη από χρεόγραφα,

γ)LLPs= προβλέψεις για ζημιές από δάνεια διαιρούμενες με το συνολικό ενεργητικό

δ) $NDIV/TA$ = καθαρά μερίσματα που μοιράζει η τράπεζα διαιρούμενα με το συνολικό ενεργητικό.

Το δείγμα που χρησιμοποιείται αποτελείται από 78 ιαπωνικές τράπεζες που διαθέτουν ετήσια οικονομικά στοιχεία για την 15ετία 1985-1999. Οι 4 παλινδρομήσεις(μία παλινδρόμηση για καθεμία από τις τέσσερις μεταβλητές) "τρέχουν" ταυτόχρονα για καθεμία περίοδο από τις τρεις που προαναφέραμε.

Όσον αφορά την πρώτη παλινδρόμηση, ($\Delta L/TA$ εξαρτημένη μεταβλητή), χρησιμοποιούνται ως ανεξάρτητες μεταβλητές, μεταξύ άλλων:

EBITP = κέρδη προ φόρων και προβλέψεων,

LLPs = προβλέψεις για ζημιές από δάνεια,

SG = κέρδη από χρεόγραφα ,

CAR(low), CAR(med) και CAR(high) = δείκτης κεφαλαιακής επάρκειας (χαμηλής, μέτριας ή υψηλής κεφαλαιακής βάσης αντίστοιχα).

Τα αποτελέσματα δίνουν ένα θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή EBITP μόνο για την περίοδο της ανάπτυξης της ιαπωνικής οικονομίας(1985-90) . Μόνο για αυτή την περίοδο δηλαδή τα κέρδη των τραπεζών είχαν μία ξεκάθαρα θετική συσχέτιση με τη δανειακή ή πιστωτική επέκταση των τραπεζών. Επίσης, βρίσκεται ότι οι ΠΖΔ έχουν μία αρνητική σχέση με τα δάνεια που χορηγούν οι τράπεζες κατά τη διάρκεια της οικονομικής έξαρσης(1985-90) και της οικονομικής στασιμότητας(1991-96) αλλά όχι και κατά τη διάρκεια της οικονομικής ύφεσης της ιαπωνικής οικονομίας(1997-99).

Θετικός συντελεστής βρίσκεται και για την μεταβλητή SG για την περίοδο της οικονομικής ανάπτυξης και αρνητικός για την περίοδο της οικονομικής στασιμότητας .Αυτά τα αποτελέσματα δείχνουν ότι το μέγεθος της πιστωτικής επέκτασης των τραπεζών εξαρτάται, την περίοδο της οικονομικής ανάπτυξης, άμεσα από τα κέρδη προ φόρων , τα κέρδη από χρεόγραφα και τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια που αναγνωρίζουν οι τράπεζες(δηλαδή κατά τη διάρκεια της οικονομικής ανάπτυξης μεγαλύτερα κέρδη προ φόρων και προβλέψεων, μεγαλύτερα κέρδη από χρεόγραφα και μικρότερες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια συνεπάγονται μεγαλύτερη δανειακή επέκταση για τις τράπεζες.).

Ακόμα, βρίσκεται αρνητικός και μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής για τις μεταβλητές CAR(low), CAR(med) και CAR(high) πράγμα που δείχνει ότι η ανεπάρκεια κεφαλαίου, κυρίως κατά τη διάρκεια πιθανότατα της ύφεσης δεν επηρέασε την δανειακή επέκταση των τραπεζών. Αυτό ίσως καταδεικνύει ,σύμφωνα με την έρευνα, το γεγονός ότι οι τράπεζες προχωρούσαν κατά τη περίοδο που εξετάζεται, σε αύξηση των δεικτών κεφαλαιακής επάρκειας για να ενισχύσουν το κεφάλαιό τους και όχι για να επιτύχουν πιστωτική επέκταση.

Στην δεύτερη παλινδρόμηση (SG εξαρτημένη μεταβλητή) χρησιμοποιούνται, μεταξύ άλλων, οι μεταβλητές που χρησιμοποιήθηκαν και στην πρώτη παλινδρόμηση. Τα αποτελέσματα δίνουν ένα αρνητικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για τη μεταβλητή EBITP και για τις τρεις περιόδους οικονομικών κύκλων που αναφέρθηκαν.

Άρα η έρευνα συμπεραίνει ότι οι τράπεζες χρησιμοποιούσαν τα κέρδη από χρεόγραφα και στις τρεις περιόδους για να χειραγωγήσουν τα κέρδη τους(earnings management) ή να μειώσουν την μεταβλητότητα των κερδών τους(income smoothing).

Ο συντελεστής για τις ΠΖΔ είναι θετικός και στατιστικά σημαντικός κατά τη διάρκεια και των τριών περιόδων της ιαπωνικής οικονομίας ,κάτι που δείχνει ότι μία αύξηση των προβλέψεων(που σημαίνει μειωμένο εισόδημα) συνοδεύεται από αύξηση των κερδών από χρεόγραφα για να αντισταθμίσουν οι τράπεζες την ζημία στο εισόδημα από την αναγνώριση των προβλέψεων.

Οι συντελεστές των μεταβλητών CAR(low), CAR(med) και CAR(high) είναι μη στατιστικά σημαντικοί, κάτι που δείχνει ότι το κατά πόσο οι τράπεζες αναγνωρίζουν ή όχι κέρδη από χρεόγραφα δεν περιορίζεται από την επάρκεια ή όχι κεφαλαίου. Επίσης, βρίσκεται θετικός συντελεστής στην συγκεκριμένη παλινδρόμηση για την

ανεξάρτητη μεταβλητή $NDIV$, κάτι που δείχνει ότι μία αύξηση στα μερίσματα παρακινεί τις τράπεζες για αναγνώριση περισσότερων κερδών από χρεόγραφα.

Στην τρίτη παλινδρόμηση($LLPs$ εξαρτημένη μεταβλητή) βρίσκεται θετικός συντελεστής για την ανεξάρτητη μεταβλητή $EBITP$ για τις περιόδους οικονομικής ανάπτυξης και σταθερότητας και αρνητικός για την περίοδο οικονομικής ύφεσης της Ιαπωνίας. Αυτό δείχνει ότι στις περιόδους οικονομικής ανάπτυξης και σταθερότητας , οι τράπεζες χρησιμοποιούσαν τις $ΠΖΔ$ για να μειώσουν την μεταβλητότητα των κερδών τους(*income smoothing*) , όχι όμως και στην περίοδο οικονομικής ύφεσης όπου η ανάγκη να καταγράψουν τις απώλειες από τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια υπέρσχυε του κινήτρου για μείωση της μεταβλητότητας των κερδών(*income smoothing*).

Επίσης, η μεταβλητή $REIND$ = δείκτης τιμών ακινήτων βρίσκεται να έχει αρνητικό συντελεστή τόσο για την περίοδο της οικονομικής ανάπτυξης όσο και για την περίοδο της οικονομικής σταθερότητας , ενώ στη φάση της οικονομικής ύφεσης παρουσιάζει θετικό συντελεστή συσχέτισης με τις τράπεζες να αναγνωρίζουν μειωμένες προβλέψεις παράλληλα με τον μειωμένο δείκτη τιμών ακινήτων σε αυτή την περίοδο(οι τιμές των ακινήτων "κατρακύλησαν" την περίοδο της μεγάλης ύφεσης της ιαπωνικής οικονομίας 1997-99).

Ακόμα η μεταβλητή $LLR(t-1)$ = αποθεματικά προβλέψεων για ζημιές από δάνεια(προηγούμενης περιόδου $t-1$) παρουσιάζει θετικό συντελεστή συσχέτισης με τις $ΠΖΔ$ για τις περιόδους ανάπτυξης και οικονομικής ύφεσης. Αυτό δείχνει μη συνετή πολιτική από τις τράπεζες καθώς μικρότερα αποθέματα σε προβλέψεις ακολουθούνται από μικρότερες προβλέψεις(την περίοδο της ύφεσης όμως ο μεγάλος όγκος μη εξυπηρετούμενων δανείων απαιτούσε μεγαλύτερες προβλέψεις για τις τράπεζες).

Ακόμη, η μεταβλητή $NDIV$ (ως ανεξάρτητη εδώ μεταβλητή) έχει αρνητικό συντελεστή τόσο για την περίοδο οικονομικής στασιμότητας, όσο και για την περίοδο της ύφεσης. Αυτό δείχνει ότι οι τράπεζες είχαν ισχυρό κίνητρο να περάσουν θετικά μηνύματα στους επενδυτές μέσω αποκοπής μερίσματος(υψηλότερα μερίσματα , μικρότερες προβλέψεις σύμφωνα με τον αρνητικό συντελεστή) και η συνετή πολιτική μέσω των αυξανόμενων προβλέψεων(*loan loss provisions*) κατά κάποιον τρόπο ίσως να παραμερίστηκε.

Τελευταία παλινδρόμηση που πραγματοποιήθηκε για τις 3 περιόδους που εξετάζονται είναι αυτή με εξαρτημένη μεταβλητή την $NDIV$. Χρησιμοποιείται η μεταβλητή $NDIV(t-1)$ = καθαρά μερίσματα(χρονική περίοδο $t-1$) ως ανεξάρτητη μεταβλητή , η οποία παρουσιάζει θετικό συντελεστή και για τις 3 περιόδους. Επομένως, η έρευνα συμπεραίνει ότι οι τράπεζες επιθυμούσαν ένα σταθερό ρυθμό μερισμάτων κατά τη διάρκεια και των τριών περιόδων.

Επίσης, η μεταβλητές SG και $LLPs$ παρουσιάζουν θετικό και αρνητικό συντελεστή αντίστοιχα για τις περιόδους οικονομικής ανάπτυξης και οικονομικής σταθερότητας, ενώ το ακριβώς αντίθετο συμβαίνει για την περίοδο της ύφεσης. Αυτό δείχνει ότι η αύξηση στα κέρδη από χρεόγραφα ή η μείωση των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια υποκινεί τις τράπεζες για μεγαλύτερα μερίσματα τόσο κατά της φάσης ανάπτυξης της ιαπωνικής οικονομίας όσο και κατά την περίοδο οικονομικής στασιμότητας. Το αντίθετο ισχύει για την φάση της ύφεσης(μικρότερα κέρδη από χρεόγραφα ή μεγαλύτερες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια ακολουθούνται από μεγαλύτερα μερίσματα).

Επίσης, θετικός βρίσκεται σε αυτή την παλινδρόμηση ο συντελεστής για την μεταβλητή $EBITP$ για την περίοδο της οικονομικής ανάπτυξης και για την περίοδο οικονομικής στασιμότητας , κάτι που δείχνει ότι σε αυτές τις δύο περιόδους μία

μείωση του καθαρού εισοδήματος των τραπεζών συνεπάγεται και κίνητρο για τις τράπεζες για μείωση των μερισμάτων.

Οι Ana Rosa Fonseca και Francisco Gonzalez(2008) , για να μελετήσουν τους παράγοντες που καθορίζουν την μείωση της μεταβλητότητας ή "εξομάλυνση" του εισοδήματος(income smoothing) από πλευράς τραπεζών ανά τον κόσμο, χρησιμοποιούν τις παρακάτω μεταβλητές:

MINT= δικαιώματα μειοψηφίας,
CREDIT= δικαιώματα πιστωτών και
LAW = νομικό πλαίσιο

Αναμένεται σύμφωνα με την έρευνα και οι 3 παραπάνω μεταβλητές να έχουν αρνητική σχέση με την "εξομάλυνση" εισοδήματος(income smoothing).

Αναμένεται αρνητική σχέση ανάμεσα και στην μεταβλητή ACCOUNT= ποιότητα λογιστικών κανόνων και την "εξομάλυνση" εισοδήματος.

Η μεταβλητή RESTRICT = περιορισμοί στις τραπεζικές δραστηριότητες δεν αναμένεται με συγκεκριμένη σχέση, αρνητική ή θετική, με την "εξομάλυνση" εισοδήματος.

Οι μεταβλητές PCONTROL= ιδιωτική εποπτεία και FORCONTROL= επίσημη εποπτεία αναμένεται από την έρευνα να έχουν αρνητική σχέση με την "εξομάλυνση" εισοδήματος.

Χρησιμοποιείται επίσης η μεταβλητή MOR = προσανατολισμός αγοράς(market orientation) .Από την μία, η εμπειρική βιβλιογραφία βρίσκει ότι περισσότερο προσανατολισμένα στην αγορά χρηματοοικονομικά συστήματα(market-oriented financial systems) είναι πιο πιθανό να συνδέονται με ισχυρή προστασία των επενδυτών(investor protection) και μεγάλη ισχύς των συμβάσεων(good enforceability of contracts) και άρα θα αναμενόταν αρνητική σχέση ανάμεσα στην μεταβλητή MOR και την "εξομάλυνση" εισοδήματος.

Από την άλλη , αυτή η αρνητική σχέση χάνεται αν αγνοείται η πιθανή ενδογένεια της χρηματοοικονομικής δομής(potential endogeneity of financial structure) και λαμβάνεται υπ'όψιν μόνο το εξογενές κομμάτι της χρηματοοικονομικής δομής(exogenous component of financial structure).

Η θετική σχέση ανάμεσα στη μεταβλητή FGR = χρηματοοικονομική ανάπτυξη(financial growth) και την "εξομάλυνση" εισοδήματος χάνεται όταν αγνοείται η ενδογένεια της μεταβλητής FGR και λαμβάνεται υπ'όψιν μόνο το εξωγενές της κομμάτι.

Το δείγμα που χρησιμοποιείται αποτελείται από τράπεζες(ενοποιημένες οικονομικές καταστάσεις) από 40 διαφορετικές χώρες ανά τον κόσμο για την περίοδο 1995-2002(πηγή δεδομένων Fitch-IBCA Ltd Bankscope Database).

Χρησιμοποιείται ένα μοντέλο παλινδρόμησης που έχει ως εξαρτημένη μεταβλητή τις LLPs = προβλέψεις για ζημιές από δάνεια.

Μεταξύ των ανεξάρτητων μεταβλητών που χρησιμοποιούνται είναι και η EBITP= κέρδη προ φόρων και προβλέψεων .

Για να μελετηθεί η πιθανή επιρροή για καθεμία από τις εννιά μεταβλητές που χαρακτηρίζουν την κατάσταση του χρηματοοικονομικο-νομικού συστήματος σε κάθε χώρα πάνω στην διενέργεια "εξομάλυνσης" εισοδήματος χρησιμοποιούνται επίσης στην παλινδρόμηση και οι μεταβλητές αλληλεπίδρασης(interaction variables) :

EBITP*MINT, EBITP*CREDIT, EBITP*LAW, EBITP*ACCOUNT,
EBITP*RESTRICT, EBITP*PCONTROL, EBITP*FORCONTROL, EBITP*MOR
και EBITP*FGR.

Πρώτα χρησιμοποιείται το μοντέλο παλινδρόμησης για ολόκληρο το δείγμα των τραπεζών της έρευνας ανά τον κόσμο χωρίς τις παραπάνω εννιά μεταβλητές (interaction variables) .

Βρίσκεται θετικός και στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την μεταβλητή EBITP . Άρα για ολόκληρο το δείγμα επιβεβαιώνεται η υπόθεση της "εξομάλυνσης" εισοδήματος(income smoothing) για τις τράπεζες του δείγματος από τις 40 διαφορετικές χώρες ανά τον κόσμο.

Στη συνέχεια πραγματοποιείται η παλινδρόμηση μαζί με μία κάθε φορά από τις εννιά μεταβλητές που καθορίζουν, σύμφωνα με την έρευνα , την "εξομάλυνση" εισοδήματος από τις τράπεζες σε κάθε χώρα. Δηλαδή πραγματοποιείται η παλινδρόμηση με την εισαγωγή μόνο της μεταβλητής EBITP*MINT, μετά με την μεταβλητή(μόνο) EBITP*CREDIT και το ίδιο γίνεται και για τις 9 μεταβλητές(interaction variables) . Εισάγεται μία μόνο κάθε φορά από τις εννιά αυτές μεταβλητές στο μοντέλο παλινδρόμησης.

Επίσης , εισάγεται και μία ψευδομεταβλητή στην παλινδρόμηση που αναφέρεται σε κάθε χώρα. Έτσι, λοιπόν , το μοντέλο παλινδρόμησης "τρέχει" για κάθε χώρα ξεχωριστά από τις 40 συνολικά χώρες του δείγματος.

Παρατηρείται διενέργεια "εξομάλυνσης" εισοδήματος(income smoothing) , δηλαδή θετικός και στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την μεταβλητή EBITP ,για 13 χώρες (Βραζιλία, Χιλή, Δανία, Αίγυπτος, Ιταλία, Κένυα, Κορέα, Περού, Φιλιππίνες, Πορτογαλία, Ισπανία, Σουηδία και Βενεζουέλα). Σε έξι χώρες(Ελλάδα, Κολομβία, Μαλαισία, Πακιστάν, Ταϊλάνδη και Ηνωμένο Βασίλειο) απορρίπτεται η υπόθεση της "εξομάλυνσης" εισοδήματος των τραπεζών(income smoothing). Για τις υπόλοιπες 21 χώρες δεν βρίσκεται στατιστικά σημαντική σχέση ανάμεσα στις ΠΖΔ και στα κέρδη προ φόρων και προβλέψεων, άρα και πάλι δεν υποστηρίζεται η υπόθεση της "εξομάλυνσης" εισοδήματος(income smoothing) από τις τράπεζες σε αυτές τις χώρες για την περίοδο που εξετάζει η έρευνα.

Όσον αφορά τις εννιά μεταβλητές που χαρακτηρίζουν την κάθε χώρα για την διενέργεια ή μη "εξομάλυνση" εισοδήματος από τις τράπεζες (interaction variables) εισάγονται στο μοντέλο παλινδρόμησης που χρησιμοποιείται με τον τρόπο που αναφέρθηκε παραπάνω. Οι μεταβλητές(interaction variables) EBITP*MINT, EBITP *CREDIT και EBITP*LAW βρίσκονται να έχουν αρνητικό (αναμενόμενο) συντελεστή. Η μεταβλητή EBITP*ACCOUNT , όπως και οι μεταβλητές EBITP*PCONTROL, EBITP*FCONTROL και EBITP*RESTRICT έχουν αρνητικό συντελεστή όπως αναμενόταν(για την μεταβλητή EBITP*RESTRICT ο αρνητικός συντελεστής δείχνει ότι οι υψηλότεροι περιορισμοί στις τραπεζικές δραστηριότητες συνεπάγονται χαμηλότερο ρίσκο και άρα μικρότερα κίνητρα για "εξομάλυνση" εισοδήματος).

Τέλος, οι μεταβλητές EBITP*MOR και EBITP*FGR παρουσιάζουν θετικό συντελεστή , κάτι που δείχνει ότι το εξωγενές μέρος (exogenous component) του προσανατολισμού της αγοράς(market orientation) και της ανάπτυξης του

χρηματοοικονομικού συστήματος(financial development) είναι θετικά συσχετισμένα με την "εξομάλυνση" εισοδήματος (income smoothing) από πλευράς τραπεζών. Άρα η έρευνα καταλήγει στο συμπέρασμα ότι όσο περισσότεροι οι χρήστες των οικονομικών καταστάσεων της τράπεζας, τόσο μεγαλύτερα τα κίνητρα για πιο σταθερά κέρδη και άρα για διενέργεια "εξομάλυνσης" εισοδήματος (income smoothing) από τους managers των τραπεζών.

Οι Wikil Kwan, Ho-Young Lee, Susan W.Eldridge(2009) , με σκοπό να εξετάσουν την χρησιμοποίηση των προσαρμόσιμων προβλέψεων για ζημιές από δάνεια(discretionary loan loss provisions) από τις ιαπωνικές τράπεζες και τους σκοπούς που ήθελαν να ικανοποιήσουν οι ιαπωνικές τράπεζες μέσω των προβλέψεων την περίοδο της ιαπωνικής ύφεσης στα τέλη της δεκαετίας του 1990, χρησιμοποιούν ένα μοντέλο παλινδρόμησης αλλά σε δύο στάδια(two-stage regression model) έτσι ώστε να απομονωθούν οι προσαρμόσιμες προβλέψεις(discretionary loan loss provisions) οι οποίες και θέλει να μελετήσει η έρευνα. Το δείγμα που χρησιμοποιείται αποτελείται από συνολικά 252 παρατηρήσεις τραπεζικών χρόνων(bank-year observations) για την περίοδο 1996-99 με τα δεδομένα να αντλούνται από τις βάσεις δεδομένων Pacific-Basin Capital markets(2000) και OSIRIS(2006) (31 τράπεζες το 1996, 71 τράπεζες το 1997, 77 τράπεζες το 1998 και 73 τράπεζες το 1999).

Στο πρώτο στάδιο πραγματοποιείται η παλινδρόμηση με εξαρτημένη μεταβλητή τις μη-προσαρμόσιμες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια(non-discretionary loan loss provisions) και ανεξάρτητες μεταβλητές το φυσικό λογάριθμο του συνολικού ενεργητικού, την μεταβολή στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια και τα αποθεματικά των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια. Το υπόλοιπο(residual) από αυτήν την παλινδρόμηση αποτελεί τις προσαρμόσιμες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (discretionary loan loss provisions) και απομονώνεται για να χρησιμοποιηθεί ως εξαρτημένη μεταβλητή στο δεύτερο στάδιο παλινδρόμησης.

Το δεύτερο στάδιο παλινδρόμησης, που είναι αυτό που ενδιαφέρει την έρευνα είναι το εξής :

$$LLPs = \alpha_0 + \beta_1 * L/DEP + \beta_2 * SG + \beta_3 * SHCRE + \beta_4 * CITY + \beta_5 * KEIRETSU + \beta_6 * LNTA + \beta_7 * LYTEXPENS/LYOINC + \beta_8 * EBITP, \text{όπου :}$$

L/DEP= δάνεια/καταθέσεις,

SG= κέρδη από χρεόγραφα,

SHCRE= μετοχικό κεφάλαιο(share capital) συν τα κέρδη εις νέον(retained earnings),

CITY= ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν η τράπεζα είναι city bank και την τιμή 0 αλλιώς,

KEIRETSU= ψευδομεταβλητή που παίρνει 1 αν η τράπεζα είναι μέλος του keiretsu στην Ιαπωνία και την τιμή 0 αν όχι,

LNTA= φυσικός λογάριθμος του συνολικού ενεργητικού,

LYTEXPENS/LYOINC= προηγούμενου χρόνου έξοδα φόρων/προηγούμενου χρόνου λειτουργικά κέρδη και

EBITP= κέρδη προ φόρων και προβλέψεων.

Τα αποτελέσματα της παλινδρόμησης δίνουν ένα θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή L/DEP. Αυτό δείχνει ότι οι τράπεζες της Ιαπωνίας για την περίοδο που εξετάζει η έρευνα, όσο μεγαλύτερη ανάγκη για εξωτερική χρηματοδότηση είχαν(ο λόγος δάνεια/καταθέσεις αντιπροσωπεύει την ανάγκη για εξωτερική χρηματοδότηση της τράπεζας) , τόσο περισσότερες προσαρμόσιμες ΠΖΔ(discretionary loan loss provisions) αναγνώριζαν. Αυτό το αποτέλεσμα συνάδει με την

υπόθεση ότι η αγορά αντιδρά θετικά στην αναγνώριση προσαρμόσιμων προβλέψεων (discretionary loan loss provisions) από τις τράπεζες.

Επίσης, ο συντελεστής για την μεταβλητή SG βρίσκεται κι αυτός θετικός και στατιστικά σημαντικός., πράγμα που δείχνει ότι οι τράπεζες του δείγματος χρησιμοποιούσαν τα κέρδη από χρεόγραφα για να αντισταθμίσουν την ζημιά που προκαλούσε στα κέρδη τους η αναγνώριση προβλέψεων(discretionary loan loss provisions).

Ο συντελεστής της μεταβλητής LYTEXPENS/LYOINC είναι θετικός και στατιστικά σημαντικός και αυτό δείχνει ότι οι τράπεζες του δείγματος χρησιμοποιούσαν μεγαλύτερες προβλέψεις για να μειώσουν το φόρο του τωρινού εισοδήματος(μέσω μείωσης του τωρινού εισοδήματος) όταν οι φόροι εισοδήματος του προηγούμενου χρόνου ήταν υψηλοί.

Οι συντελεστές των μεταβλητών SHCRE και EBITP είναι αρνητικοί και στατιστικά σημαντικοί. Αυτό δείχνει ότι οι τράπεζες με υψηλά κεφαλαιακά αποθέματα και υψηλά κέρδη, χαμήλωναν τις προβλέψεις τους αυξάνοντας ακόμα περισσότερο τόσο το κεφάλαιό τους(μιας και μετά την εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας οι ΠΖΔ δεν συμπεριλαμβάνονται στο Tier 1 κεφάλαιο και άρα μία μείωση των προβλέψεων θα επιφέρει αύξηση του βασικού κεφαλαίου μέσω αύξησης των κερδών εις νέον στον αριθμητή του βασικού δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας) όσο και των κερδών τους.

Οι αρνητικοί συντελεστές των μεταβλητών EBITP και SHCRE δεν συνάδουν με την υπόθεση της μείωσης της μεταβλητότητας ή "εξομάλυνσης" του εισοδήματος των τραπεζών(income smoothing) ούτε με την υπόθεση της κεφαλαιακής χειραγώγησης (capital management) από πλευράς τραπεζών. Συνάδουν με την επιθυμία των τραπεζών, μέσω των προσαρμόσιμων προβλέψεων για ζημιές από δάνεια (discretionary loan loss provisions), να σηματοδοτήσουν στους επενδυτές καλές προοπτικές μεγιστοποιώντας το βασικό(tier 1) δείκτη κεφαλαιακής τους επάρκειας μέσω των κερδών εις νέον.

Ο συντελεστής της μεταβλητή LNNTA βρίσκεται θετικός και στατιστικά σημαντικός, κάτι που συνάδει με την υπόθεση πολιτικής ευαισθησίας για τις τράπεζες(political sensitivity hypothesis) σύμφωνα με την οποία οι μεγαλύτερες τράπεζες τείνουν να αναγνωρίζουν μεγαλύτερες προβλέψεις που μειώνουν το εισόδημα .

Ο Renwick van Oosterbosch(2009), για να εξετάσει το αν η χειραγώγηση της κερδοφορίας από τις ευρωπαϊκές τράπεζες έχει μειωθεί μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ(Διεθνή λογιστικά πρότυπα) αλλά και το αν οι αναλυτικές γνωστοποιήσεις που πρέπει να κάνουν οι τράπεζες σχετικά με τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια που αναγνωρίζουν(loan loss disclosure requirements) σχετίζονται αρνητικά με την "εξομάλυνση" εισοδήματος(income smoothing) που διενεργούν οι τράπεζες, κάνει κάποιες υποθέσεις.

Η πρώτη υπόθεση είναι ότι πριν την εφαρμογή των ΔΛΠ(2005 για την Ευρώπη) οι τράπεζες χρησιμοποιούσαν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) για να διαχειριστούν τα κέρδη τους και να μειώσουν την μεταβλητότητα των κερδών τους(income smoothing).

Η δεύτερη υπόθεση είναι ότι η υιοθέτηση των ΔΛΠ το 2005 οδήγησε σε μείωση της χειραγώγησης της κερδοφορίας(earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια(μετά την εφαρμογή των ΔΛΠ η περισσότερη διαφάνεια και η απαίτηση για αναλυτικότερες γνωστοποιήσεις για τις ζημιές από δάνεια που αναγνωρίζουν οι τράπεζες συνεπάγονται χαμηλότερα κίνητρα και λιγότερες δυνατότητες από τους managers για διενέργεια διαχείρισης κερδοφορίας μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια).

Η τρίτη υπόθεση του Renwick van Oosterbosch (που είναι απόρροια της δεύτερης) είναι ότι οι τράπεζες ανά την Ευρώπη που δεν υιοθέτησαν τα ΔΛΠ το 2005 δεν παρουσιάζουν διαφορά στο κατά πόσο διενεργούν χειραγώγηση κερδοφορίας (earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια πριν και μετά την εφαρμογή των ΔΛΠ .

Η τέταρτη και τελευταία υπόθεση του Renwick van Oosterbosch είναι ότι η απαίτηση για αναλυτικές γνωστοποιήσεις για τις ζημιές από δάνεια που αναγνωρίζουν οι τράπεζες(loan loss disclosure requirements) έχει αρνητική σχέση με την διενέργεια κ χειραγώγησης της κερδοφορίας(earnings management) μέσω των ΠΖΔ για τις τράπεζες της Ευρώπης.

Το δείγμα που χρησιμοποιείται από τον Renwick van Oosterbosch αποτελείται από 914 τράπεζες από Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Ολλανδία, Ισπανία, Σουηδία, Ηνωμένο Βασίλειο.

Το ολικό αυτό δείγμα χωρίζεται σε 2 . Το ένα αποτελείται από τράπεζες που έχουν μεταβεί από τις τοπικές γενικά παραδεκτές λογιστικές αρχές(local GAAP) στα ΔΛΠ το 2005. Για αυτό το δείγμα η έρευνα αναμένει ότι θα παρουσιάζει μία μείωση στην ένταση με την οποία οι τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση κερδοφορίας (earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια μετά την εφαρμογή των ΔΛΠ.

Το δεύτερο δείγμα αποτελείται από τράπεζες για τις οποίες καμία αλλαγή στις λογιστικές αρχές (accounting standards) δεν παρατηρείται μετά το 2005. Αυτές οι τράπεζες είτε υιοθέτησαν πιο νωρίς τα ΔΛΠ ,είτε δεν εφάρμοσαν καθόλου τα ΔΛΠ το 2005 επειδή ίσως δεν ήταν αναγκασμένες από την νομοθεσία να το κάνουν(είτε επειδή δεν είχαν έτοιμες ενοποιημένες καταστάσεις, είτε επειδή δεν ήταν εισηγμένες και δεν είχαν υποχρέωση να εφαρμόσουν τα διεθνή λογιστικά πρότυπα).

Ο Renwick van Oosterbosch χρησιμοποιεί ένα μοντέλο παλινδρόμησης με εξαρτημένη μεταβλητή τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια και ανεξάρτητες μεταβλητές ,μεταξύ άλλων, τις:

- α. EBITP= κέρδη προ φόρων και προβλέψεων,
- β. LIST = ψευδομεταβλητή που παίρνει την μεταβλητή 1 αν η τράπεζα είναι εισηγμένη και 0 αν όχι και
- γ. EBITP*LIST.

Είναι ένα μοντέλο παλινδρόμησης ενός βήματος (single stage regression model) που περιλαμβάνει και τρεις ανεξάρτητες που ευθύνονται για το προσαρμοστικό/διακριτικό κομμάτι των προβλέψεων(discretionary component of loan loss provisions). Αυτές οι μεταβλητές είναι :

- α. WO= διαγραφές δανείων(loan charge-offs),
- β. LLR= αποθεματικά προβλέψεων για ζημιές από δάνεια(loan loss reserves) και
- γ. ΔNPL= μεταβολή στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια

Για να ελεγχθεί η πρώτη υπόθεση, "τρέχει" το συγκεκριμένο μοντέλο για το κύριο δείγμα(δηλαδή για τις τράπεζες που υιοθέτησαν τα ΔΛΠ το 2005) για την περίοδο πριν την εφαρμογή των ΔΛΠ(1995-2004). Ο συντελεστής για την μεταβλητή EBITP βρίσκεται θετικός και στατιστικά σημαντικός κάτι που αποδεικνύει ότι οι τράπεζες διενεργούσαν "εξομάλυνση" εισοδήματος(income smoothing) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια την περίοδο πριν την εφαρμογή των ΔΛΠ. Επομένως, η πρώτη υπόθεση της έρευνας υποστηρίζεται.

Ο συντελεστής της μεταβλητής EBITP*LIST είναι αρνητικός, κάτι που αντιτίθεται σε αυτά που ανέμενε η έρευνα, η οποία περίμενε για την μεταβλητή EBITP*LIST έναν περισσότερο θετικό συντελεστή από την μεταβλητή EBITP, μιας και θεωρείται από την έρευνα ότι οι εισηγμένες τράπεζες διενεργούν πιο έντονα χειραγώγηση κερδών μέσω των προβλέψεων (έχουν πιο ισχυρά κίνητρα δηλαδή για διαχείριση των κερδών τους μέσω των ΠΖΔ).

Για να ελεγχθεί η δεύτερη υπόθεση, "τρέχει" πάλι το προηγούμενο μοντέλο παλινδρόμησης με επιπλέον μεταβλητή την μεταβλητή(Interaction variable) EBITP*IAS, όπου:

IAS(international accounting standards) = ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν αναφέρεται στην περίοδο μετά την εφαρμογή των ΔΛΠ και 0 αν όχι.

Η παλινδρόμηση "τρέχει" για το κύριο δείγμα της έρευνας(main sample), δηλαδή για το δείγμα που αποτελείται από τις τράπεζες που εφάρμοσαν τα ΔΛΠ μετά το 2005. Και πάλι η μεταβλητή EBITP βρίσκεται με θετικό συντελεστή, κάτι που καταδεικνύει την ύπαρξη "εξομάλυνσης" εισοδήματος (income smoothing) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια από τις τράπεζες του κυρίου δείγματος(main sample). Ο συντελεστής της μεταβλητής EBITP*IAS βρίσκεται, όπως αναμενόταν από την έρευνα, αρνητικός και στατιστικά σημαντικός. Αυτό δείχνει πως πράγματι η ένταση με την οποία οι τράπεζες του δείγματος διενεργούν "εξομάλυνση" εισοδήματος(income smoothing) μέσω των ΠΖΔ μετά την εφαρμογή των ΔΛΠ έχει μειωθεί. Επομένως, η δεύτερη υπόθεση της έρευνας υποστηρίζεται από τα αποτελέσματα.

Για να ελεγχθεί η τρίτη υπόθεση, το προηγούμενο μοντέλο (μαζί με την μεταβλητή EBITP*IAS) "τρέχει" για το δείγμα ελέγχου της έρευνας(control sample) δηλαδή για τις τράπεζες που δεν υιοθέτησαν τα ΔΛΠ το 2005. Ο συντελεστής για την μεταβλητή EBITP*IAS βρίσκεται αρνητικός(και για την μεταβλητή EBITP θετικός. Αυτό δείχνει μία μείωση της "εξομάλυνσης" εισοδήματος(income smoothing) από τις τράπεζες του δείγματος ελέγχου (control sample) μετά την εφαρμογή των ΔΛΠ. Αλλά ο συντελεστής δεν είναι στατιστικά σημαντικός και έτσι δεν μπορεί να εξαχθεί ασφαλές συμπέρασμα για την ισχύ ή όχι της τρίτης υπόθεσης, αν και εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι η τρίτη υπόθεση, λόγω του αρνητικού συντελεστή της μεταβλητής EBITP*IAS φαίνεται να μην ισχύει.

Η μη στατιστική σημαντικότητα του συντελεστή οφείλεται κατά ένα μεγάλο ποσοστό στο διαφορετικό τύπο δείγματος που χρησιμοποιείται για πριν και μετά την εφαρμογή των ΔΛΠ(στο δείγμα ελέγχου πριν την εφαρμογή των ΔΛΠ περιέχονται μόνο οι τράπεζες που είχαν υιοθετήσει νωρίτερα τα ΔΛΠ και μετά την εφαρμογή των ΔΛΠ περιέχονται μόνο οι τράπεζες που δεν υιοθετήσαν καθόλου τα ΔΛΠ). Έτσι, δεν εξάγεται ένα ασφαλές οριστικό συμπέρασμα για το δείγμα ελέγχου(control sample) για το κατά πόσο ή όχι έχει μειωθεί η χειραγώγηση κερδοφορίας (earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια στην περίοδο μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ (μετά το 2005).

Για να ελεγχθεί η τέταρτη και τελευταία υπόθεση της έρευνας, χρησιμοποιείται το μοντέλο παλινδρόμησης που χρησιμοποιήθηκε και πριν, το οποίο μεταβάλλεται ελάχιστα καθώς αντί για την ψευδομεταβλητή IAS χρησιμοποιείται μία άλλη ψευδομεταβλητή που μετράει το πόσο λεπτομερείς γνωστοποιήσεις για αναγνώριση

ζημιών από δάνεια(loan loss disclosures) έχει να αντιμετωπίσει η κάθε τράπεζα. Έτσι λοιπόν χρησιμοποιείται η ψευδομεταβλητή :

LLDISCL= γνωστοποιήσεις για ζημιές από δάνεια, που παίρνει την τιμή 1 για τράπεζες στις οποίες απαιτείται υψηλός βαθμός γνωστοποιήσεων και διαφάνειας για τις προβλέψεις που αναγνωρίζουν ,την τιμή 2 για τράπεζες που αντιμετωπίζουν μέτριο βαθμό γνωστοποιήσεων(disclosures) για τις προβλέψεις τους και την τιμή 3 για τις τράπεζες που βρίσκονται αντιμέτωπες με χαμηλές απαιτήσεις από τις γενικά παραδεκτές λογιστικές αρχές(GAAPs) σχετικά με τις γνωστοποιήσεις για τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια που αναγνωρίζουν(loan loss disclosures).

Η παλινδρόμηση "τρέχει" για ολόκληρο το δείγμα των τραπεζών της έρευνας (total sample) για την περίοδο 1995-2008(δηλαδή για ολόκληρη την περίοδο που περιλαμβάνει την εποχή προ αλλά και μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ) .

Χρησιμοποιείται η μεταβλητή αλληλεπίδρασης (interaction variable) EBITP*LLDISCL. Ο συντελεστής της μεταβλητής αλληλεπίδρασης(interaction variable) EBITP*LLDISCL βρίσκεται αρνητικός(και της μεταβλητής EBITP θετικός), ενώ η έρευνα θα ανέμενε θετικό και μάλιστα περισσότερο θετικό συντελεστή για την μεταβλητή αλληλεπίδρασης EBITP*LLDISCL σε σχέση με την μεταβλητή EBITP.

Τον θετικό αυτό συντελεστή η έρευνα τον περιμένει διότι θεωρεί ότι μικρότερος βαθμός απαιτήσεων για γνωστοποιήσεις σχετικά με προβλέψεις για ζημιές από δάνεια(loan loss disclosures requirements) που αντιμετωπίζουν οι τράπεζες(μικρότερος βαθμός γνωστοποιήσεων για προβλέψεις για ζημιές από δάνεια αντιστοιχεί στην μεγαλύτερη τιμή 3 για την ψευδομεταβλητή LLDISCL), συνεπάγεται μεγαλύτερα κίνητρα και περισσότερες δυνατότητες από πλευράς τραπεζών για χειραγώγηση κερδοφορίας(earnings management) και μείωση της μεταβλητότητας του εισοδήματος (income smoothing) με την χρησιμοποίηση ως εργαλείο των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια(loan loss provisions).

Η τέταρτη λοιπόν υπόθεση της έρευνας δεν υποστηρίζεται από τα αποτελέσματα καθώς ο αρνητικός συντελεστής που βρίσκεται για την μεταβλητή αλληλεπίδρασης EBITP*LLDISCL δείχνει ότι ο μεγαλύτερος βαθμός απαιτήσεων για γνωστοποιήσεις σχετικά με προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss disclosure requirements) που μπορεί να αντιμετωπίζουν οι τράπεζες , δεν αποτρέπει τους managers από το να χρησιμοποιήσουν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια(loan loss provisions) για την επίτευξη των στόχων όπως η χειραγώγηση ης κερδοφορίας(earnings management) ή η μείωση της μεταβλητότητας του εισοδήματος των τραπεζών(income smoothing).

Οι Neila Boulila Taktak, Sarra Ben Slama Zouari και Abdelkader Boudriga(2010), για να μελετήσουν το κατά πόσο οι ισλαμικές τράπεζες χρησιμοποιούν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) για να επιτύχουν πιο σταθερά αποτελέσματα και κέρδη(smoothe results), χρησιμοποιούν παλινδρόμηση αλλά στο δεύτερο σκέλος της έρευνάς τους.

Στο πρώτο μέρος χρησιμοποιούνται δύο συντελεστές έτσι ώστε να μελετηθεί η μεταβλητότητα των κερδών προ φόρων και προβλέψεων τα οποία αποτελούν ουσιαστικά το αντικείμενο της "εξομάλυνσης" του εισοδήματος(the object of income smoothing).

Χρησιμοποιείται ο συντελεστής Beidleman ή συντελεστής καθορισμού (coefficient of determination) ο οποίος μετράει την συσχέτιση μεταξύ των καθαρών κερδών προ φόρων και προβλέψεων στο χρόνο. Αυτός ο συντελεστής θα πρέπει να είναι ίσος με την μονάδα για να υπάρχει η τέλεια "εξομάλυνση" εισοδήματος (perfect income smoothing). Ακόμα, χρησιμοποιείται και ο συντελεστής του Eckel ή συντελεστής μεταβλητότητας (coefficient of variability) ο οποίος μετρά την μεταβλητότητα των

κερδών προ φόρων και προβλέψεων σε σχέση με τη μέση τιμή τους στο χρόνο. Αυτός ο συντελεστής πρέπει να είναι 0 (ή μόνο αυτός να είναι 0 ή και αυτός 0 και ο συντελεστής καθορισμού 1) για να υπάρχει η τέλεια "εξομάλυνση" εισοδήματος(perfect income smoothing). Επειδή όμως η τέλεια "εξομάλυνση" εισοδήματος(perfect income smoothing) δεν είναι δυνατόν να επιτευχθεί, η έρευνα των Neila Boulila Taktak, Sarra Ben Slama Zouari και Abdelkader Boudriga θεωρεί ότι οι τράπεζες που διενεργούν "εξομάλυνση" εισοδήματος(smoothing banks) έχουν συντελεστή μεταβλητότητας (variation coefficient) στα κέρδη μικρότερο του 0,5 και/ή συντελεστή καθορισμού(determination coefficient) στα κέρδη ανάμεσα σε 0,5 και 1.

Το δείγμα που χρησιμοποιούν οι Neila Boulila Taktak, Sarra Ben Slama Zouari και Abdelkader Boudriga αποτελείται από 66 τράπεζες από 19 ισλαμικές χώρες για την περίοδο 2001-2006(ανάμεσα στις χώρες είναι Μπαχρέιν, Ιράν, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Τουρκία, Κουβέιτ, Σουδάν, Υεμένη).

Στο δεύτερο σκέλος της έρευνάς τους, οι Neila Boulila Taktak, Sarra Ben Slama Zouari και Abdelkader Boudriga πραγματοποιούν παλινδρόμηση για να καταλήξουν στο αν οι ισλαμικές τράπεζες χρησιμοποιούν τις ΠΖΔ για να επιτύχουν μείωση της μεταβλητότητας του εισοδήματος(income smoothing).

Η παλινδρόμηση έχει ως εξαρτημένη μεταβλητή τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια) και ανεξάρτητες μεταβλητές, μεταξύ άλλων τις:

α. EBITP= κέρδη προ φόρων και προβλέψεων και

β. CAR= δείκτης κεφαλαιακής επάρκειας.

Η παλινδρόμηση πραγματοποιείται τέσσερις φορές. Μία για όλο το δείγμα των 66 τραπεζών, μία για τις τράπεζες που έχουν συντελεστή καθορισμού για τα κέρδη τους ανάμεσα σε 0,5 και 1 (smoothing banks), μία για τις τράπεζες που έχουν συντελεστή μεταβλητότητας για τα κέρδη μικρότερο του 0,5(smoothing banks) και μία για τις τράπεζες που έχουν και συντελεστή μεταβλητότητας μικρότερο του 0,5 και συντελεστή καθορισμού για τα κέρδη τους ανάμεσα σε 0,5 και 1(smoothing banks).

Ο συντελεστής για την μεταβλητή EBITP βρίσκεται αρνητικός, κάτι που αυτόματα απορρίπτει την υπόθεση ότι οι ισλαμικές τράπεζες χρησιμοποιούν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια για να επιτύχουν "εξομάλυνση" εισοδήματος(income smoothing) για την περίοδο που εξετάζει η έρευνα.

Τέλος, ο συντελεστής για την μεταβλητή CAR είναι αρνητικός και στατιστικά σημαντικός. Αυτό δείχνει ότι, για την περίοδο που εξετάζει η έρευνα, όσο μικρότερος ήταν ο δείκτης κεφαλαιακής επάρκειας για τις ισλαμικές τράπεζες, τόσο περισσότερες προβλέψεις για ζημιές από δάνεια αναγνώριζαν.

Βλέπουμε ότι οι διάφορες έρευνες κατά το παρελθόν έχουν χρησιμοποιήσει διάφορα μοντέλα παλινδρόμησης για να εξετάσουν κατά πόσο οι τράπεζες διενεργούν ή όχι χειραγώγηση κερδών(earnings management) και χειραγώγηση κεφαλαίου(capital management) μέσω των ΠΖΔ που αναγνωρίζουν.

Κοινός παρονομαστής αυτών των παλινδρομήσεων είναι ότι χρησιμοποιούν τις ΠΖΔ ως εξαρτημένη μεταβλητή και τα κέρδη προ φόρων και προβλέψεων αλλά και τον

δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας ως ανεξάρτητες μεταβλητές. Η ύπαρξη διενέργειας χειραγώγησης κερδών συνεπάγεται θετικό συντελεστή συσχέτισης για την μεταβλητή των κερδών προ φόρων και προβλέψεων ή του λειτουργικού εισοδήματος προ προβλέψεων.

Από την άλλη, η διενέργεια ή μη κεφαλαιακής χειραγώγησης εξετάζεται με τον συντελεστή της μεταβλητής του δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας (ή με παραλλαγή αυτής της μεταβλητής). Αν πρόκειται για τον δείκτη που ίσχυε πριν την εφαρμογή των κανόνων της Βασιλείας, τότε η κεφαλαιακή χειραγώγηση συνεπάγεται θετική σχέση ανάμεσα στις ΠΖΔ και στην μεταβλητή του δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας (οι ΠΖΔ πριν την Βασιλεία συμπεριλαμβάνονταν στον αριθμητή του δείκτη).

Αν όμως πρόκειται για τον tier1 δείκτη που ισχύει μετά την εφαρμογή της Βασιλείας και ο οποίος δεν περιλαμβάνει τις ΠΖΔ, τότε η κεφαλαιακή διαχείριση συνεπάγεται μη στατιστικά σημαντική συσχέτιση ανάμεσα στις ΠΖΔ και στην μεταβλητή του δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας. Κι αυτό διότι να μεν μικρότερες προβλέψεις οδηγούν σε αυξημένα κερδών εις νέον στον αριθμητή του tier 1 δείκτη αλλά οδηγούν και σε αυξημένο παρονομαστή του δείκτη όπου οι καθαροί εισπρακτέοι λογαριασμοί (net accounts receivable) που ισούνται με τους ακαθάριστους εισπρακτέους λογαριασμούς μείον τις προβλέψεις (gross accounts receivable- loan loss provisions) αυξάνονται. Έτσι ο tier 1 δείκτης δεν μεταβάλλεται με μείωση των προβλέψεων και κάτι αντίστοιχο συμβαίνει με την αύξηση των προβλέψεων (αλλά με τα αντίθετα πρόσημα).

Υπάρχουν έρευνες που πράγματι υποστήριξαν τις υποθέσεις της χειραγώγησης κερδών ή της κεφαλαιακής χειραγώγησης από τις τράπεζες μέσω της αναγνώρισης ΠΖΔ και άλλες που δεν τις υποστήριξαν.

Η ΕΜΠΕΙΡΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Από εδώ και κάτω τώρα θα παραθέσουμε την δική μας εμπειρική έρευνα για την μελέτη χειραγώγησης κερδών και κεφαλαίου από τις τράπεζες (earnings and capital management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) που αναγνωρίζουν οι τράπεζες.

ΔΕΙΓΜΑ :

Το δείγμα που χρησιμοποιούμε αποτελείται από 43 ευρωπαϊκές τράπεζες από 6 ευρωπαϊκές αγορές (Ηνωμένο Βασίλειο, Ελλάδα, Ισπανία, Ιταλία, Γαλλία και Γερμανία) στις οποίες συμπεριλαμβάνονται οι μεγαλύτερες ευρωπαϊκές τράπεζες. Επικεντρωνόμαστε στην Ευρώπη διότι θέλουμε να εξετάσουμε και την επίδραση της εισαγωγής των ΔΛΠ στους λογιστικούς κανόνες που ακολουθούν οι τράπεζες (ως γνωστόν οι αμερικανικές τράπεζες χρησιμοποιούν τα US GAAP και όχι τα ΔΛΠ).

Τα δεδομένα που είναι απαραίτητα για την διενέργεια της έρευνάς μας έχουν αντληθεί από την γνωστή βάση δεδομένων worldscope-datastream καθώς και από την επίσης γνωστή βάση bankscope που εξειδικεύεται στις τράπεζες ανά τον κόσμο.

Για τις τράπεζες του δείγματός μας υπάρχουν διαθέσιμα δεδομένα από τις βάσεις δεδομένων που χρησιμοποιούμε (datastream και bankscope) για τουλάχιστον 7

χρόνια για την περίοδο 2000-2010. Έχουμε εξαιρέσει από το δείγμα μας τράπεζες για τις οποίες τα δεδομένα που είχαμε διαθέσιμα ήταν για λιγότερο από 7 χρόνια.

Οι τράπεζες του δείγματός μας είναι:

ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ: HSBC, Barclays, Standard Chartered, Royal Bank of Scotland, Lloyds Banking Group

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Commerzbank AG , Deutsche Bank, DZ Bank, Bayerische Landesbank, Landesbank Berlin , Deutsche Postbank AG

ΙΤΑΛΙΑ: Unicredit, Intesa Sanpaolo, Mediobanca, Ubi Banca, Banco Popolare, Banca Monte Paschi Siena, Banca Pop.Di Milano, Banca Carige, Credito Emiliano, BANCA Pop. Sondrio, BANCA Pop. D'Emilia, Banca Pop. Etruria

ΓΑΛΛΙΑ : Credit Agricole, BNP Paribas, Societe Generale , Credit Indus Commercial (CIC), Le Credit Lyonnais

ΙΣΠΑΝΙΑ : Bankinter, Banco De Valencia, Banco Pastor S.A, Banco Popular Esp., Banco Santander, Banco Bilbao Vizcaya, La Caixa, Caja de Ahorros de Cataluna , Caja Madrid

ΕΛΛΑΔΑ: alpha bank, , pireaus bank, National Bank ,EFG Eurobank, Emporiki Bank

ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

Θα πραγματοποιήσουμε από την μεριά μας την δική μας παλινδρόμηση για να εξετάσουμε κατά πόσο οι τράπεζες στην Ευρώπη, μεταξύ των οποίων οι μεγαλύτερες ευρωπαϊκές τράπεζες, προχωρούν σε χειραγώγηση κερδών και κεφαλαίου (earnings, capital management) μέσω των ΠΖΔ (loan loss provisions).

Η έρευνά μας αφορά την χρονική περίοδο 2000-2010, δηλαδή την τελευταία δεκαετία.

Αξίζει επίσης να αναφέρουμε ότι οι ευρωπαϊκές τράπεζες από τις αρχές της δεκαετίας του 90' εφαρμόζουν τους κανόνες κεφαλαιακής επάρκειας της Βασιλείας (basel agreement). Άρα η έρευνα μας δεν επηρεάζεται από τυχόν αλλαγή στους κεφαλαιακούς κανόνες μιας και κατά την δεκαετία που εξετάζουμε όλες οι τράπεζες συμμορφώνονται απόλυτα με τους κανόνες της Βασιλείας, δηλαδή την εφαρμογή του κύριου δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας (tier 1 capital) και του δείκτη του δευτερεύοντος κεφαλαίου (tier 2 capital).

Το μοντέλο παλινδρόμησης που χρησιμοποιούμε στην έρευνά μας και αφορά το σύνολο των τραπεζών του δείγματός (για την κάθε χώρα ξεχωριστά η μεθοδολογία αναλύεται παρακάτω) μας είναι το εξής:

$$\text{LLPs} = a_0 + a_1 \cdot \text{OIBP} + a_2 \cdot \text{PCR} + a_3 \cdot \text{TCR} + a_4 \cdot (\text{OIBP} \cdot \text{IAS}) + a_5 \cdot (\text{OIBP} \cdot \text{FCR}) + a_6 \cdot \text{NPL} + \varepsilon$$

Όπου: α) LLPs= προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) (εξαρτημένη μεταβλητή)

β) OIBP = λειτουργικό εισόδημα προ προβλέψεων (operating income before provisions). Χρησιμοποιείται για να μπορέσουμε να προσεγγίσουμε την κερδοφορία των τραπεζών

γ) PCR= tier 1 βασική κεφαλαιακή επάρκεια τραπεζών

δ) TCR= ολική κεφαλαιακή επάρκεια τραπεζών (tier1+ tier2)

ε) IAS= ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν αναφέρεται στην χρονική περίοδο 2005-2010, δηλαδή μετά την υποχρεωτική εφαρμογή των ΔΛΠ, και 0 αν αναφέρεται στην χρονική περίοδο 2000-2005, δηλαδή πριν την υποχρεωτική εφαρμογή των ΔΛΠ από τις τράπεζες.

στ) FCR= (FCR= financial crisis) ψευδομεταβλητή που παίρνει την τιμή 1 αν αναφέρεται στην περίοδο μετά την “έκρηξη” της χρηματοπιστωτικής κρίσης (2007-2010) και 0 αλλιώς

ζ) NPL= μη εξυπηρετούμενα δάνεια τρέχουσας περιόδου (non-performing loans)

η) LOAN= σύνολο δανείων περιόδου αρχής (beginning loans)

Οι μεταβλητές (έκτος από τις IAS, FCR, PCR και TCR) είναι αποπληθωρισμένες (deflated) με το σύνολο του ενεργητικού περιόδου αρχής(beginning assets) για να αποφευχθεί η επιρροή της ετεροσκεδαστικότητας (heteroskedasticity).

Τα δεδομένα μας, τα οποία όπως είπαμε τα έχουμε αποκτήσει από τις βάσεις δεδομένων datastream και bankscore, τα καταθέτουμε σε μορφή πίνακα (panel data) έτσι ώστε να πραγματοποιήσουμε την παλινδρόμησή μας.

Για την διεξαγωγή της έρευνάς μας, ο συνολικός αριθμός των δεδομένων μας αποτελείται από 473 ετήσιες παρατηρήσεις για τις τράπεζες του δείγματός μας :2000-2010*43 τράπεζες.

Η μέθοδος που χρησιμοποιείται για την πραγματοποίηση της παλινδρόμησής μας είναι η μέθοδος των ελαχίστων τετραγώνων(OLS method).

Η παλινδρόμηση που χρησιμοποιούμε είναι παρόμοια με αυτές των προηγούμενων ερευνών, όμως η έρευνα μας είναι περισσότερο σύγχρονη από τις προηγούμενες έρευνες. Επίσης, αναφέρεται αποκλειστικά σε ευρωπαϊκές τράπεζες ,σε αντίθεση με τις περισσότερες έρευνες του παρελθόντος που έχουμε εξετάσει οι οποίες αναφέρονταν σε αμερικανικές τράπεζες.

Σκοπός μας είναι να μελετήσουμε κατά πόσον οι κυριότερες τράπεζες ανά την Ευρώπη διενεργούν χειραγώγηση κερδών(earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια.

Ακόμα, θέλουμε να ερευνήσουμε κατά πόσο χειραγωγούν το κεφάλαιό τους μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια που αναγνωρίζουν.

Επιπρόσθετα, θέλουμε να μελετήσουμε κατά πόσο οι τράπεζες στην Ευρώπη μείωσαν ή όχι την χειραγώγηση κερδών μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ ως υποχρεωτικό οδηγό στις λογιστικές τους καταστάσεις.

Ακόμα επιθυμούμε να δούμε την συμπεριφορά των τραπεζών όσον αφορά την χειραγώγηση ή όχι και κατά πόσο των κερδών τους ύστερα από την εκδήλωση της μεγάλης χρηματοπιστωτικής κρίσης το 2007.

Οι μεταβλητές οι οποίες είναι απαραίτητες για την πραγματοποίηση της μελέτης των υποθέσεων της έρευνάς μας είναι οι OIBP(φυσικά και OIBP*IAS και OIBP*FCR) , PCR και TCR. Μέσω αυτών θα μελετήσουμε την ύπαρξη ή όχι χειραγώγησης κερδοφορίας (earnings management) ή κεφαλαιακών δεικτών (capital management) μέσω των προβλέψεων από πλευράς τραπεζών.

Όμως, υπάρχουν και οι υπόλοιπες μεταβλητές που εκφράζουν μεγέθη που ανέκαθεν επηρέαζαν την αναγνώριση προβλέψεων από τις τράπεζες(η TA εκφράζει το μέγεθος του ενεργητικού των τραπεζών και η NPL εκφράζει τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που επιβαρύνουν τις τράπεζες). Αυτές τις μεταβλητές τις ονομάζουμε και μεταβλητές ελέγχου (control variables).

Υπόθεση χειραγώγησης κερδών(earnings management hypothesis)

Πρέπει να πούμε ότι η χειραγώγηση κερδών(earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια (LLPs) συνεπάγεται έναν θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή OIBP . Αυτό σημαίνει ότι, αυξανόμενων των κερδών, οι τράπεζες θα αυξάνουν και τις προβλέψεις τους, πετυχαίνοντας έτσι μείωση και της μεταβλητότητας των κερδών τους(income smoothing). Το αντίθετο αν συμβαίνει καταδεικνύει προκυκλική συμπεριφορά από πλευράς τραπεζών(μειωμένα κέρδη να συνεπάγονται μεγαλύτερες προβλέψεις).

Αν οι τράπεζες έχουν μειώσει την χρησιμοποίηση των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια για την χειραγώγηση των κερδών τους(earnings management) μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ(2005), τότε ο συντελεστής της μεταβλητής(interaction variable) OIBP*IAS θα πρέπει να είναι σίγουρα λιγότερο θετικός(και στατιστικά σημαντικός) από αυτόν της μεταβλητής OIBP. Επίσης μείωση της έντασης με την οποία οι τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση των κερδών τους μετά την εφαρμογή των ΔΛΠ θα μπορούσε να σημαίνει και έναν αρνητικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή IOBP*IAS.

Αυτό αναμένουμε να συμβαίνει μιας και η εφαρμογή των ΔΛΠ συνεπάγεται πιο αυστηρούς λογιστικούς κανόνες και πιο έντονη εποπτεία και άρα και μικρότερη δυνατότητα ευελιξίας και χειραγώγησης των κερδών(earnings management) από πλευράς τραπεζών.

Η αυστηρότεροι λογιστικοί κανόνες που συνεπάγονται τα διεθνή λογιστικά πρότυπα όσον αφορά στην γνωστοποίηση των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια, έχουν ως αποτέλεσμα να μειωθεί η δυνατότητα και τα περιθώρια των τραπεζών για χειραγώγηση των κερδών τους(earnings management) μέσω των προβλέψεων που αναγνωρίζουν με σκοπό την "εξομάλυνση" του εισοδήματός τους(income smoothing).

Επίσης, μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης το 2007, υπήρξαν κάποιες τράπεζες που είχαν στο χαρτοφυλάκιό τους πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια(ίσως και λόγω της έκθεσής τους σε "τοξικά" προϊόντα που τις είχαν επιβαρύνει) και για αυτόν τον λόγο αναμένουμε μία μείωση της χειραγώγησης κερδών από αυτές τις τράπεζες αυτήν την περίοδο . Κι αυτό διότι τα πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια αναγκάζουν τις τράπεζες να αναγνωρίσουν πολλές

προβλέψεις και έτσι αφήνουν σε δεύτερα μοίρα την “εξομάλυνση” του εισοδήματός τους (income smoothing) μέσω αυτών των προβλέψεων.

Για το συνολικό δείγμα, ως εκ τούτου, (γιατί όπως θα δούμε παρακάτω για την κάθε χώρα ξεχωριστά δεν χρησιμοποιούμε την μεταβλητή OIBP*FCR) θα περιμέναμε έναν λιγότερο θετικό συντελεστή στην παλινδρόμησή μας για την μεταβλητή OIBP*FCR σε σχέση με την μεταβλητή OIBP και ίσως και από την μεταβλητή OIBP*IAS (αν θεωρήσουμε ότι η χρηματοπιστωτική κρίση δυνάμυνε ακόμα περισσότερο την χειραγωγή των κερδών των τραπεζών σε σχέση με την υποχρεωτική εισαγωγή των κανόνων των ΔΛΠ στις καταστάσεις των τραπεζών, τότε αναμένουμε και έναν λιγότερο θετικό συντελεστή στην παλινδρόμησή μας για την μεταβλητή OIBP*FCR σε σχέση και με την μεταβλητή OIBP*IAS).

Αν αναλογιστούμε όμως τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι τράπεζες σε περιόδους κρίσης όσον αφορά τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που κατέχουν τότε και ένας αρνητικός συντελεστής για την μεταβλητή (OIBP*FCR) δεν θα αποτελούσε έκπληξη.

Φυσικά εννοείται πως ο λιγότερο θετικός σε σχέση με την μεταβλητή OIBP ή ο αρνητικός συντελεστής για την μεταβλητή OIBP*FCR αναμένεται να βρεθεί εφόσον οι τράπεζες που έχουν πληγεί από την χρηματοπιστωτική κρίση είναι αρκετές για να επηρεάσουν το αποτέλεσμα της παλινδρόμησης μας.

Υπόθεση χειραγώγησης κεφαλαίου (capital management hypothesis)

Επίσης, για να εξετάσουμε την διενέργεια χειραγώγησης του βασικού κεφαλαίου (primary capital management) ή όχι μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια (LLPs) από τις τράπεζες ανά την Ευρώπη την τελευταία δεκαετία, λαμβάνουμε υπ’ όψιν μας τον ορισμό του βασικού κεφαλαίου tier 1 των τραπεζών σύμφωνα με τους κανονισμούς της Βασιλείας.

Ισχύει:

$tier\ 1 = κοινές\ μετοχές\ (common\ stock) + κέρδη\ εις\ νέον\ (retained\ earnings).$

Άρα:

$tier\ 1\ κεφαλαιακός\ δείκτης\ (primary\ capital\ ratio) = tier\ 1\ κεφάλαιο / στοιχεία\ ενεργητικού\ προσαρμοσμένα\ στον\ κίνδυνο\ (risk-weighted\ assets).$

Παρατηρούμε ότι οι προβλέψεις για ζημιές από δάνεια δεν συμπεριλαμβάνονται στο βασικό κεφάλαιο των τραπεζών. Επομένως, η διενέργεια χειραγώγησης του βασικού κεφαλαίου (primary capital management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια δεν είναι εφικτή στον επιθυμητό βαθμό από τις τράπεζες.

Κι αυτό διότι μία μείωση για παράδειγμα των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια θα προκαλούσε μείωση του αριθμητή του βασικού δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας μέσω υψηλότερων κερδών εις νέον, αλλά ταυτόχρονα θα προκαλούσε και αύξηση και του παρονομαστή. Η αύξηση του παρονομαστή θα συντελούσαν διότι οι καθαροί εισπρακτέοι λογαριασμοί (net accounts receivable), που ισούνται με τους ακαθάριστους εισπρακτέους λογαριασμούς μείον τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (gross accounts receivables-loan loss provisions), θα αυξανόντουσαν.

Επομένως, ένας αρνητικός ίσως (και ο θετικός δεν θα προκαλούσε έκπληξη) αλλά κατά πάσα πιθανότητα μη στατιστικά σημαντικός για την μεταβλητή PCR συντελεστής θα σημαίνει ότι όταν οι τράπεζες αντιμετωπίζουν προβλήματα

κεφαλαιακής επάρκειας , τότε δεν έχουν ιδιαίτερο κίνητρο για να αυξήσουν τις προβλέψεις τους με σκοπό να ενισχύσουν τον βασικό tier 1 δείκτη κεφαλαιακής τους επάρκειας για τον λόγο που αναλύσαμε παραπάνω.

Η έρευνα της χειραγώγησης ή μη του συνολικού(tier 1+ tier 2) κεφαλαίου από τις τράπεζες πρέπει να λάβει υπ' όψιν της και τον ορισμό και του δευτερεύοντος(tier2) κεφαλαίου των τραπεζών.

Και ισχύει:

tier2 = προβλέψεις για ζημιές από δάνεια + αποθεματικά αναπροσαρμογής (revaluation reserves) + χρέος/δάνεια μειωμένης εξασφάλισης (subordinated debt/loans).

Το χρέος/δάνεια μειωμένης εξασφάλισης είναι χρέος/δάνεια που έρχονται αργότερα σε προτεραιότητα από τους καταθέτες της τράπεζας σε περίπτωση που η τράπεζα χρεωκοπήσει ή τεθεί σε καθεστώς εκκαθάρισης.

Άρα:

δείκτης κεφαλαιακής επάρκειας ολικού κεφαλαίου(total capital ratio)= (tier 1+ tier 2)/ στοιχεία ενεργητικού προσαρμοσμένα στον κίνδυνο(risk-weighted assets).

Η χειραγώγηση του ολικού κεφαλαίου από πλευράς τραπεζών(total capital management), δηλαδή του tier 1 αλλά και του tier 2 κεφαλαίου, θα συνεπάγεται έναν μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή(αρνητικό ή θετικό) για την μεταβλητή TCR.

Στην μεταβλητή TCR εισέρχεται και η επιρροή του tier 2 κεφαλαίου, μιας και το tier 2 κεφάλαιο περιλαμβάνει τα αποθεματικά των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια(loan loss provisions reserves). Τα αποθεματικά των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια(loan loss reserves) είναι ένα μικρό μόνο ποσοστό του tier 2 κεφαλαίου και άρα η επιρροή τους στο tier 2 κεφάλαιο δεν είναι σημαντική.

Θεωρούμε ότι η μείωση ή η αύξηση των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια δεν επηρεάζει σημαντικά το tier 2 κεφάλαιο(για τον λόγο που αναφέραμε παραπάνω και για το βασικό tier 1 κεφάλαιο).

Επομένως, σε συνδυασμό και με αυτά που είπαμε παραπάνω για την επιρροή της αναγνώρισης προβλέψεων και στο tier 1 κεφάλαιο, ένας μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής θα αναμένεται για την μεταβλητή TCR.

Κι αυτό διότι, η δυνατότητα των τραπεζών για χειραγώγηση του ολικού κεφαλαίου (total capital management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια που αναγνωρίζονται έχει μειωθεί αισθητά μετά την εισαγωγή των κανόνων κεφαλαιακής επάρκειας της Βασιλείας, μιας και πια οι προβλέψεις για ζημιές από δάνεια δεν αποτελούν καν μέρος του βασικού tier1 κεφαλαίου των τραπεζών παρά μόνο ένα μικρό ποσοστό του συμπληρωματικού tier 2 κεφαλαίου (στην Ισπανία δεν περιλαμβάνονται ούτε στο tier 2 κεφάλαιο).

Με λίγα λόγια, δεν αναμένουμε μία ξεκάθαρη σχέση ανάμεσα στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια και στην κεφαλαιακή επάρκεια για να υποστηρίξουμε την υπόθεση της χειραγώγησης του κεφαλαίου(capital management). Όμως, ένας μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής θα επιβεβαιώνει το γεγονός ότι με τις σημερινές συνθήκες οι τράπεζες δεν έχουν την δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν σε σημαντικό βαθμό τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια για να ενισχύσουν σε αξιοσημείωτο βαθμό την κεφαλαιακή τους επάρκεια.

Αντιθέτως, θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι η χειραγώγηση κερδών(earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια είναι πιο "έλκυστική" θα λέγαμε για τις τράπεζες μετά την εισαγωγή της Βασιλείας. Κι αυτό διότι με την έκλειψη των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια από το βασικό tier 1 κεφάλαιο των

τραπεζών, μπορούν πλέον οι τράπεζες να αυξομοιώνουν τις προβλέψεις τους για να πετύχουν τους στόχους τους όσον αφορά τα κέρδη τους χωρίς να επηρεάζεται ιδιαίτερα η κεφαλαιακή τους επάρκεια.

Αυτή η υπόθεση βέβαια δεν εξετάζεται από την έρευνά μας διότι οι τράπεζες εφαρμόζουν τους κανόνες της Βασιλείας εδώ και πολλά χρόνια και δεν είναι σκοπός μας να συγκρίνουμε την προ και την μετά Βασιλείας εποχή(όπως κάποιες αρκετά παλιές έρευνες του παρελθόντος έχουν κάνει).

Κάτι ανάλογο θέλουμε να μελετήσουμε αλλά αφορά το κατά πόσο οι τράπεζες μείωσαν την χειραγώγηση των κερδών τους(earnings management) μέσω των προβλέψεων στην μετά-ΔΛΠ εποχή και κατά πόσο επιβεβαιώνεται αυτή η υπόθεση από την έρευνά μας.

- ο *Πρέπει να επισημάνουμε επίσης ότι οι μεταβλητές NPL και LOAN αναμένουμε να έχουν ένα θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή μιας και περισσότερα εξυπηρετούμενα δάνεια αλλά και γενικά μεγαλύτερο μέγεθος πιστωτικής επέκτασης(περισσότερα δάνεια)συνεπάγονται και υψηλότερο ύψος προβλέψεων. Αυτό βέβαια θα ισχύει αν θεωρηθεί ότι οι τράπεζες ακολουθούν μία στοιχειώδη απαιτούμενη αντικυκλική πολιτική όσον αφορά το ύψος της πιστωτικής τους επέκτασης και τις προβλέψεις τις οποίες αναγνωρίζουν .*

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΕΡΕΥΝΑΣ

Οι υποθέσεις που κάνουμε επομένως στην έρευνά μας είναι οι εξής:

1. Αν οι τράπεζες του δείματός μας ανά την Ευρώπη διενεργούν χειραγώγηση κερδών(earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια, τότε θα βρεθεί θετικός συντελεστής συσχέτισης ανάμεσα σε LLPs και OIBP
2. Αν οι τράπεζες της Ευρώπης του δείματός μας μείωσαν την ένταση με την οποία διενεργούν χειραγώγηση κερδών μέσω των προβλέψεων μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ, τότε θα βρεθεί ένας λιγότερο θετικός(σε σχέση με την OIBP) ή αρνητικός συντελεστής συσχέτισης ανάμεσα στις μεταβλητές LLPs και (OIBP*IAS)
3. Αναμένουμε μία λιγότερο έντονη χειραγώγηση κερδοφορίας από πλευράς τραπεζών την περίοδο μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης το 2007 σε σχέση με πριν αν και εφόσον οι τράπεζες που επλήγησαν από την χρηματοπιστωτική κρίση είναι αρκετές για να επηρεάσουν το αποτέλεσμα της παλινδρόμησης της έρευνάς μας.

Αν αυτό συμβαίνει, τότε για το συνολικό δείγμα, αναμένεται λιγότερο θετικός συντελεστής για την μεταβλητή (OIBP*FCR) σε σχέση με την μεταβλητή OIBP και ίσως και σε σχέση με την μεταβλητή OIBP*IAS(και αρνητικός συντελεστής για την μεταβλητή OIBP*FCR δεν θα αποτελούσε απροσδόκητο αποτέλεσμα για μας).

4. Δεν αναμένουμε μία ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) και στην κεφαλαιακή επάρκεια (tier 1 και ολικού κεφαλαίου) , διότι μετά την εφαρμογή της Βασιλείας τα κίνητρα της χρησιμοποίησης των προβλέψεων για χειραγώγηση του κεφαλαίου για τις τράπεζες έχουν μειωθεί αισθητά, αν δεν έχουν εξαλειφθεί.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΑΝΑ ΧΩΡΑ(CROSS-COUNTRY ANALYSIS)

Εκτός από την παλινδρόμηση για το ολικό δείγμα μέσω της οποίας μελετούμε την συμπεριφορά του συνόλου των τραπεζών ,μία άλλη πτυχή της έρευνάς μας είναι να μελετήσουμε σε κάθε χώρα ξεχωριστά τις παραπάνω υποθέσεις με τις οποίες ασχολούμαστε.

Δηλαδή, σε καθεμία από τις Γερμανία, Γαλλία, Ισπανία, Ιταλία, Ηνωμένο Βασίλειο και Ελλάδα ξεχωριστά, θα μελετηθεί το κατά πόσο οι τράπεζες σε καθεμία από αυτές τις χώρες διενεργούν χειραγώγηση των κερδών(earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια αλλά και κατά πόσο μείωσαν ή όχι την χειραγώγηση των κερδών τους μέσω των προβλέψεων μετά την εφαρμογή των διεθνών λογιστικών προτύπων.

Ακόμα, θα ερευνηθεί για κάθε χώρα το αν και κατά πόσο μειώθηκε η ένταση της χειραγώγησης κερδοφορίας των τραπεζών μέσω των προβλέψεων μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης το 2007.

Επίσης, θα ερευνηθεί σε καθεμία από τις παραπάνω χώρες η σχέση ανάμεσα στους δείκτες κεφαλαιακής επάρκειας(tier 1 και ολικού κεφαλαίου) των τραπεζών και τις προβλέψεις που αυτές αναγνωρίζουν.

Φυσικά και πάλι σε κάθε χώρα ξεχωριστά, όπως και για το σύνολο των τραπεζών του δείγματος, δεν αναμένεται κάποια ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια και στους δείκτες tier 1 αλλά και ολικού κεφαλαίου των τραπεζών μιας και όλες οι χώρες εφαρμόζουν τους κεφαλαιακούς κανόνες της Βασιλείας και οι προβλέψεις σύμφωνα με την Βασιλεία δεν αποτελούν μέρος τους βασικού τους κεφαλαίου tier 1.

Θα ερευνηθούν δηλαδή οι 4 υποθέσεις της έρευνάς μας για καθεμία χώρα ξεχωριστά.

Το μοντέλο παλινδρόμησης που χρησιμοποιούμε στην έρευνά μας θα "τρέξει" για το ολικό δείγμα των τραπεζών, αλλά εμείς θέλουμε να μελετήσουμε επίσης και την συμπεριφορά των τραπεζών σε κάθε χώρα ξεχωριστά.

Για να επιτευχθεί αυτό,(δηλαδή για να μελετήσουμε την συμπεριφορά των τραπεζών σε κάθε χώρα ξεχωριστά) θα "σπάσουμε" το δείγμα μας σε δύο μέρη έτσι ώστε να μπορέσουμε να βγάλουμε ασφαλή συμπεράσματα για την κάθε χώρα. Το δείγμα θα σπάσει στην περίοδο 2000-2007 και την περίοδο 2007-2010.

Αυτό το κάνουμε για να δούμε αν και κατά πόσο οι τράπεζες σε κάθε χώρα διενεργούν χειραγώγηση κερδών κατά την περίοδο 2000-2007 και φυσικά κατά πόσο οι τράπεζες της κάθε χώρας μείωσαν ή όχι την χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ από το 2005 έως το 2007.

Επίσης, θα δούμε αν και κατά πόσο οι τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση της κερδοφορίας τους την περίοδο 2007-2010, δηλαδή μετά την εκδήλωση της

χρηματοπιστωτικής κρίσης ενώ το αποτέλεσμα για την περίοδο 2007-2010 θα το συνδυάσουμε και με την επιρροή των ΔΛΠ(που φυσικά ισχύουν την περίοδο αυτή) πάνω στην πιθανή χειραγώγηση της κερδοφορίας των τραπεζών.
Είναι δεδομένο βέβαια ότι παράλληλα βλέπουμε και την σχέση ανάμεσα στις προβλέψεις και τους δείκτες κεφαλαιακής επάρκειας για την κάθε χώρα.

Για να μπορέσει να επιτευχθεί η μελέτη όλων αυτών των υποθέσεων που αναφέραμε παραπάνω για την κάθε χώρα ξεχωριστά, το μοντέλο μας όπως το διατυπώσαμε παραπάνω θα μετατραπεί και θα γίνει:

LLPs = a0 + a1*OIBP + a2*PCR + a3*TCR + a4*(OIBP*IAS) + a5*NPL + a6*LOAN + ε
για την περίοδο 2000-2007.

Δηλαδή δεν συμπεριλαμβάνουμε καθόλου την μεταβλητή OIBP*FCR.

Επίσης, το μοντέλο μας για την περίοδο 2007-2010 θα γίνει:

LLPs = a0 + a1*OIBP + a2*PCR + a3*TCR + a4*NPL + a5*LOAN + ε

Δηλαδή εδώ αφαιρείται και η μεταβλητή OIBP*IAS.

Με αυτό τον τρόπο θα μπορέσουμε να μελετήσουμε τις 4 βασικές μας υποθέσεις για την κάθε χώρα ξεχωριστά.

Αυτό το κάνουμε για να βγουν πιο ασφαλή συμπεράσματα για κάθε χώρα ξεχωριστά σχετικά με τις υποθέσεις που θέλουμε να μελετήσουμε.

Με το "σπάσιμο" του δείγματος στα δύο μέρη που προαναφέραμε θα μπορέσουμε να ερευνήσουμε όλες τις υποθέσεις μας για κάθε χώρα του δείγματος της έρευνάς μας (Γερμανία, Γαλλία, Ισπανία, Ιταλία, Ηνωμένο Βασίλειο και Ελλάδα) ξεχωριστά(και χωρίς να χρησιμοποιείται καθόλου η μεταβλητή OIBP*FCR).

➤ *Ισπανία:*

Κάπου εδώ θα πρέπει να αναφερθούμε στην ειδική περίπτωση της Ισπανίας.

Για την Ισπανία θα ερευνηθούν οι παραπάνω 4 κύριες υποθέσεις της έρευνάς μας αλλά με την τρίτη υπόθεση ελαφρώς παραλλαγμένη.

Επίσης, θα μελετηθεί και 1 ακόμα υπόθεση για τις ισπανικές τράπεζες.

Πιο συγκεκριμένα, για την Ισπανία, επιπλέον μελετάμε κατά πόσο οι τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση των κερδών τους μέσω των προβλέψεων από το 2008 και μετά, δηλαδή μετά από το ξέσπασμα της φούσκας των ακινήτων .

Η παραλλαγμένη υπόθεση λοιπόν για τις ισπανικές τράπεζες είναι η εξής:

α.) Μετά το “σπάσιμο” της φούσκας των ακινήτων που έπληξε την Ισπανία το 2008, η χειραγώγηση της κερδοφορίας των τραπεζών (earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια δεν είναι τόσο εφικτή όσο πριν για τις ισπανικές τράπεζες.

Με την ανεργία να ξεπερνά το 20%, δεν ήταν λίγοι οι Ισπανοί που δυσκολεύτηκαν να πληρώνουν τα χρέη τους, ενώ ακόμα χειρότερη ήταν η κατάσταση για τους επενδυτές στην κατασκευή κτιρίων και για τις κατασκευαστικές εταιρίες που είδαν τη ζήτηση για νέες κατοικίες να πέφτει κατακόρυφα.

Η επακόλουθη διόγκωση των μη εξυπηρετούμενων δανείων, λόγω της γενικότερης άσχημης κατάστασης της οικονομίας, αναγκάζει τις τράπεζες τις περισσότερες φορές να αυξήσουν τις νομικές απαιτήσεις για προληπτικές προβλέψεις και αυτή η εξέλιξη πιθανόν σημαίνει ότι τα κέρδη τους χάνουν λίγη από την πρωτύτερη λάμψη τους. Σε μία εποχή μεγάλου αριθμού μη εξυπηρετούμενων δανείων, οι τράπεζες δεν δίνουν ιδιαίτερη βάση στην χειραγώγηση των κερδών, η οποία περνά σε δεύτερη μοίρα, αλλά στην αναγνώριση των προσδοκώμενων ζημιών που πρόκειται να υποστούν μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια.

Την υπόθεση αυτή όμως για τις ισπανικές τράπεζες την ενσωματώνουμε θα λέγαμε στην βασική τρίτη υπόθεση της έρευνάς μας (την υπόθεση που αναφέρεται στην χρηματοπιστωτική κρίση) μιας και η κατάρρευση της αγοράς των ακινήτων στην Ισπανία ήρθε σχεδόν παράλληλα με την χρηματοπιστωτική κρίση (την ίδια εποχή) ενώ δεν θα πρέπει να ξεχνάμε πως υπαίτιες για την φούσκα στην αγορά των ακινήτων στην Ισπανία (όπως εξάλλου και παντού κατά ένα μεγάλο ποσοστό) είναι οι τράπεζες με τα στεγαστικά δάνεια που μοιράζουν αφειδώς.

Όσον αφορά την Ισπανία, επιπρόσθετα, πρέπει να πούμε ότι με την εισαγωγή της δυναμικής-στατιστικής πρόβλεψης (dynamic provision), οι ισπανικές τράπεζες απέκτησαν ένα επιπλέον εργαλείο για την “εξομάλυνση” του εισοδήματός τους (income smoothing) μιας και η δυναμική πρόβλεψη είναι από την φύση της αντικυκλικού χαρακτήρα (αυξάνεται σε περιόδους πιστωτικής επέκτασης και μειώνεται σε περιόδους οικονομικής ύφεσης).

Έτσι, οι ισπανικές τράπεζες δεν είχαν τόσο μεγάλο κίνητρο να χρησιμοποιήσουν τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια για την χειραγώγηση των κερδών τους όσο οι άλλες χώρες, αφού αυτό μπορούσαν να το επιτύχουν με την χρησιμοποίηση της δυναμικής πρόβλεψης (statistical provision).

Επομένως, αναμένουμε έναν λιγότερο θετικό συντελεστή για την μεταβλητή ΟΙΒΡ για την παλινδρόμηση των ισπανικών τραπεζών σε σχέση με τις παλινδρομήσεις που αναφέρονται στις άλλες χώρες.

Επομένως, καταλήγουμε στην δεύτερη επιπλέον υπόθεση την οποία θέλουμε να μελετήσουμε για την Ισπανία.

Και αυτήν την επιπλέον υπόθεση για τις ισπανικές τράπεζες την μελετάμε μέσω του μοντέλου παλινδρόμησης που χρησιμοποιούμε και για τις άλλες χώρες χωρίς να προστίθεται κάποια άλλη μεταβλητή και φυσικά με τον τρόπο που είπαμε και για τις άλλες χώρες (με το σπάσιμο του δείγματος σε δύο μέρη).

Η επιπλέον υπόθεση λοιπόν που μελετάμε για τις ισπανικές τράπεζες είναι η εξής:

β.) Λόγω της δυναμικής πρόβλεψης που έχει καθιερωθεί στην Ισπανία από το 2000 και έπειτα και η οποία έχει αντικυκλικό χαρακτήρα, η χειραγώγηση των κερδών των ισπανικών τραπεζών μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια αναμένουμε να είναι λιγότερο έντονη σε σχέση με τις τράπεζες στις άλλες χώρες.

Οι υποθέσεις α και β για την Ισπανία μελετώνται στα πλαίσια των 4 βασικών υποθέσεων της έρευνάς μας. Αυτές οι υποθέσεις έρχονται δηλαδή ως συμπλήρωμα των βασικών μας υποθέσεων.

Λόγω της ιδιαιτερότητας των συνθηκών στην Ισπανία τα τελευταία χρόνια με την κατάρρευση της αγοράς των ακινήτων αλλά και λόγω της ειδικής περίπτωσης της δυναμικής πρόβλεψης που εφαρμόζεται από τις ισπανικές τράπεζες, κάνουμε ιδιαίτερη αναφορά ξεχωριστά σε αυτές τις υποθέσεις και τις θεωρούμε ως υπο-υποθέσεις θα λέγαμε της έρευνάς μας οι οποίες μελετώνται παράλληλα με τις 4 κύριες υποθέσεις που εξετάζουμε και φυσικά με το μοντέλο παλινδρόμησης το οποίο έχουμε ήδη σχηματίσει (και χωρίς κάποια επιπλέον μεταβλητή).

Επομένως, θα μελετήσουμε 4 υποθέσεις για το συνολικό δείγμα των τραπεζών από όλες τις χώρες του δείματός μας (Ηνωμένο Βασίλειο, Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία, Γερμανία και Ελλάδα) αλλά και για κάθε χώρα ξεχωριστά.

Στην περίπτωση της Ισπανίας, και λόγω της ιδιαιτερότητας των συνθηκών εκεί, θα μελετηθούν οι παραπάνω 2 επιπλέον υποθέσεις που όπως είπαμε στην ουσία αποτελούν υπο-υποθέσεις μιας και μελετώνται ως συμπλήρωμα των 4 κυρίων υποθέσεών μας. Η ξεχωριστή αναφορά που κάνουμε στις 2 υπο-υποθέσεις για τις ισπανικές τράπεζες γίνεται διότι η Ισπανία έχει τις ιδιαιτερότητες της φύσκας των ακινήτων που την μάζωσε από το 2008 αλλά και της υιοθέτησης της χρησιμοποίησης της στατιστικής-δυναμικής πρόβλεψης από το 2000 και έπειτα από τις τράπεζές της.

Η μελέτη των υποθέσεων για κάθε χώρα ξεχωριστά γίνεται με την πραγματοποίηση του μοντέλου παλινδρόμησης μας για κάθε χώρα που είπαμε παραπάνω και "σπάζοντας" το δείγμα στα δύο μέρη που αναφέραμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Σε αυτό το κεφάλαιο θα παραθέσουμε τα αποτελέσματα της έρευνάς μας και μέσω αυτών θα μελετήσουμε και τις υποθέσεις που κάναμε στην έρευνά μας. Οι υποθέσεις αυτές είναι 3 για το σύνολο του δείγματος αλλά και για κάθε χώρα ξεχωριστά. Στην περίπτωση της Ισπανίας οι υποθέσεις είναι 2 επιπλέον .

Οι 4 βασικές υποθέσεις που μελετάμε και οι οποίες αφορούν το σύνολο του δείγματός (αλλά και κάθε χώρα ξεχωριστά) είναι:

1. Αν οι τράπεζες του δείγματός μας ανά την Ευρώπη διενεργούν χειραγώγηση κερδών (earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια, τότε θα βρεθεί θετικός συντελεστής συσχέτισης ανάμεσα σε LLPs και ΟΙΒΡ.
2. Αν οι τράπεζες της Ευρώπης του δείγματός μας μείωσαν την ένταση με την οποία διενεργούν χειραγώγηση κερδών μέσω των προβλέψεων μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ, τότε θα βρεθεί ένας λιγότερο θετικός(σε σχέση με την ΟΙΒΡ) ή αρνητικός συντελεστής συσχέτισης ανάμεσα στις μεταβλητές LLPs και (ΟΙΒΡ*IAS)
3. Αναμένουμε μία λιγότερο έντονη χειραγώγηση κερδοφορίας από πλευράς τραπεζών την περίοδο μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης το 2007 σε σχέση με πριν αν και εφόσον οι τράπεζες που επλήγησαν από την χρηματοπιστωτική κρίση είναι αρκετές για να επηρεάσουν το αποτέλεσμα της παλινδρόμησης της έρευνάς μας.
 Αν αυτό συμβαίνει, τότε ,για το συνολικό δείγμα(για κάθε χώρα ξεχωριστά δεν χρησιμοποιείται η μεταβλητή IOBP*FCR), αναμένεται λιγότερο θετικός συντελεστής για την μεταβλητή (ΟΙΒΡ*FCR) σε σχέση με την μεταβλητή ΟΙΒΡ και ίσως και σε σχέση με την μεταβλητή ΟΙΒΡ*IAS(και αρνητικός συντελεστής για την μεταβλητή ΟΙΒΡ*FCR δεν θα αποτελούσε απροσδόκητο αποτέλεσμα για μας).
4. Δεν αναμένουμε μία ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) και στην κεφαλαιακή επάρκεια (tier 1 και ολικού κεφαλαίου) , διότι μετά την εφαρμογή της Βασιλείας τα κίνητρα της χρησιμοποίησης των προβλέψεων για χειραγώγηση του κεφαλαίου για τις τράπεζες έχουν μειωθεί αισθητά, αν δεν έχουν εξαλειφθεί.

Οι 2 επιπλέον υποθέσεις που θέλουμε να μελετήσουμε λόγω της ιδιαιτερότητας των συνθηκών στην Ισπανία και που, όπως είπαμε, έχουν την έννοια υποθέσεων στα πλαίσια των 4 κύριων υποθέσεων της έρευνάς μας, είναι :

α.) Μετά το “σπάσιμο” της φούσκας των ακινήτων που έπληξε την Ισπανία το 2008, η χειραγώγηση της κερδοφορίας των τραπεζών (earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια δεν είναι τόσο εφικτή όσο πριν για τις ισπανικές τράπεζες.

β) Λόγω της δυναμικής πρόβλεψης που έχει καθιερωθεί στην Ισπανία από το 2000 και έπειτα και η οποία έχει αντικυκλικό χαρακτήρα , η χειραγώγηση των κερδών των ισπανικών τραπεζών μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια αναμένουμε να είναι λιγότερο έντονη σε σχέση με τις τράπεζες στις άλλες χώρες

Αυτές είναι και οι υποθέσεις που θέλουμε να μελετήσουμε , τόσο για το ολικό δείγμα αλλά και για κάθε χώρα ξεχωριστά.

4.1 ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΥΝΟΛΙΚΟΥ ΔΕΙΓΜΑΤΟΣ

Για το συνολικό δείγμα της έρευνάς μας βρίσκεται ένας θετικός και στατιστικά σημαντικός(σε διάστημα εμπιστοσύνης 95%) συντελεστής για την μεταβλητή ΟΙΒΡ. Αυτό δείχνει ότι οι τράπεζες του δείγματός μας ,στις οποίες συμπεριλαμβάνονται όπως είπαμε οι μεγαλύτερες τράπεζες άνα την Ευρώπη, διενεργούν χειραγώγηση της κερδοφορίας τους(earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια. Το αποτέλεσμα αυτό επιβεβαιώνει την πρώτη βασική υπόθεση της έρευνάς μας σχετικά με την χειραγώγηση των κερδών των τραπεζών για το συνολικό δείγμα της έρευνάς μας.

Επίσης, βρίσκουμε στην παλινδρόμησή μας έναν στατιστικά σημαντικό αρνητικό συντελεστή για την μεταβλητή ΟΙΒΡ*ΙΑΣ. Αυτό το αποτέλεσμα υποστηρίζει απόλυτα την δεύτερη υπόθεση της έρευνάς μας σχετικά με την επιρροή των ΔΛΠ σε πιθανή χειραγώγηση της κερδοφορίας των τραπεζών μέσω των προβλέψεων(earnings management).

Σύμφωνα με αυτό το αποτέλεσμα οι τράπεζες πράγματι μείωσαν την ένταση με την οποία διενεργούσαν χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των προβλέψεων μετά την έναρξη της υποχρεωτικής εφαρμογής των διεθνών λογιστικών προτύπων το 2005 στις λογιστικές τους καταστάσεις.

Η εισαγωγή των ΔΛΠ στην ζωή των τραπεζών ,με τις αναλυτικές γνωστοποιήσεις που αυτά απαιτούν, επομένως τις οδήγησε σε διενέργεια χειραγώγησης των κερδών τους μέσω των προβλέψεων με μικρότερη ένταση σε σχέση με την προ-ΔΛΠ περίοδο. Για να μην υποστηριζόταν η δεύτερη υπόθεση της έρευνάς μας σχετικά με την χειραγώγηση των κερδών των τραπεζών μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ, θα έπρεπε να

βρούμε έναν αρνητικό και μη στατιστικά σημαντικό ή έναν θετικό συντελεστή για την μεταβλητή OIBP*IAS.

Επιπρόσθετα, βρίσκεται ένας θετικός και στατιστικά σημαντικός συντελεστής και για την μεταβλητή OIBP*FCR. Αυτό δείχνει ότι οι τράπεζες όχι μόνο δεν μειώνουν την ένταση με την οποία διενεργούν χειραγώγηση της κερδοφορίας (earnings management) τους μέσω των προβλέψεων μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης το 2007, αλλά αντιθέτως την αύξησαν κιάλας.

Αυτό το αποτέλεσμα φυσικά δεν υποστηρίζει την τρίτη βασική υπόθεση της έρευνας μας αλλά την απορρίπτει.

Υπήρξαν κάποιες τράπεζες που εμφάνισαν ιδιαίτερες ζημιές μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης, όπως η Royal Bank of Scotland στην Αγγλία, αλλά και οι περισσότερες γερμανικές τράπεζες στο δείγμα μας. Πρέπει να πούμε ότι αυτές οι τράπεζες αύξησαν πολύ τις προβλέψεις τους όντας φοβερά εκτεθειμένες στην χρηματοπιστωτική κρίση και ως εκ τούτου είδαν την κερδοφορία τους να εξανεμίζεται (κυρίως το 2008).

Επίσης, οι μεγαλύτερες τράπεζες σε όλες τις χώρες του δείματός μας είδαν τα μη εξυπηρετούμενα δάνειά τους να εκτινάσσονται την περίοδο 2007-2010. (και άρα και οι προβλέψεις που αναγνώρισαν) ως απόρροια της έκθεσής τους στη δίνη της χρηματοπιστωτικής κρίσης.

Παρόλαυτα η διενέργεια χειραγώγησης της κερδοφορίας για το σύνολο των τραπεζών του δείματος της έρευνάς μας δεν έπαψε να υφίσταται αλλά αντιθέτως αυξήθηκε. Το αποτέλεσμα αυτό φανερώνει μία αντικυκλική συμπεριφορά από πλευράς τραπεζών ακόμα και εν μέσω της χρηματοπιστωτικής κρίσης.

Η χειραγώγηση κερδοφορίας (earnings management) εν μέσω κρίσης είναι κάπως παράξενο πράγματι αποτέλεσμα. Όμως, οι περισσότερες τράπεζες στην έρευνά μας είχαν λειτουργικό αποτέλεσμα προ των προβλέψεων θετικό ενώ άλλες δέχθηκαν εξωτερική βοήθεια για να ξεπεράσουν την κρίση (για παράδειγμα τα cajas στην Ισπανία δέχθηκαν ενέσεις ρευστότητας ενώ άλλα συγχωνεύτηκαν) που ξέσπασε στον χρηματοπιστωτικό τομέα και έτσι δεν εμφάνισαν ιδιαίτερες λειτουργικές ζημιές (προ προβλέψεων).

Ίσως σε αυτό να οφείλεται και το γεγονός ότι είχαν το περιθώριο να εφαρμόσουν την χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των προβλέψεων και για αυτό βρίσκεται και ο θετικός και στατιστικά σημαντικός τελικά συντελεστής για την μεταβλητή OIBP*FCR για το σύνολο των τραπεζών του δείματός μας.

Προφανώς, εξάλλου, οι τράπεζες οι οποίες δεν είχαν την δυνατότητα για διενέργεια χειραγώγησης της κερδοφορίας τους την περίοδο 2007-2010 λόγω μεγάλης ποσότητας μη εξυπηρετούμενων δανείων δεν είναι τόσες πολλές έτσι ώστε να επηρεάσουν τον συντελεστή της μεταβλητής OIBP*FCR (δηλαδή να βρεθεί αρνητικός) και να επιβεβαιωθεί η τρίτη υπόθεση της έρευνάς μας.

Ακόμα, όπως αναμενόταν, ο συντελεστής της μεταβλητής PCR βρίσκεται μη στατιστικά σημαντικός στο επίπεδο σημαντικότητας 5% (είναι και αρνητικός αλλά αυτό που μας ενδιαφέρει είναι ότι είναι μη στατιστικά σημαντικοί). Δεν συμβαίνει το ίδιο όμως και με τον συντελεστή της μεταβλητής TCR που είναι θετικός και στατιστικά σημαντικός.

Αυτά τα αποτελέσματα δεν υποστηρίζουν απόλυτα την τέταρτη και τελευταία υπόθεση της έρευνάς μας, αν και κυρίως αυτό που ενδιαφέρει είναι η tier 1 κεφαλαιακή επάρκεια.

Δηλαδή δεν υποστηρίζεται απόλυτα η υπόθεση της έρευνάς μας σύμφωνα με την οποία οι τράπεζες δεν προχωρούν σε χειραγώγηση του κεφαλαίου τους μέσω των

προβλέψεων. Κι αυτό γιατί όπως έχουμε ήδη πει μετά την εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας οι προβλέψεις για ζημιές από δάνεια δεν συμπεριλαμβάνονται στο tier 1 κεφάλαιό τους αλλά αποτελούν ένα πολύ μικρό ποσοστό του tier 2 κεφαλαίου των τραπεζών. Έτσι θεωρούμε πως οι τράπεζες δεν έχουν κίνητρο να χρησιμοποιήσουν τις προβλέψεις έτσι ώστε να πετύχουν τους στόχους τους όσον αφορά την κεφαλαιακή επάρκεια(tier 1 δείκτης και δείκτης ολικού κεφαλαίου).

Όμως, παρόλο που δεν βρίσκεται να υπάρχει κάποια ιδιαίτερη συσχέτιση ανάμεσα στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια και στις μεταβλητές που αναφέρονται στον tier 1 δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας(όπως αναμέναμε) , δεν συμβαίνει το ίδιο και με τον ολικό δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας για τον οποίο βρίσκεται να έχει στατιστικά σημαντική και θετική συσχέτιση με τις προβλέψεις.

Επιπρόσθετα, όπως εξάλλου αναμέναμε ,οι συντελεστές των μεταβλητών NPL και LOAN είναι θετικοί και στατιστικά σημαντικοί και δείχνουν μία αντικυκλική συμπεριφορά των τραπεζών (μεγαλύτερος πιστωτικός κίνδυνος και μεγαλύτερες προβλέψεις από τις τράπεζες).

Παρακάτω δίνεται και ο πίνακας 1 στον οποίο φαίνονται τα αποτελέσματα της παλινδρόμησης μας για το συνολικό δείγμα.

ΠΙΝΑΚΑΣ 1 -ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΔΕΙΓΜΑ 2000-2010

Η παλινδρόμηση για το συνολικό δείγμα και για όλα τα έτη(2000-2010) είναι :

$$\underline{LLPs=a0+a1*OIBP+a2*PCR+a3*TCR+a4*(OIBP*IAS)+a5*(OIBP*FCR)+a6*NPL+a7*LOAN+ \varepsilon}$$

Εξαρτημένη μεταβ.: LLPS	2000-2010
OIBP	0.155757***(6.428839)
TCR	0.000210**(2.108165)
PCR	-0.000157(-1.401456)
OIBP*IAS	-0.080652***(-3.245036)
OIBP*FCR	0.128319***(4.714469)
NPL	0.101065***(16.55684)
LOAN	0.001329**(2.392313)

*Οι συντελεστές των μεταβλητών είναι οι αριθμοί εκτός της παρένθεσης. Επίσης *, ** και *** συμβολίζουν σημαντικότητα στο επίπεδο του 10%,5% και 1% αντίστοιχα. Σε παρένθεση είναι τα t-statistics. Τα ίδια ισχύουν για όλους τους πίνακες που ακολουθούν. Ακόμα πιο αναλυτικά αποτελέσματα των παλινδρομήσεων που πραγματοποιήσαμε δίνονται στους πίνακες του παραρτήματος(appendix) στο τέλος της εργασίας μας.*

4.2 ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΝΑΛΥΣΗΣ ΑΝΑ ΧΩΡΑ (CROSS COUNTRY ANALYSIS RESULTS)

Για τις τράπεζες για κάθε χώρα ξεχωριστά, όπως έχουμε ήδη πει ‘‘σπάμε’’ το δείγμα σε δύο μέρη(2000-2007 και 2007-2010). Χρησιμοποιούμε το μοντέλο παλινδρόμησης που χρησιμοποιήσαμε και για το ολικό δείγμα αλλά χωρίς την μεταβλητή OIBP*FCR για την περίοδο 2000-2007 και χωρίς και την μεταβλητή OIBP*IAS(και χωρίς και την OIBP*FCR) για την περίοδο 2007-2010, δηλαδή μετά το ξέσπασμα της διεθνούς χρηματοπιστωτικής κρίσης.

Τα μοντέλα που χρησιμοποιούμε όπως έχουμε ήδη πει για κάθε χώρα είναι:

$$\underline{LLPs=a0+a1*OIBP+a2*PCR+a3*TCR+a4*(OIBP*IAS)+a5*NPL+a6*LOAN+\varepsilon}$$

για την περίοδο 2000-2007

$$\underline{LLPs = a0 + a1*OIBP + a2*PCR + a3*TCR + a4*NPL + a5*LOAN + \varepsilon}$$

για την περίοδο 2007-2010

4.2.1 ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ- ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Όσον αφορά στις τράπεζες του Ηνωμένου Βασιλείου, βρίσκεται ένας θετικός και μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την μεταβλητή OIBP για την περίοδο 2000-2007, ενώ για την μεταβλητή OIBP*IAS ο συντελεστής που βρίσκεται είναι θετικός και μη στατιστικά σημαντικός. Να αναφέρουμε επίσης ότι χωρίς τις μεταβλητές NPL και LOAN στην παλινδρόμηση η OIBP βρίσκεται να έχει θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή ,ενώ η OIBP*IAS θετικό και μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή.

Αυτά τα αποτελέσματα φυσικά δεν υποστηρίζουν την υπόθεση της χειραγώγησης κερδοφορίας από τις τράπεζες του Ηνωμένου Βασιλείου για την περίοδο 2000-2007. Παράλληλα από τον συντελεστή της μεταβλητής OIBP*IAS δεν μπορούμε να συμπεραίνουμε κάτι συγκεκριμένο για τα ΔΛΠ και την επιρροή που αυτά έχουν στην συμπεριφορά των τραπεζών μιας και ήδη δεν υποστηρίζεται απόλυτα η υπόθεση της χειραγώγησης κερδοφορίας για τις τράπεζες του Ηνωμένου Βασιλείου για την περίοδο 2000-2007. Το μόνο που μπορούμε να πούμε είναι ότι η εισαγωγή των ΔΛΠ δεν συνέπεσε με χειραγώγηση της κερδοφορίας των τραπεζών μέσω των προβλέψεων (για την περίοδο 2005-2007) .

Αυτό το αποτέλεσμα μπορεί να εξηγηθεί και εν μέρει από το γεγονός ότι ήδη τα λογιστικά πρότυπα του Ηνωμένου Βασιλείου(UK GAAP) είναι πολύ κοντά

προσαρμοσμένα στα διεθνή λογιστικά πρότυπα κι έτσι η πολιτική των τραπεζών όσον αφορά την χειραγώγηση της κερδοφορίας στους μέσω των προβλέψεων δεν επηρεάστηκε ιδιαίτερα από την εισαγωγή των ΔΛΠ το 2005.

Επίσης, ο συντελεστής της μεταβλητής TCR βρίσκεται για την περίοδο 2000-2007 αρνητικός και μη στατιστικά σημαντικός. Όμως, κόντρα στις προσδοκίες μας, ο συντελεστής της PCR βρίσκεται θετικός και στατιστικά σημαντικός.

Αν δεν υπάρχουν οι NPL και LOAN στην παλινδρόμηση, τότε και οι δύο αυτές μεταβλητές (PCR και TCR) έχουν μη στατιστικά σημαντικούς συντελεστές. Αυτά τα αποτελέσματα δεν επιβεβαιώνουν απόλυτα την τέταρτη υπόθεση της έρευνάς μας για την περίοδο 2000-2007 για τις βρετανικές τράπεζες.

Παρόλο που η τέταρτη υπόθεσή μας αναφέρει πως οι τράπεζες δεν έχουν κάποιο ιδιαίτερο κίνητρο και δεν διενεργούν χειραγώγηση των δεικτών κεφαλαιακής επάρκειας μέσω των προβλέψεων μετά την εισαγωγή των κανόνων της Βασιλείας, αυτό δεν υποστηρίζεται απόλυτα από τα αποτελέσματα που βρήκαμε για τους συντελεστές των μεταβλητών PCR και TCR(περίοδος 2000-2007).

Για την περίοδο 2007-2010, ο συντελεστής της μεταβλητής OIBP βρίσκεται θετικός και στατιστικά σημαντικός στο επίπεδο σημαντικότητας 90%. Έτσι, δεν υποστηρίζεται η πρώτη υπόθεση της έρευνάς μας για τις τράπεζες του Ηνωμένου Βασιλείου(θετικός και μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την OIBP για την περίοδο 2000-2007, θετικός και στατιστικά σημαντικός για την περίοδο 2007-2010).

Αυτό το αποτέλεσμα δείχνει ότι μετά το ξέσπασμα της χρηματοπιστωτικής κρίσης οι τράπεζες του Ηνωμένου Βασιλείου, σε αντίθεση με αυτά που προβλέπαμε στις υποθέσεις μας, χειραγωγούσαν τα κέρδη τους (το λειτουργικό τους εισόδημα = net operating income) μέσω των προβλέψεων (earnings management) κάτι που δεν το έπρατταν την προηγούμενη περίοδο.

Εδώ θα πρέπει να αναφερθούμε επίσης στο γεγονός ότι όλες οι βρετανικές τράπεζες, και ιδιαίτερα η Royal Bank Of Scotland, συσώρευσαν μεγάλο όγκο μη εξυπηρετούμενων δανείων την περίοδο της χρηματοπιστωτικής κρίσης και αυτό δείχνει ότι ήταν πολύ εκτεθειμένες στην δίνη της κρίσης. Η αύξηση των προβλέψεων τους αυτήν την περίοδο λοιπόν για τις βρετανικές τράπεζες έμοιαζε και ήταν αναπόφευκτη.

Παρόλα αυτά, και εν μέσω της χρηματοπιστωτικής κρίσης υπάρχει διενέργεια χειραγώγησης της κερδοφορίας από τις βρετανικές τράπεζες. Ίσως αυτό να δείχνει και την επιθυμία των τραπεζών για πιο "λεία" αποτελέσματα(smoothe results) σε περίοδο κρίσης για καλύτερη εικόνα και στους επενδυτές.

Παράλληλα, βλέπουμε ότι και τα ΔΛΠ τα οποία φυσικά ισχύουν την περίοδο αυτή(2007-2010) δεν αποτέλεσαν τροχοπέδη για την διενέργεια χειραγώγησης της κερδοφορίας από πλευράς βρετανικών τραπεζών και μάλιστα με ιδιαίτερη ένταση όπως φαίνεται και από τον συντελεστή της μεταβλητής OIBP.

Έτσι, δεν υποστηρίζεται για τις τράπεζες του Ηνωμένου Βασιλείου ούτε η δεύτερη αλλά ούτε και η τρίτη υπόθεση της έρευνάς μας (αν συνυπολογίσουμε και τα αποτελέσματα που βρήκαμε και για την περίοδο 2000-2007).

Τέλος, και σύμφωνα με τις προβλέψεις μας, βρίσκεται στα αποτελέσματά μας ένας μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την μεταβλητή PCR(θετικός) αλλά και για την μεταβλητή TCR(αρνητικός) για την περίοδο 2007-2010.

Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει χειραγώγηση των δεικτών κεφαλαιακής επάρκειας για την περίοδο 2007-2010 μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια όπως φυσικά ήταν και το αναμενόμενο σύμφωνα με τις υποθέσεις μας.

Το αποτέλεσμα για την περίοδο 2007-2010, σχετικά με τους συντελεστές των PCR και TCR, συμβαδίζει με την τέταρτη υπόθεση της έρευνάς μας, όχι όμως και το αντίστοιχο αποτέλεσμα για την περίοδο 2000-2007.

Ως εκ τούτου, η τέταρτη υπόθεση της έρευνάς μας δεν υποστηρίζεται απόλυτα αλλά μόνο μερικώς για τις τράπεζες του Ηνωμένου Βασιλείου από τα αποτελέσματα που βρίσκουμε για τους συντελεστές των PCR και TCR τόσο για την περίοδο 2000-2007, όσο και για την περίοδο 2007-2010.

Ακόμα, ο συντελεστής της μεταβλητής NPL βρίσκεται θετικός και στατιστικά σημαντικός για την περίοδο 2000-2007 όπως επίσης και για την περίοδο 2007-2010.

Επιπρόσθετα, ο συντελεστής για την μεταβλητή LOAN βρίσκεται θετικός αλλά μη στατιστικά σημαντικός για την περίοδο 2000-2007 και αρνητικός και μη στατιστικά σημαντικός για την περίοδο 2007-2010.

Αυτό το αποτέλεσμα μας δείχνει ότι οι βρετανικές τράπεζες την περίοδο 2000-2007 σκεφτόντουσαν πιο πολύ τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που είχαν στην κατοχή τους σχετικά με τις προβλέψεις που επρόκειτο να αναγνωρίσουν και όχι την χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των προβλέψεων (φαίνεται από τον συντελεστή της μεταβλητής OIBP για την περίοδο 2000-2007) ή την αναγνώριση προβλέψεων σύμφωνα με την πιστωτική τους επέκταση (φαίνεται από τον συντελεστή της μεταβλητής LOAN για την περίοδο 2000-2007).

Επίσης, φαίνεται από αυτά αποτελέσματα ότι την περίοδο 2007-2010, δηλαδή μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης, οι βρετανικές τράπεζες είχαν και πάλι ως πρωταρχικό τους σκοπό την αναγνώριση επαρκών προβλέψεων σύμφωνα με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που κατείχαν (ειδικά η Royal Bank Of Scotland και γενικά οι μεγάλες βρετανικές τράπεζες ήταν ιδιαίτερα επιβαρυνμένες με μη εξυπηρετούμενα δάνεια την περίοδο της χρηματοπιστωτικής κρίσης), κάτι απόλυτα φυσιολογικά για περίοδο κρίσης. Σε δεύτερη μοίρα είχαν την χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των προβλέψεων (ο συντελεστής της OIBP είναι στατιστικά σημαντικός αλλά λιγότερο σημαντικός από αυτόν της NPL για την περίοδο 2007-2010). Αντίθετα φαίνεται να μην τους ενδιέφερε ιδιαίτερα η αναγνώριση προβλέψεων ανάλογα με την πιστωτική τους επέκταση (μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την LOAN για την περίοδο 2007-2010).

Παρακάτω παρατίθενται στον πίνακα 2 αναλυτικά τα αποτελέσματα τα οποία βρήκαμε για τις μεγαλύτερες τράπεζες του Ηνωμένου Βασιλείου οι οποίες συμπεριλαμβάνονται στο δείγμα μας.

ΠΙΝΑΚΑΣ 2- ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Το μοντέλο παλινδρόμησης για την περίοδο 2000-2007 είναι:

$$LLPs = a0 + a1 * OIBP + a2 * PCR + a3 * TCR + a4 * (OIBP * IAS) + a5 * NPL + a6 * LOAN + \epsilon$$

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται για την περίοδο 2007-2010 είναι:

$$LLPs = a0 + a1 * OIBP + a2 * PCR + a3 * TCR + a4 * NPL + a5 * LOAN + \epsilon$$

Εξαρτ.μεταβλ.: LLPS	2000-2007	2000-2007(χωρίς NPL και LOAN)	2007-2010
OIBP	0.003114(0.044612)	0.141901**(2.694841)	0.438483*(2.073400)
TCR	-0.00017(-1.05108)	0.000161(0.090437)	-0.000698(-0.7748)
PCR	0.001198*** (3.023940)	0.000589(1.629079)	0.000845(0.903733)
LOAN	0.002993(0.861881)	-	-0.011163(-1.18663)
NPL	0.143903*** (2.738381)	-	0.191063*** (5.446686)
OIBP*IAS	0.050774*(1.692319)	0.024770(0.799619)	-

4.2.2 ΙΤΑΛΙΑ -ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Όσον αφορά τις ιταλικές τράπεζες του δείγματός και οι οποίες συμπεριλαμβάνουν τις μεγαλύτερες τράπεζες της Ιταλίας, βρίσκουμε εδώ έναν θετικό αλλά μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή OIBP για την περίοδο 2000-2007. Αυτό το αποτέλεσμα δείχνει ότι, σε αντίθεση με την υπόθεση της έρευνάς μας, δεν διενεργείται από αυτές τις τράπεζες χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των προβλέψεων για την περίοδο 2000-2007.

Αν όμως δεν συμπεριλάβουμε στην παλινδρόμησή μας για την περίοδο 2000-2007 τις μεταβλητές NPL και LOAN τότε βρίσκουμε έναν θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή OIBP(στο επίπεδο σημαντικότητας 90%).

Τα αποτελέσματα αυτά μας παραπέμπουν στο συμπέρασμα πως οι ιταλικές τράπεζες δεν δελεάστηκαν σε μεγάλο βαθμό κατά την περίοδο 2000-2007 της έρευνάς μας από το κίνητρο των “λείων” αποτελεσμάτων(smoothe results) και έτσι δεν προχωρούν σε χειραγώγηση των κερδών τους(earnings management) μέσω των προβλέψεων μιας και δίνουν μεγαλύτερη βαρύτητα στο να αναγνωρίσουν τις απαραίτητες προβλέψεις σύμφωνα με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που κατέχουν στο χαρτοφυλάκιό(μεταβλητή NPL) τους αλλά και σύμφωνα με την πιστωτική τους επέκταση(μεταβλητή LOAN).

Επίσης, βρίσκουμε αρνητικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή και για την μεταβλητή OIBP*IAS(είτε με είτε χωρίς τις μεταβλητές NPL και LOAN).

Αυτός ο συντελεστής δείχνει ότι η εισαγωγή των ΔΛΠ πράγματι επηρέασε σε κάποιο βαθμό την αντικυκλική αναγνώριση προβλέψεων των ιταλικών τραπεζών παράλληλα με τα κέρδη τους(θετικός συντελεστής για την OIBP που χωρίς τις NPL και LOAN γίνεται και στατιστικά σημαντικός).

Παρόλαυτα, δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι τα ΔΛΠ μείωσαν την ένταση διενέργειας χειραγώγηση της κερδοφορίας των ιταλικών τραπεζών την περίοδο 2005-2007 γιατί πολύ απλά δεν υποστηρίζεται η χειραγώγηση της κερδοφορίας των τραπεζών (μη στατιστικά σημαντικός θετικός συντελεστής για την OIBP με τις NPL και LOAN στην παλινδρόμηση) για την περίοδο 2000-2007.

Ακόμα, οι συντελεστές των μεταβλητών PCR και TCR είναι , σε αντίθεση από αυτό που περιμέναμε στατιστικά σημαντικοί (είτε συμπεριλαμβάνονται στην παλινδρόμηση οι NPL και LOAN είτε όχι). Αυτό δεν συμβαδίζει με τις υποθέσεις μας(με την τέταρτη υπόθεση της έρευνάς μας συγκεκριμένα) μιας και δείχνει ότι υπάρχει , κόντρα στις προβλέψεις μας, σημαντική συσχέτιση ανάμεσα στους δείκτες κεφαλαιακής επάρκειας, του δείκτη tier 1 και του ολικού δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας, και τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια.

Για την περίοδο 2007-2010, δηλαδή μετά το ξέσπασμα της χρηματοπιστωτικής κρίσης, βρίσκουμε και πάλι έναν θετικό και πάλι μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή OIBP .

Άρα, συμπεραίνουμε και για την περίοδο 2007-2010, δηλαδή μετά το ξέσπασμα της χρηματοπιστωτικής κρίσης, ότι οι ιταλικές τράπεζες έδιναν μεγαλύτερη βαρύτητα στα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που κατείχαν παρά στην χειραγώγηση της κερδοφορίας τους(όπως φαίνεται και από τον θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή της μεταβλητής NPL).

Επομένως, η πρώτη υπόθεση της έρευνάς μας δεν επιβεβαιώνεται από τα αποτελέσματα τα οποία βρίσκουμε μιας και οι ιταλικές τράπεζες εν τέλει μπορούμε να πούμε πως για το σύνολο των ετών της έρευνάς μας δεν προχωρούν σε χειραγώγηση της κερδοφορίας τους(earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια.

Παρόλαυτα όμως, θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο συντελεστής της μεταβλητής OIBP για την περίοδο 2007-2010, δηλαδή μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης, είναι σύμφωνος με την δεύτερη και την τρίτη υπόθεση της έρευνάς μας(ή ,τουλάχιστον, παρέχει κάποια υποστήριξη στην δεύτερη και τρίτη υπόθεσή μας).

Κι αυτό διότι, πρώτον, βλέπουμε πως οι ιταλικές τράπεζες δεν πραγματοποιούν εν μέσω της κρίσης στον χρηματοπιστωτικό τομέα χειραγώγηση της κερδοφορίας τους(earnings management) μέσω των προβλέψεων. Τα πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια που αντιμετώπισαν πολλές τράπεζες δεν επέτρεψαν την ύπαρξη περιθωρίων για χειραγώγηση κερδοφορίας μιας και οι προβλέψεις αυξήθηκαν χωρίς οι τράπεζες να σκέφτονται αν και κατά πόσο θα χειραγωγήσουν την κερδοφορία τους μέσω των προβλέψεων. Έτσι, υποστηρίζεται η τρίτη υπόθεση της έρευνάς μας αφού βλέπουμε ότι οι ιταλικές τράπεζες δεν διενεργούν χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των προβλέψεων την περίοδο που ακολούθησε το ξέσπασμα της χρηματοπιστωτικής κρίσης.

Δεύτερον, διαπιστώνουμε πως η εφαρμογή των ΔΛΠ (τα οποία φυσικά ισχύουν την περίοδο 2007-2010) συμπίπτει με την μη χειραγώγηση της κερδοφορίας των

ιταλικών τραπεζών. Κάποιος θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι ήταν και τα ΔΛΠ ένας παράγοντας που ίσως και να εμπόδιζε τις τράπεζες από το να χειραγωγούν τα κέρδη τους μέσω των προβλέψεων κατά την περίοδο 2007-2010. Όμως, η ύπαρξη της χρηματοπιστωτικής κρίσης δεν μπορεί παρά να είναι ο πρωτεύων λόγος για τον οποίο οι τράπεζες δεν είχαν την δυνατότητα να χειραγωγήσουν την κερδοφορία τους. Έτσι, υποστηρίζεται ως κάποιο βαθμό η δεύτερη υπόθεση της έρευνάς μας για τις ιταλικές τράπεζες μιας και βλέπουμε ότι για την περίοδο 2007-2010 η εφαρμογή των ΔΛΠ και των κανόνων τους συνέπεσε με την μη διενέργεια χειραγώγησης των κερδών από πλευράς τραπεζών μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια και ίσως και αυτά να ευθύνονται ως κάποιο βαθμό για αυτό το φαινόμενο(παράλληλα φυσικά με την χρηματοπιστωτική κρίση).

Επιπρόσθετα, για την περίοδο 2007-2010 ο συντελεστής της μεταβλητής PCR , σύμφωνα με αυτά που αναμέναμε, βρίσκεται μη στατιστικά σημαντικός και αρνητικός . Όμως, ο συντελεστής της TCR, κόντρα στα αυτά που αναμέναμε, βρίσκεται θετικός και στατιστικά σημαντικός .

Αυτά τα αποτελέσματα δίνουν μόνο ως κάποιο βαθμό αλλά όχι απόλυτη υποστήριξη ,όπως θα επιθυμούσαμε, της τέταρτης και τελευταίας υπόθεσής μας που αναφέρεται στην μη ύπαρξη κινήτρων για χειραγώγηση των δεικτών κεφαλαιακής επάρκειας από τις τράπεζες μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια.

Εν τέλει , και συνυπολογίζοντας και τα αποτελέσματα που βρήκαμε για τις μεταβλητές PCR και TCR και για την περίοδο 2000-2007, όπου βρέθηκαν κόντρα στις προσδοκίες μας στατιστικά σημαντικοί συντελεστές, καταλήγουμε στο ότι δεν υποστηρίζεται επαρκώς η τέταρτη υπόθεση της έρευνάς μας για τις ιταλικές τράπεζες. Κι αυτό διότι η σχέση ανάμεσα στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια και τους δείκτες κεφαλαιακής επάρκειας(τόσο τον tier 1 όσο και του ολικού κεφαλαίου) δεν βρίσκεται μη στατιστικά σημαντική όπως θα αναμέναμε για τους λόγους που ήδη έχουμε αναλύσει και έχουν να κάνουν με την μη συμμετοχή των προβλέψεων στο βασικό κεφάλαιο των τραπεζών σύμφωνα με τους κανόνες της Βασιλείας τους οποίους ακολουθούν οι τράπεζες.

Επιπρόσθετα, για την μεταβλητή NPL βρίσκουμε έναν θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή τόσο για την περίοδο 2000-2007 όσο και για την περίοδο 2007-2010.

Για την μεταβλητή LOAN βρίσκεται επίσης θετικός και στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την περίοδο 2000-2007 , όχι όμως και για την περίοδο 2007-2010, δηλαδή την περίοδο της κρίσης.

Αυτά τα αποτελέσματα δείχνουν ότι οι ιταλικές τράπεζες και για την περίοδο 2000-2007 αλλά και για την περίοδο 2007-2010(την περίοδο 2007-2010 μοιάζει πιο λογικό αυτό το αποτέλεσμα παρά την περίοδο 2000-2007) ασχολούνται κυρίως με την αναγνώριση προβλέψεων επαρκών ώστε να καλύψουν τις αναμενόμενες απώλειες τους από τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια(μεταβλητή NPL) . Ως δευτερεύουσά τους έννοια φαίνεται να είναι η αναγνώριση προβλέψεων ανάλογα με την πιστωτική τους επέκταση(μεταβλητή LOAN) , ενώ δεν φαίνεται να ασχολούνται ιδιαίτερα με την χειραγώγηση των κερδών τους μέσω των προβλέψεων(μεταβλητή OIBP).

Παρακάτω, όπως βλέπουμε, παραθέτουμε στον πίνακα 3 τα αποτελέσματα που βρέθηκαν για τις ιταλικές τράπεζες του δείγματός μας.

ΠΙΝΑΚΑΣ 3-ΙΤΑΛΙΑ

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται για την περίοδο 2000-2007 είναι:

$$LLPs=a0+a1*OIBP+a2*PCR+a3*TCR+a4*(OIBP*IAS)+a5*NPL+a6*LOAN+\varepsilon$$

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται για την περίοδο 2007-2010 είναι:

$$LLPs=a0+a1*OIBP+a2*PCR+a3*TCR+a4*NPL+a5*LOAN+\varepsilon$$

Εξαρτ.μεταβ: LLPS	2000-2007	2000-2007(χωρίς NPL και LOAN)	2007-2010
OIBP	0.062264(1.421815)	0.087051**(1.421815)	0.038404(0.611201)
PCR	-0.000418***(-2.815)	-0.000368***(-2.8145)	-0.000329(-0.951964)
TCR	0.000290**(2.243761)	0.000164(1.398435)	0.000788**(2.349121)
NPL	0.052300*** (3.227685)	-	0.067205*** (4.392017)
LOAN	0.000985** (2.329643)	-	0.001896(1.508027)
OIBP*IAS	-0.095977***(-4.700)	-0.081498***(-3.8456)	-

4.2.3 ΓΑΛΛΙΑ – ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Για τις γαλλικές τράπεζες του δείγματός μας ,στις οποίες συμπεριλαμβάνονται οι μεγαλύτερες γαλλικές τράπεζες , βρίσκουμε έναν θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή OIBP.

Επομένως, συμπεραίνουμε πως οι γαλλικές τράπεζες του δείγματός μας πράγματι διενεργούν χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των προβλέψεων(earnings management) για την περίοδο 2000-2007.

Ακόμα, βρίσκουμε έναν αρνητικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή OIBP*IAS . Αυτό το αποτέλεσμα καταδεικνύει πως οι γαλλικές τράπεζες όντως μείωσαν την ένταση με την οποία χειραγωγούσαν τα κέρδη τους κατά την περίοδο 2005-2007 ,μετά δηλαδή την υποχρεωτική εφαρμογή των ΔΛΠ στις λογιστικές τους καταστάσεις.

Επιπρόσθετα, βρίσκουμε μη στατιστικά σημαντικούς συντελεστές (αρνητικό για την PCR και θετικό για την TCR) για τις μεταβλητές που αναφέρονται στον tier 1 αλλά και στον ολικό δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας(total capital ratio). Οι μη στατιστικά σημαντικοί συντελεστές για τις μεταβλητές PCR και TCR συνάδουν φυσικά με αυτό που αναμέναμε σαν αποτέλεσμα.

Για την περίοδο 2007-2010, δηλαδή μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης, για τις γαλλικές τράπεζες βρίσκουμε αρνητικό και μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή OIBP .

Αυτά τα αποτελέσματα δεν μας οδηγούν στην υποστήριξη της υπόθεσης ότι οι γαλλικές τράπεζες του δείγματός μας διενεργούν χειραγώγηση της κερδοφορίας τους

μέσω των προβλέψεων και μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης που ξέσπασε το 2007.

Είναι γεγονός ότι οι μεγάλες γαλλικές τράπεζες (BNP Paribas, Credit Agricole, Societe Generale) επηρεάστηκαν σε κάποιο βαθμό από την χρηματοπιστωτική κρίση όσον αφορά στην έκθεσή τους σε “τοξικά” παράγωγα(CDO) που προκάλεσαν την κρίση. Οι προβλέψεις αυξήθηκαν το 2007 και κυρίως το 2008 και το 2009 ενώ μειώθηκαν κάπως το 2010 παρά το γεγονός ότι το 2010 οι τράπεζες είχαν στο χαρτοφυλάκιό τους πιο πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια σε σχέση με το 2008 και το 2009. Προφανώς οι προβλέψεις που είχαν αναγνωριστεί κατά την προηγούμενη τριετία θεωρήθηκαν αρκετές από τις τράπεζες για να “απορροφήσουν” και τις ζημιές από τα αυξημένα μη εξυπηρετούμενα δάνεια του 2010.

Έτσι λοιπόν, τελικώς, η πρώτη υπόθεση της έρευνάς μας για τις γαλλικές τράπεζες δεν επιβεβαιώνεται απόλυτα από τα αποτελέσματά μας (όσον αφορά την χειραγώγηση κερδοφορίας μέσω των προβλέψεων).

Όσον αφορά την δεύτερη υπόθεση της έρευνάς μας, έχουμε ήδη πει ότι κατά την περίοδο 2005-2007, δηλαδή μετά την υποχρεωτική εφαρμογή των διεθνών λογιστικών προτύπων, μειώνεται η ένταση της χειραγώγησης της κερδοφορίας(earnings management) μέσω των προβλέψεων.

Για την περίοδο 2007-2010 κατά την οποία ισχύουν τα ΔΛΠ, όπως ήδη έχουμε αναφέρει, ο συντελεστής της μεταβλητής OIBP είναι θετικός και μη στατιστικά σημαντικός.

Έτσι λοιπόν, η δεύτερη υπόθεση της έρευνάς μας για τις γαλλικές τράπεζες σχετικά με επιρροή των ΔΛΠ στην χειραγώγηση της κερδοφορίας, μπορεί να επιβεβαιωθεί κατά μεγάλο ποσοστό από τα αποτελέσματά μας.

Η τρίτη υπόθεση της έρευνάς μας (που αφορά το κατά πόσο ή όχι μειώθηκε η τυχόν χειραγώγηση των κερδών μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης το 2007) επίσης μπορεί να υποστηριχθεί ισχυρά από τα αποτελέσματα που βρήκαμε αφού είδαμε ότι δεν βρίσκονται σημάδια χειραγώγησης των κερδών μέσω των προβλέψεων μετά το 2007.

Επιπρόσθετα, βρίσκονται μη στατιστικά σημαντικοί(θετικοί) συντελεστές για τις μεταβλητές PCR και TCR και για την περίοδο 2007-2010. Αυτό είναι μέσα στα πλαίσια των αποτελεσμάτων που αναμέναμε. Έτσι, η τέταρτη και τελευταία κατά σειρά υπόθεση της έρευνάς, που αφορά την χειραγώγηση ή όχι των δεικτών κεφαλαιακής επάρκειας μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια, για τις γαλλικές τράπεζες υποστηρίζεται από τα αποτελέσματά μας(αν συνυπολογίσουμε και τους μη στατιστικά σημαντικούς συντελεστές που βρέθηκαν για τις μεταβλητές PCR και TCR και για την περίοδο 2000-2007).

Όσον αφορά στις μεταβλητές NPL και LOAN, για την περίοδο 2000-2007 βρίσκονται, κόντρα στις προβλέψεις μας θετικοί αλλά μη στατιστικά σημαντικοί συντελεστές και για τις δύο αυτές μεταβλητές.

Φαίνεται λοιπόν ότι οι γαλλικές τράπεζες του δείγματός μας, για την περίοδο 2000-2007, και μην έχοντας ζήσει ακόμα την χρηματοπιστωτική κρίση, είχαν το μυαλό τους περισσότερο στην χειραγώγηση των κερδών τους (earnings management) παρά στην διενέργεια αναγνώρισης προβλέψεων σύμφωνα με τον αριθμό των μη εξυπηρετούμενων δανείων που είχαν στο χαρτοφυλάκιό τους (και δεν ήταν λίγα ακόμα και την περίοδο 2000-2007).

Για την περίοδο 2007-2010, βρίσκονται μη στατιστικά σημαντικοί συντελεστές για τις μεταβλητές NPL (αρνητικός) και LOAN(θετικός), κάτι που δεν είναι συμβατό με

τις προβλέψεις μας. Βέβαια ο συντελεστής της μεταβλητής LOAN είναι πολύ πιο στατιστικά σημαντικός από αυτόν της μεταβλητής NPL.

Αυτό το αποτέλεσμα ίσως να οφείλεται και στο ότι όπως είπαμε ήδη οι τράπεζες του δείγματός μας είχαν αναγνωρίσει υψηλές προβλέψεις για τα έτη 2007 και κυρίως 2008 και 2009 , λόγω των πολλών μη εξυπηρετούμενων δανείων, τις οποίες μείωσαν κάπως το 2010 παρά τα αυξανόμενα και για αυτή την χρονιά μη εξυπηρετούμενα δάνεια. Έτσι τελικώς βρίσκεται ο μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την μεταβλητή NPL.

Σε ό,τι έχει να κάνει με την μεταβλητή LOAN είπαμε ότι βρίσκουμε θετικό αλλά μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή (σαφώς όμως πιο σημαντικό από αυτόν της μεταβλητής OIBP αλλά και από αυτόν της μεταβλητής NPL οι οποίοι εμφανίζονται εκτός από μη στατιστικά σημαντικοί και αρνητικοί) και για αυτήν την μεταβλητή για την περίοδο 2007-2010. Φαίνεται λοιπόν ότι οι τράπεζες την περίοδο 2007-2010 είχαν το μυαλό τους περισσότερο στην διάπραξη μιας αντικυκλικής πολιτικής που να εκφράζεται με αυξημένες προβλέψεις όσο περισσότερα είναι τα χορηγούμενα δάνεια άρα και η πιστωτική επέκταση . Λιγότερη έως καθόλου έμφαση φαίνεται να δίνουν σε μία τυχόν χειραγώγηση των κερδών τους μέσω των προβλέψεων ή στην αναγνώριση προβλέψεων ανάλογα με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που κατείχαν.

Αμέσως πιο κάτω στον πίνακα 4 δίνουμε τα αποτελέσματα για τις γαλλικές τράπεζες, για την περίοδο 2000-2007 αλλά και για την περίοδο 2007-2010.

ΠΙΝΑΚΑΣ 4-ΓΑΛΛΙΑ

Το μοντέλο παλινδρόμησης για την περίοδο 2000-2007 είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * (OIBP * IAS) + a_5 * NPL + a_6 * LOAN + \varepsilon$$

Το μοντέλο παλινδρόμησης για την περίοδο 2007-2010 είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * NPL + a_5 * LOAN + \varepsilon$$

Εξαρτ.μεταβ.: LLPS	2000-2007	2007-2010
OIBP	0.112605**(2.091685)	-0.031710(-0.28725)
PCR	-0.000119(-0.854477)	0.000123(0.434487)
TCR	2.53E-05(0.281499)	0.000410(1.657986)
NPL	0.014177(0.576459)	-0.004526(-0.0796)
LOAN	0.002841(1.567092)	0.003937(1.072111)
OIBP*IAS	-0.119619***(-4.301))	-

4.2.4 ΓΕΡΜΑΝΙΑ-ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Για τις γερμανικές τράπεζες του δείγματός μας βρίσκουμε θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή ΟΙΒΡ για την περίοδο 2000-2007(στο επίπεδο σημαντικότητας 90%).

Επομένως, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι υποστηρίζεται η χειραγώγηση της κερδοφορίας των γερμανικών τραπεζών του δείγματός μας για την περίοδο 2000-2007.

Αρα, καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι όντως οι γερμανικές τράπεζες του δείγματός μας χειραγωγούν τα κέρδη τους μέσω των προβλέψεων την περίοδο 2000-2007 .

Επίσης, φαίνεται να ενδιαφέρονται ,έστω λιγότερο, για να αναγνωρίσουν τις απαραίτητες προβλέψεις σύμφωνα με την πιστωτική τους επέκταση κάτι που αποτελεί και πάλι ένδειξη αντικυκλικής πολιτικής(ο συντελεστής της LOAN δεν είναι στατιστικά σημαντικός αλλά είναι ελάχιστα μη στατιστικά σημαντικός με σχετικά μικρή πιθανότητα σφάλματος).

Ο συντελεστής της μεταβλητής ΟΙΒΡ*IAS βρίσκεται αρνητικός και μη στατιστικά σημαντικός .Αυτό το αποτέλεσμα μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η εισαγωγή των κανόνων των ΔΛΠ στις καταστάσεις των τραπεζών δεν επέφερε μείωση της έντασης χειραγώγησης της κερδοφορίας των γερμανικών τραπεζών(όπως είπαμε ήδη οι γερμανικές τράπεζες διενεργούν χειραγώγηση των κερδών τους μέσω των προβλέψεων για την περίοδο 2000-2007).

Η μεταβλητή TCR μας δίνει για την περίοδο 2000-2007 θετικό και μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή , όπως ακριβώς αναμέναμε εξάλλου σύμφωνα με τις υποθέσεις που έχουμε κάνει. Αντίθετα, κόντρα στις προβλέψεις μας, η μεταβλητή PCR μας δίνει έναν αρνητικό και οριακά στατιστικά σημαντικό συντελεστή σε επίπεδο σημαντικότητας 90%.

Αυτό δείχνει ότι δεν υποστηρίζεται στο βαθμό που θα θέλαμε η υπόθεσή μας σχετικά με την μη χειραγώγηση των δεικτών κεφαλαιακής επάρκειας μέσω των προβλέψεων από τις γερμανικές τράπεζες για την περίοδο 2000-2007.

Επίσης, για την περίοδο 2000-2007, η μεταβλητή LOAN έχει θετικό και για ελάχιστη απόσταση μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή(πιθανότητα σφάλματος 12%) ενώ η NPL παρουσιάζει έναν αρνητικό και πάρα πολύ μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή. Αυτά τα αποτελέσματα δείχνουν όπως είπαμε και πιο πάνω ότι οι γερμανικές τράπεζες του δείγματός μας ασχολούνται πιο πολύ με την αναγνώριση προβλέψεων παράλληλα με την πιστωτική τους επέκταση παρά με την αναγνώριση προβλέψεων ανάλογα με τα κατέχοντα μη εξυπηρετούμενα δάνειά τους(παράλληλα βέβαια ασχολούνται όπως είπαμε και με την χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των προβλέψεων). Αυτό είναι κατά κάποιο τρόπο δικαιολογημένο μιας και η περίοδος 2000-2007 δεν είναι η περίοδος της χρηματοπιστωτικής κρίσης με τα πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια(αν και η Deutsche Bank έχει πιο πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια την διετία 2000-2001 σε σχέση ακόμα και με την περίοδο 2007-2010) κι έτσι οι τράπεζες δεν σκέφτονται τόσο πολύ τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια όσον αφορά την αναγνώριση των προβλέψεών τους.

Για την περίοδο 2007-2010 βρίσκουμε αρνητικό και μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή ΟΙΒΡ.

Φαίνεται λοιπόν και πάλι ότι για τις γερμανικές τράπεζες για την περίοδο 2007-2010 παραμένει πιο σημαντική η αναγνώριση προβλέψεων ανάλογα με το μέγεθος της

πιστωτικής τους επέκτασης (θετικός συντελεστής και πιο πολύ σημαντικός συντελεστής για την μεταβλητή LOAN σε σχέση με την OIBP) κατά κύριο παρά η χειραγώγηση των κερδών τους μέσω των προβλέψεων ή η αναγνώριση προβλέψεων ανάλογα με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια (αρνητικός και μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την μεταβλητή NPL).

Τελικώς το σίγουρο είναι δεν υποστηρίζεται για το σύνολο των ετών η πρώτη υπόθεση της έρευνάς μας καθώς δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι διενεργείται χειραγώγηση των κερδών των γερμανικών τραπεζών του δείγματός μας μέσω των προβλέψεων(earnings management) .

Η δεύτερη υπόθεση της έρευνάς μας όμως, σχετικά με επιρροή των ΔΛΠ στην συμπεριφορά των τραπεζών, υποστηρίζεται μόνο μέχρι κάποιο βαθμό αλλά όχι απόλυτα λόγω του μη στατιστικά σημαντικού συντελεστή που βρήκαμε για την OIBP*IAS για την περίοδο 2000-2007. Απλά μπορούμε να υποστηρίξουμε πως σε μία περίοδο που ισχύουν τα ΔΛΠ (2007-2010) δεν διενεργείται χειραγώγηση κερδοφορίας και ότι αυτό ίσως οφείλεται σε κάποιο ποσοστό και στα ΔΛΠ με τους λεπτομερείς κανόνες τους.

Αντιθέτως, φαίνονται κάποια σημάδια υποστήριξης και της τρίτης υπόθεσης της έρευνάς μας μιας και βλέπουμε ότι για την περίοδο 2007-2010 δεν υπάρχει χειραγώγηση της κερδοφορίας των τραπεζών και σε αυτό δεν μπορεί παρά να έπαιξε ρόλο και η εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης με τα επακόλουθά της (αν και φαίνεται πως μόνο η Commerzbank και σε μικρότερο βαθμό η Deutsche Bank επηρεάστηκαν από την κρίση φανερά μέσω των πολλών μη εξυπηρετούμενων δανείων) που ίσως να έκανε την χειραγώγηση των κερδών(earnings management) των τραπεζών ακόμα πιο δύσκολη.

Επιπρόσθετα, βρίσκουμε μη στατιστικά σημαντικούς συντελεστές για τις μεταβλητές PCR και TCR για την περίοδο 2007-2010 , κάτι που είναι φυσικά σύμφωνο με αυτά που αναμέναμε , δηλαδή μη σημαντική σχέση ανάμεσα στους δείκτες κεφαλαιακής επάρκειας(tier 1 και δείκτης ολικού κεφαλαίου) και τις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια. Έτσι, συνυπολογίζοντας και τα αποτελέσματα που βρήκαμε για τις μεταβλητές PCR και TCR , καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι υπάρχει ισχυρή αλλά όχι και απόλυτη υποστήριξη της τέταρτης και τελευταίας υπόθεσης της έρευνάς μας για τις γερμανικές τράπεζες του δείγματός μας(μην ξεχνάμε ότι βρήκαμε στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την PCR για την περίοδο 2000-2007).

Ακόμα, πρέπει να πούμε πως ο συντελεστής της μεταβλητής LOAN βρίσκεται θετικός και ελάχιστα μη στατιστικά σημαντικός για την περίοδο 2007-2010 ενώ αυτός της μεταβλητής NPL βρίσκεται αρνητικός και μη στατιστικά σημαντικός.

Η μη στατιστική σημαντικότητα της μεταβλητής NPL ίσως και να οφείλεται και στο ότι οι γερμανικές τράπεζες του δείγματός μας (με εξαίρεση όπως είπαμε την Commerzbank και ελάχιστα την Deutsche Bank) δεν επηρεάστηκαν σε μεγάλο βαθμό από την χρηματοπιστωτική κρίση όσον αφορά τον όγκο των μη εξυπηρετούμενων δανείων που κατείχαν.

Φαίνεται, εξάλλου, για την περίοδο 2007-2010, ότι οι γερμανικές τράπεζες είχαν περισσότερο το μυαλό τους στην αναγνώριση προβλέψεων ανάλογα με την πιστωτική τους επέκταση(θετικός και μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την μεταβλητή LOAN αλλά πιο σημαντικός από τον αρνητικό και πολύ μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή της NPL) παρά σε τυχόν χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των προβλέψεων(earnings management) ή σε αναγνώριση προβλέψεων σύμφωνα με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που υπήρχαν.

Παρακάτω δίνονται στον πίνακα 5 τα αποτελέσματα που βρήκαμε για τις γερμανικές τράπεζες .

ΠΙΝΑΚΑΣ 5-ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Το μοντέλο παλινδρόμησης για την περίοδο 2000-2007 είναι:

$$LLPs=a0+a1*OIBP+a2*PCR+a3*TCR+a4*(OIBP*IAS)+a5*LOAN+a6*NPL+\varepsilon$$

Το μοντέλο παλινδρόμησης για την περίοδο 2007-2010 είναι:

$$LLPs=a0+a1*OIBP+a2*PCR+a3*TCR+a4*NPL+a5*LOAN+\varepsilon$$

Εξαρτ.μεταβ: LLPS	2000-2007	2007-2010
OIBP	0.143926*(1.861780)	-0.057669(-0.505839)
PCR	-0.000181*(-1.703366)	-0.000288(-0.894793)
TCR	9.96E-06(0.132181)	0.000326(1.107930)
NPL	-0.002879(-0.232761)	-0.013704(-0.240392)
LOAN	0.001634(1.572911)	0.003964(1.543312)
OIBP*IAS	-0.065262(-1.085996)	-

4.2.5 ΕΛΛΑΔΑ -ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Για τις ελληνικές τράπεζες του δείγματός μας και για την περίοδο 2000-2007, δηλαδή προ της χρηματοπιστωτικής κρίσης βρίσκουμε έναν θετικό αλλά μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή OIBP, ενώ για την μεταβλητή OIBP*IAS επίσης μη στατιστικά σημαντικό(αρνητικό) συντελεστή .

Επομένως, βλέπουμε ότι δεν υποστηρίζεται η χειραγώγηση της κερδοφορίας των ελληνικών τραπεζών του δείγματός μας για την περίοδο 2000-2007(και φυσικά δεν μπορούμε βγάλουμε συμπέρασμα για την επιρροή των ΔΛΠ μιας και ο συντελεστής της OIBP*IAS είναι επίσης μη στατιστικά σημαντικός ενώ συν τοις άλλοις έχει ήδη απορριφθεί η περίπτωση της διενέργειας χειραγώγησης της κερδοφορίας μέσω των προβλέψεων για την περίοδο 2000-2007).

Επίσης, για την περίοδο 2000-2007 οι συντελεστές των μεταβλητών PCR και TCR είναι μη στατιστικά σημαντικοί , κάτι που φυσικά είναι σύμφωνο με αυτά που αναμέναμε στις υποθέσεις μας.

Ακόμα, για την περίοδο 2000-2007 , η μεταβλητή NPL έχει τον αναμενόμενο θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή (περισσότερα μη εξυπηρετούμενα δάνεια, περισσότερες προβλέψεις) αλλά το παράδοξο είναι ο μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής της μεταβλητής LOAN.

Φαίνεται λοιπόν από αυτά τα αποτελέσματα ότι οι ελληνικές τράπεζες του δείγματός μας δεν ασχολούνται κατά την περίοδο 2000-2007 ιδιαίτερα με την χειραγώγηση της κερδοφορίας τους μέσω των προβλέψεων(μεταβλητή OIBP) αλλά ούτε και με την αναγνώριση προβλέψεων σύμφωνα με την πιστωτική τους επέκταση(μεταβλητή LOAN) , αλλά περισσότερο ασχολούνται με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια τους και την αναγνώριση των ανάλογων προβλέψεων(στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την NPL).

Για την περίοδο 2007-2010 , βρίσκουμε έναν αρνητικό και μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή OIBP.

Επίσης, αν δεν υπάρχει (μόνο) η μεταβλητή LOAN στην παλινδρόμηση , ο συντελεστής της OIBP βρίσκεται αρνητικός και μη στατιστικά σημαντικός. Αν δεν υπάρχει(μόνο) η μεταβλητή NPL στην παλινδρόμηση, ο συντελεστής της OIBP είναι θετικός και στατιστικά σημαντικός. Βλέπουμε λοιπόν ότι δεν υποστηρίζεται η χειραγώγηση κερδοφορίας μέσω των προβλέψεων για τις ελληνικές τράπεζες του δείγματός μας κατά την περίοδο της χρηματοπιστωτικής κρίσης.

Φαίνεται από αυτά τα αποτελέσματα ότι οι ελληνικές τράπεζες για αυτήν την περίοδο(2007-2010) ενδιαφέρονται κατά κύριο λόγο στην αναγνώριση των ανάλογων προβλέψεων σύμφωνα με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που κατέχουν στο χαρτοφυλάκιο (για αυτό και ο αρνητικός και μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής της OIBP και ο θετικός και στατιστικά σημαντικός συντελεστής της NPL όταν υπάρχει στην παλινδρόμηση η NPL αλλά όχι η LOAN) . Κατά δεύτερο λόγο φαίνεται πως ενδιαφέρονται για την αναγνώριση των απαραίτητων προβλέψεων τους ανάλογα με τα χορηγούμενα δάνεια και την πιστωτική τους επέκταση (για αυτό και ο αρνητικός και στατιστικά σημαντικός συντελεστής της OIBP και ο θετικός και μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής της LOAN όταν υπάρχει στην παλινδρόμηση η LOAN κι όχι η NPL).

Αντιθέτως φαίνεται πως δεν είναι προτεραιότητά τους η χειραγώγηση των κερδών τους μέσω των προβλέψεων(earnings management) .

Επομένως, δεν υποστηρίζεται η πρώτη υπόθεση της έρευνάς μας για τις ελληνικές τράπεζες(αν συνυπολογίσουμε και τον μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή που βρέθηκε για την OIBP και για την περίοδο 2000-2007).

Παράλληλα βλέπουμε ότι υπάρχει μία ένδειξη υποστήριξης θα λέγαμε της δεύτερης και της τρίτης υπόθεσής μας. Κι αυτό διότι η μη διενέργεια χειραγώγησης της κερδοφορίας των τραπεζών μέσω των προβλέψεων για την περίοδο 2007-2010 μπορεί να θεωρηθεί ως απόρροια της χρηματοπιστωτικής κρίσης (κατά κύριο λόγο) αλλά και των ΔΛΠ με όλες τις αναλυτικές απαιτήσεις τους στις καταστάσεις των τραπεζών.

Επίσης, και για την περίοδο 2007-2010, βρίσκουμε μη στατιστικά σημαντικούς συντελεστές για τις μεταβλητές PCR και TCR , κάτι που φυσικά είναι σύμφωνο με αυτά που αναμέναμε όσον αφορά την σχέση ανάμεσα στους δείκτες κεφαλαιακής επάρκειας και τις προβλέψεις. Έτσι, υποστηρίζεται τελικώς, αν λάβουμε υπ' όψιν μας και τους μη στατιστικά σημαντικούς συντελεστές που βρήκαμε για τις PCR και TCR και για την περίοδο 2000-2007, η τέταρτη και τελευταία υπόθεση της έρευνάς μας για τις ελληνικές τράπεζες του δείγματός μας.

Ακόμα, όπως ακριβώς αναμέναμε ,για την περίοδο 2007-2010, βρίσκουμε θετικούς και στατιστικά σημαντικό για την μεταβλητή NPL, όχι όμως και για την LOAN που βρίσκεται να έχει θετικό και μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή.

Απόλυτα φυσιολογικό αποτέλεσμα μιας και σε περίοδο χρηματοπιστωτικής κρίσης οι ελληνικές τράπεζες εδώ φαίνεται να θέλουν να ρίξουν περισσότερο το βάρος στην αναγνώριση των απαραίτητων προβλέψεων ανάλογα με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που κατέχουν(μεταβλητή NPL) και λιγότερο ανάλογα με την πιστωτική τους επέκταση(μεταβλητή LOAN) ,ενώ δεν φαίνεται να ασχολούνται με την διενέργεια χειραγώγηση των κερδών τους μέσω των προβλέψεων(μεταβλητή OIBP)

Παρακάτω παρατίθενται στον πίνακα 6 τα αποτελέσματά μας για τις ελληνικές τράπεζες και για την περίοδο 2000-2007 και για την περίοδο 2007-2010.

ΠΙΝΑΚΑΣ 6-ΕΛΛΑΔΑ

Το μοντέλο παλινδρόμησης για την περίοδο 2000-2007 είναι:

$$LLPs=a0+a1*OIBP+a2*PCR+a3*TCR+a4*NPL+a5*LOAN+a6*(OIBP*IAS)+\varepsilon$$

Το μοντέλο παλινδρόμησης για την περίοδο 2007-2010 είναι:

$$LLPs=a0+a1*OIBP+a2*PCR+a3*TCR+a4*NPL+a5*LOAN +\varepsilon$$

Εξαρτ. μεταβ:LLPS	2000-2007	2007-2010	2007-2010(χωρίς LOAN)	2007-2010(χωρίς NPL)
OIBP	0.024594(0.2174)	-0.09225(-0.39)	-0.1147(0.572)	-0.727***(-4.2)
PCR	0.001398(1.287)	0.000899(0.56)	0.0008(0.5468)	-0.0015(-1.14)
TCR	-0.001043(-1.214)	-0.00041(-0.25)	-0.00026(-0.190)	0.002(-0.2552)
NPL	0.059205***(5.43)	0.122***(3.441)	0.12043***(3.66)	-
LOAN	0.009173(1.307)	0.0042(0.2004)	-	-0.0093(-0.37)
OIBP*IAS	-7.40E-05(-0.001)	-	-	-

4.2.6 ΙΣΠΑΝΙΑ -ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Για τις ισπανικές τράπεζες του δείγματός μας βρίσκουμε έναν θετικό και ελάχιστα μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την OIBP(πιθανότητα σφάλματος 12%) για την περίοδο 2000-2007. Αυτό το αποτέλεσμα μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι δεν υποστηρίζεται επαρκώς η διενέργεια χειραγώγησης της κερδοφορίας από πλευράς ισπανικών τραπεζών για την περίοδο 2000-2007.

Ακόμα, βρίσκεται αρνητικός και στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την OIBP*IAS, κάτι που θα έδειχνε μείωση της έντασης χειραγώγησης κερδοφορίας μέσω των προβλέψεων για την περίοδο 2005-2007 μόνο εάν και ο συντελεστής της OIBP ήταν στατιστικά σημαντικός, όχι όμως και τώρα.

Ο συντελεστής της TCR βρίσκεται για την περίοδο 2000-2007 μη στατιστικά σημαντικός, όπως αναμέναμε, αλλά αυτός της PCR βρίσκεται αρνητικός και στατιστικά σημαντικός, κάτι που αντιτίθεται σε αυτά που αναμέναμε στις υποθέσεις μας. Ο αρνητικός και στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την PCR δείχνει ότι μία μείωση του tier 1 δείκτη για την περίοδο 2000-2007 ακολουθείται από μείωση και των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια.

Επίσης, οι μεταβλητές LOAN και NPL για την περίοδο 2000-2007 παρουσιάζουν μη στατιστικά σημαντικούς συντελεστές(θετικό η LOAN και αρνητικό η NPL). Αυτά τα αποτελέσματα μάς δείχνουν ότι οι ισπανικές τράπεζες στην περίοδο 2000-2007 δεν είχαν το μυαλό τους στην αναγνώριση προβλέψεων ανάλογα με τα μη χορηγούμενα δάνεια που κατείχαν(μη στατιστικά σημαντικός και λιγότερο σημαντικός συντελεστής για την NPL σε σχέση με αυτόν της OIBP αλλά και σε σχέση με αυτόν της LOAN) αλλά και ούτε και σύμφωνα με την πιστωτική τους επέκταση(μη στατιστικά σημαντικός και λιγότερο σημαντικός συντελεστής για την LOAN σε σχέση με αυτόν της OIBP) . Αυτό φαίνεται κατά κάποιο τρόπο λογικό εν μέρει μιας

και η περίοδος 2000-2007 δεν είναι περίοδος κρίσης με πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια για τις ισπανικές τράπεζες κι έτσι αυτές δεν είχαν ως προτεραιότητά τους τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια.

Για την περίοδο 2007-2010, δηλαδή την περίοδο που ακολούθησε το ξέσπασμα της χρηματοπιστωτικής κρίσης αλλά και μία περίοδος στην οποία σημειώθηκε το ‘‘σπάσιμο’’ της φούσκας των ακινήτων στην ισπανική οικονομία, βρίσκουμε έναν θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την μεταβλητή ΟΙΒΡ. Αυτό δείχνει ότι για αυτήν την περίοδο υποστηρίζεται η διενέργεια χειραγώγησης της κερδοφορίας των ισπανικών τραπεζών μέσω των προβλέψεων (earnings management).

Επομένως, και συνυπολογίζοντας και τα αποτελέσματα που βρήκαμε και για την περίοδο 2007-2010, δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε απόλυτα την πρώτη υπόθεση της έρευνάς μας για το δείγμα των ισπανικών τραπεζών της έρευνάς μας.

Ταυτόχρονα, δεν υποστηρίζεται και η δεύτερη υπόθεσή μας που έχει να κάνει με πιθανή επιρροή των ΔΛΠ στην συμπεριφορά των τραπεζών μιας και βλέπουμε ότι σε μία περίοδο κατά την οποία ισχύουν τα ΔΛΠ, διενεργείται χειραγώγηση των κερδών των ισπανικών τραπεζών μέσω των προβλέψεων (μην ξεχνάμε επίσης ότι για την περίοδο 2000-2007 δεν υποστηρίχθηκε η χειραγώγηση των κερδών κι έτσι ο αρνητικός και στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την ΟΙΒΡ*IAS δεν έχει ιδιαίτερο αντίκρουσμα στα συμπεράσματά μας).

Επιπρόσθετα, βλέπουμε ότι στην περίοδο της χρηματοπιστωτικής κρίσης που συνέπεσε και με το ‘‘σπάσιμο’’ της γνωστής φούσκας των ακινήτων στην Ισπανία(2007-2010) διενεργείται χειραγώγηση της κερδοφορίας των τραπεζών με αυξημένη ένταση. Αυτό δεν είναι αποτέλεσμα που αναμέναμε καθώς θα περιμέναμε σε αυτήν την περίοδο που ήταν περίοδος ύφεσης για την ισπανική οικονομία και κατά την οποία υπήρξαν τράπεζες(ιδιαίτερα οι αποταμιευτικές τράπεζες, τα λεγόμενα cajas , επηρεάστηκαν πολύ από την κρίση στην αγορά των ακινήτων) να μην πραγματοποιείται χειραγώγηση της κερδοφορίας των τραπεζών λόγω των γνωστών δυσχερειών που προκαλεί μία ύφεση(μη εξυπηρετούμενα δάνεια κτλ) οι οποίες καθιστούν την διενέργεια χειραγώγησης κερδών δύσκολη.

Επομένως, ούτε η τρίτη υπόθεση της έρευνάς μας αλλά και ούτε η υπο-υπόθεση α της έρευνάς μας για τις ισπανικές τράπεζες επιβεβαιώνεται από τα αποτελέσματα που βρίσκουμε για τις ισπανικές τράπεζες του δείγματός μας. Παράλληλα, βλέπουμε ότι δεν επιβεβαιώνεται ούτε και η β υπο-υπόθεσή μας για τις ισπανικές τράπεζες μιας και βλέπουμε ότι η μεταβλητή ΟΙΒΡ δεν παρουσιάζει λιγότερο στατιστικά σημαντικό(και θετικό) συντελεστή σε σχέση με τον συντελεστή της ίδιας μεταβλητής για τις άλλες χώρες (ούτε για την περίοδο 2000-2007 αλλά ούτε και για την περίοδο 2007-2010). Αν συνέβαινε αυτό τότε και μόνο θα μπορούσε να υπάρξει σοβαρή υποστήριξη αυτής της υπο-υπόθεσης για τις ισπανικές τράπεζες.

Η στατιστική –δυναμική πρόβλεψη άρχισε να εφαρμόζεται από τις ισπανικές τράπεζες από το 2000 ως εργαλείο αντικυκλικής πολιτικής και θεωρήσαμε ότι μειώνει την χρησιμοποίηση των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια μιας και τις αντικαθιστά κατά κάποιο τρόπο στην προσπάθεια των ισπανικών τραπεζών για χειραγώγηση των κερδών τους .

Προφανώς, όπως μπορούμε να συμπεράνουμε, αυτή η στατιστική-δυναμική πρόβλεψη των ισπανικών τραπεζών συμπεριλαμβάνεται στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια που εμείς βρήκαμε από τις βάσεις δεδομένων από όπου προμηθευθήκαμε τα δεδομένα μας. Εξάλλου , η δυναμική πρόβλεψη είναι θα λέγαμε και αυτή

πρόβλεψη πιστωτικού κινδύνου. Για αυτό και ο ελάχιστος μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την περίοδο 2000-2007 αλλά και ο στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την περίοδο 2007-2010 για την μεταβλητή ΟΙΒΡ.

Ο συντελεστής για την μεταβλητή TCR για την περίοδο 2007-2010 βρίσκεται θετικός και μη στατιστικά σημαντικός όχι όμως και αυτός της μεταβλητής PCR που βρίσκεται αρνητικός και στατιστικά σημαντικός. Το αποτέλεσμα για την TCR είναι σύμφωνο με αυτά που αναμέναμε όχι όμως και το αποτέλεσμα για την PCR (μη ξεχνάμε ότι στην Ισπανία οι προβλέψεις για ζημιές από δάνεια δεν συμπεριλαμβάνονται ούτε στο tier 2 κεφάλαιο των τραπεζών και αυτός είναι ένας ακόμα λόγος για τον οποίο περιμένουμε μη στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την TCR). Επομένως, συνυπολογίζοντας και τα αποτελέσματα που βρήκαμε για την περίοδο 2000-2007, καταλαβαίνουμε ότι δεν υπάρχει υποστήριξη στον βαθμό που θα επιθυμούσαμε της τέταρτης και τελευταίας υπόθεσης της έρευνάς μας για τις ισπανικές τράπεζες.

Επίσης, βρίσκουμε έναν θετικό και στατιστικά σημαντικό συντελεστή για την NPL για την περίοδο 2007-2010.

Αυτό είναι απόλυτα δικαιολογημένο μιας και σχεδόν όλες οι ισπανικές τράπεζες του δείγματός μας την περίοδο 2007-2010 είχαν στην κατοχή τους μεγάλο όγκο μη εξυπηρετούμενων δανείων.

Φαίνεται ξεκάθαρα ότι η χρηματοπιστωτική κρίση σε συνδυασμό και με την φούσκα στον τομέα των ακινήτων επηρέασε πολύ τις ισπανικές τράπεζες που συσσωρεύσαν όπως είπαμε πολλά μη εξυπηρετούμενα δάνεια. Έτσι, οι ισπανικές τράπεζες είναι πολύ λογικό το να θέλουν να αναγνωρίσουν προβλέψεις ανάλογα με τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια που έχουν στην κατοχή τους. Σε δεύτερη μοίρα φαίνεται να αφήνουν οι ισπανικές τράπεζες κατά την περίοδο 2007-2010 την αντικυκλική αναγνώριση των προβλέψεών τους σύμφωνα με την πιστωτική τους επέκταση (μη στατιστικά σημαντικός συντελεστής για την μεταβλητή LOAN για την περίοδο 2007-2010).

Ακριβώς παρακάτω δίνονται στον πίνακα 7 τα αποτελέσματα για τις ισπανικές τράπεζες το 2000-2007 και το 2007-2010.

ΠΙΝΑΚΑΣ 7-ΙΣΠΑΝΙΑ

Το μοντέλο παλινδρόμησης για την περίοδο 2000-2007 είναι:

$$\underline{LLPs=a0+a1*OIBP+a2*PCR+a3*TCR+a4*(OIBP*IAS)+a5*LOAN+a6*NPL+\varepsilon}$$

Το μοντέλο παλινδρόμησης για την περίοδο 2007-2010 είναι:

$$\underline{LLPs=a0+a1*OIBP+a2*PCR+a3*TCR+a4*LOAN+a5*NPL+\varepsilon}$$

Εξαρτ. μεταβ: LLPS	2000-2007	2007-2010
OIBP	0.125973(1.557473)	0.263325***(3.117975)
PCR	-0.001066**(-2.183792)	0.000323(0.883034)
TCR	0.000372(0.995522)	0.000862**(2.140416)
NPL	-0.070829(-0.490130)	0.145254***(5.125638)
LOAN	0.002154(0.867988)	0.006990(1.601544)
OIBP*IAS	-0.145732**(-2.425056)	-

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Σύνοψη

Στην παρούσα εργασία μελετάμε τις υποθέσεις χειραγώγησης της κερδοφορίας (earnings management) και της κεφαλαιακής επάρκειας (capital management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια για τις κυριότερες τράπεζες ανά την Ευρώπη. Οι υποθέσεις που εξετάζουμε είναι 4 και μελετώνται τόσο για το σύνολο του δείγματός μας όσο και για τις τράπεζες κάθε χώρας ξεχωριστά (Ηνωμένο Βασίλειο, Γερμανία, Ιταλία, Γαλλία, Ελλάδα, Ισπανία).

Οι 4 υποθέσεις είναι:

1. Αν οι τράπεζες του δείγματός μας ανά την Ευρώπη διενεργούν χειραγώγηση κερδών (earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια, τότε θα βρεθεί θετικός συντελεστής συσχέτισης ανάμεσα σε LLPs και OIBP
2. Αν οι τράπεζες της Ευρώπης του δείγματός μας μείωσαν την ένταση με την οποία διενεργούν χειραγώγηση κερδών μέσω των προβλέψεων μετά την εισαγωγή των ΔΛΠ, τότε θα βρεθεί ένας λιγότερο θετικός (σε σχέση με την OIBP) ή αρνητικός συντελεστής συσχέτισης ανάμεσα στις μεταβλητές LLPs και (OIBP*IAS)
3. Αναμένουμε μία λιγότερο έντονη χειραγώγηση κερδοφορίας από πλευράς τραπεζών την περίοδο μετά την εκδήλωση της χρηματοπιστωτικής κρίσης το 2007 σε σχέση με πριν αν και εφόσον οι τράπεζες που επλήγησαν από την χρηματοπιστωτική κρίση είναι αρκετές για να επηρεάσουν το αποτέλεσμα της παλινδρόμησης της έρευνάς μας. Αν αυτό συμβαίνει, τότε για το συνολικό δείγμα, αναμένεται λιγότερο θετικός συντελεστής για την μεταβλητή (OIBP*FCR) σε σχέση με την μεταβλητή OIBP και ίσως και σε σχέση με την μεταβλητή OIBP*IAS(και αρνητικός συντελεστής για την μεταβλητή OIBP*FCR δεν θα αποτελούσε απροσδόκητο αποτέλεσμα).
4. Δεν αναμένουμε μία ιδιαίτερη σχέση ανάμεσα στις προβλέψεις για ζημιές από δάνεια (loan loss provisions) και στην κεφαλαιακή επάρκεια (tier 1 και ολικού κεφαλαίου) , διότι μετά την εφαρμογή της Βασιλείας τα κίνητρα της χρησιμοποίησης των προβλέψεων για χειραγώγηση του κεφαλαίου για τις τράπεζες έχουν μειωθεί αισθητά, αν δεν έχουν εξαλειφθεί.

Για το ολικό δείγμα χρησιμοποιείται το μοντέλο παλινδρόμησης στο οποίο καταλήξαμε (μαζί και με την μεταβλητή OIBP*FCR) για τα έτη 2000-2010.

Τα αποτελέσματα που βρίσκουμε για το συνολικό δείγμα των τραπεζών υποστηρίζουν τις πρώτες 2 υποθέσεις μας όχι όμως την τρίτη και την τέταρτη μιας και ο συντελεστής για την μεταβλητή TCR βρίσκεται, κόντρα στις προσδοκίες μας, στατιστικά σημαντικός.

Για την μελέτη των 4 κύριων υποθέσεών μας για κάθε χώρα ξεχωριστά, ‘‘σπάμε’’ το δείγμα μας σε 2 μέρη, 2000-2007 και 2007-2010. Το μοντέλο παλινδρόμησης που

χρησιμοποιούμε για την περίοδο 2000-2007 είναι αυτό που χρησιμοποιήσαμε και για το ολικό δείγμα αλλά χωρίς την μεταβλητή OIBP*FCR.

Για την περίοδο 2007-2010 το μοντέλο μας , εκτός από την OIBP*FCR, δεν περιλαμβάνει ούτε την μεταβλητή OIBP*IAS.

Οι 2 υπο-υποθέσεις που εξετάζουμε συγκεκριμένα για την Ισπανία, και οι οποίες ενσωματώνονται στα πλαίσια των 4 κύριων υποθέσεων μας ,είναι :

α.) Μετά το “σπάσιμο” της φούσκας των ακινήτων που έπληξε την Ισπανία το 2008, η χειραγώγηση της κερδοφορίας των τραπεζών (earnings management) μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια δεν είναι τόσο εφικτή όσο πριν για τις ισπανικές τράπεζες.

β) Λόγω της δυναμικής πρόβλεψης που έχει καθιερωθεί στην Ισπανία από το 2000 και έπειτα και η οποία έχει αντικυκλικό χαρακτήρα , η χειραγώγηση των κερδών των ισπανικών τραπεζών μέσω των προβλέψεων για ζημιές από δάνεια αναμένουμε να είναι λιγότερο έντονη σε σχέση με τις τράπεζες στις άλλες χώρες

Για το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζεται η πρώτη υπόθεση αλλά μόνο για την περίοδο 2007-2010, ενώ καμία από τις υπόλοιπες 3 υποθέσεις μας από τα αποτελέσματα που βρέθηκαν δεν υποστηρίζεται απόλυτα.

Όσον αφορά τις ιταλικές τράπεζες του δείγματός μας, δεν υποστηρίζεται η πρώτη και η τέταρτη κατά σειρά υπόθεσή μας , ενώ παρέχεται ως ένα βαθμό υποστήριξη της δεύτερης και της τρίτης υπόθεσης της έρευνάς μας.

Για τις γαλλικές τράπεζες, υποστηρίζεται από τα αποτελέσματά μας η πρώτη κατά σειρά υπόθεση της έρευνάς μας που αφορά την χειραγώγηση της κερδοφορίας τους αλλά μόνο για την περίοδο 2000-2007. Αντίθετα, παρέχονται αρκετές ενδείξεις υποστήριξης της δεύτερης, της τρίτης και της τέταρτης κατά σειρά υπόθεσής μας.

Σε ό,τι αφορά τις γερμανικές τράπεζες, για την πρώτη υπόθεση υπάρχει υποστήριξη μόνο για την περίοδο 2000-2007, ενώ για την δεύτερη υπόθεση υπάρχουν μόνο ως κάποιο βαθμό ενδείξεις υποστήριξης για την περίοδο 2007-2010. Η τρίτη κατά σειρά υπόθεσή μας υποστηρίζεται σε μεγάλο βαθμό, ενώ η τέταρτη υπόθεσή μας υποστηρίζεται ισχυρά μεν αλλά όχι ολοκληρωτικά από τα αποτελέσματα που βρέθηκαν.

Για τις ελληνικές τράπεζες, απορρίπτεται η πρώτη υπόθεσή μας σχετικά με την χειραγώγηση των κερδών τους. Ακόμα, δεν υποστηρίζεται απόλυτα ούτε η δεύτερη υπόθεσή μας, ενώ υπάρχουν κάποιες ενδείξεις υποστήριξης της τρίτης κατά σειρά υπόθεσης της έρευνάς μας. Η τέταρτη και τελευταία υπόθεση της έρευνάς μας υποστηρίζεται ισχυρά για τις ελληνικές τράπεζες του δείγματός μας.

Τέλος, όσον αφορά τις ισπανικές τράπεζες, υποστηρίζεται η πρώτη υπόθεση της έρευνάς μας αλλά μόνο για την περίοδο 2007-2010, ενώ δεν υπάρχουν επαρκείς ενδείξεις υποστήριξης για τις υπόλοιπες τρεις υποθέσεις μας. Ακόμα, φαίνεται να μην

μπορούν να υποστηριχθούν από τα αποτελέσματά μας, παράλληλα με τις υποθέσεις της έρευνάς μας, ούτε οι 2 υπο-υποθέσεις που κάναμε για τις ισπανικές τράπεζες λόγω τις ιδιαιτερότητας των συνθηκών στην Ισπανία.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΡΑΙΑ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ (APPENDIX)

ΠΙΝΑΚΑΣ Α -ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΔΕΙΓΜΑ 2000-2010

Η παλινδρόμηση για το συνολικό δείγμα και για όλα τα έτη(2000-2010) είναι :

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * (OIBP * IAS) + a_5 * (OIBP * FCR) + a_6 * NPL + a_7 * LOAN + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS

Method: Panel Least Squares

Date: 12/07/11

Sample: 2000 2010

Periods included: 11

Cross-sections included: 43

Total panel (unbalanced) observations: 473

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.155757	0.024228	6.428839	0.0000
PCR	-0.000157	0.000112	-1.401456	0.1618
TCR	0.000210	9.97E-05	2.108165	0.0356
OIBP* IAS	-0.080652	0.024854	-3.245036	0.0013
OIBP* FCR	0.128319	0.027218	4.714469	0.0000
LOAN	0.001329	0.000556	2.392313	0.0172
NPL	0.101065	0.006104	16.55684	0.0000
a0	-0.001334	0.000899	-1.483575	0.1387
R-squared	0.502852	Mean dependent var		0.004682
Adjusted R-squared	0.494280	S.D. dependent var		0.004122
S.E. of regression	0.002931	Akaike info criterion		-8.807810
Sum squared resid	0.003488	Schwarz criterion		-8.730015
Log likelihood	1831.217	Hannan-Quinn criter.		-8.777044
F-statistic	58.66542	Durbin-Watson stat		1.029373
Prob(F-statistic)	0.000000			

ΠΙΝΑΚΑΣ Β - ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ 2000-2007 (με τις μεταβλητές NPL και LOAN)

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:
 $LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * (OIBP * IAS) + a_5 * NPL + a_6 * LOAN + \varepsilon$

Dependent Variable: LLPS
 Method: Panel Least Squares
 Date: 12/07/11
 Sample: 2000 2007
 Periods included: 8
 Cross-sections included: 5
 Total panel (balanced) observations: 40

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.003114	0.069805	0.044612	0.9647
PCR	0.001198	0.000396	3.023940	0.0048
TCR	-0.000172	0.000164	-1.051079	0.3009
NPL	0.143903	0.052550	2.738381	0.0099
LOAN	0.002993	0.003473	0.861881	0.3950
OIBP* IAS	0.050774	0.030003	1.692319	0.1000
a0	-0.007613	0.003320	-2.293009	0.0284
R-squared	0.402402	Mean dependent var		0.003992
Adjusted R-squared	0.293747	S.D. dependent var		0.001788
S.E. of regression	0.001503	Akaike info criterion		-10.00548
Sum squared resid	7.45E-05	Schwarz criterion		-9.709929
Log likelihood	207.1097	Hannan-Quinn criter.		-9.898620
F-statistic	3.703504	Durbin-Watson stat		0.922111
Prob(F-statistic)	0.006344			

ΠΙΝΑΚΑΣ Γ - ΗΝΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ 2000-2007 (χωρίς τις μεταβλητές NPL και LOAN)

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται εδώ είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * (OIBP * IAS) + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS
 Method: Panel Least Squares
 Date: 12/07/11
 Sample: 2000 2007
 Periods included: 8
 Cross-sections included: 5
 Total panel (balanced) observations: 40

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.141901	0.052657	2.694841	0.0107
PCR	0.000589	0.000361	1.629079	0.1123
TCR	1.46E-05	0.000161	0.090437	0.9285
OIBP* IAS	0.024770	0.030977	0.799619	0.4293
a0	-0.003718	0.002866	-1.297227	0.2030
R-squared	0.255365	Mean dependent var		0.003992
Adjusted R-squared	0.170263	S.D. dependent var		0.001788
S.E. of regression	0.001629	Akaike info criterion		-9.885507
Sum squared resid	9.29E-05	Schwarz criterion		-9.674397
Log likelihood	202.7101	Hannan-Quinn criter.		-9.809177
F-statistic	3.000716	Durbin-Watson stat		0.806302
Prob(F-statistic)	0.031399			

ΠΙΝΑΚΑΣ 4- ΗΝΘΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ 2007-2010

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται εδώ είναι:

$$LLPs = a0 + a1 \cdot OIBP + a2 \cdot PCR + a3 \cdot TCR + a4 \cdot NPL + a5 \cdot LOAN + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS

Method: Panel Least Squares

Date: 12/07/11

Sample: 2007 2010

Periods included: 4

Cross-sections included: 5

Total panel (balanced) observations: 20

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.438483	0.211480	2.073400	0.0571
NPL	0.191063	0.035079	5.446686	0.0001
LOAN	-0.011163	0.009408	-1.186631	0.2551
PCR	0.000845	0.000935	0.903733	0.3814
TCR	-0.000698	0.000901	-0.774830	0.4513
a0	0.003993	0.008089	0.493694	0.6292
R-squared	0.777450	Mean dependent var	0.007069	
Adjusted R-squared	0.697968	S.D. dependent var	0.007519	
S.E. of regression	0.004132	Akaike info criterion	-7.896633	
Sum squared resid	0.000239	Schwarz criterion	-7.597914	
Log likelihood	84.96633	Hannan-Quinn criter.	-7.838320	
F-statistic	9.781444	Durbin-Watson stat	2.925068	
Prob(F-statistic)	0.000348			

ΠΙΝΑΚΑΣ Ε - ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2000-2007

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:
 $LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * (OIBP * IAS) + a_5 * NPL + a_6 * LOAN + \varepsilon$

Dependent Variable: LLPS
 Method: Panel Least Squares
 Date: 12/07/11
 Sample: 2000 2007
 Periods included: 8
 Cross-sections included: 12
 Total panel (unbalanced) observations: 92

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.062264	0.043792	1.421815	0.1587
PCR	-0.000418	0.000149	-2.815104	0.0061
TCR	0.000290	0.000129	2.243761	0.0274
NPL	0.052300	0.016203	3.227685	0.0018
LOAN	0.000985	0.000423	2.329643	0.0222
OIBP* IAS	-0.095977	0.020420	-4.700039	0.0000
a0	0.002217	0.000992	2.234428	0.0281
R-squared	0.341606	Mean dependent var		0.003865
Adjusted R-squared	0.295132	S.D. dependent var		0.001717
S.E. of regression	0.001441	Akaike info criterion		-10.17337
Sum squared resid	0.000177	Schwarz criterion		-9.981498
Log likelihood	474.9752	Hannan-Quinn criter.		-10.09593
F-statistic	7.350354	Durbin-Watson stat		1.859580
Prob(F-statistic)	0.000002			

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΤ -ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2000-2007 (χωρίς τις μεταβλητές NPL και LOAN)

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * (OIBP * IAS) + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS
 Method: Panel Least Squares
 Date: 12/07/11
 Sample: 2000 2007
 Periods included: 8
 Cross-sections included: 12
 Total panel (unbalanced) observations: 92

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.087051	0.045775	1.901738	0.0605
PCR	-0.000368	0.000131	-2.814918	0.0060
TCR	0.000164	0.000117	1.398435	0.1655
OIBP* IAS	-0.081498	0.021193	-3.845581	0.0002
a0	0.004319	0.000859	5.028584	0.0000
R-squared	0.220729	Mean dependent var		0.003865
Adjusted R-squared	0.184901	S.D. dependent var		0.001717
S.E. of regression	0.001550	Akaike info criterion		-10.04830
Sum squared resid	0.000209	Schwarz criterion		-9.911242
Log likelihood	467.2216	Hannan-Quinn criter.		-9.992980
F-statistic	6.160707	Durbin-Watson stat		1.536045
Prob(F-statistic)	0.000206			

ΠΙΝΑΚΑΣ Ζ -ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2007-2010

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * NPL + a_5 * LOAN + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS
 Method: Panel Least Squares
 Date: 12/07/11
 Sample: 2007 2010
 Periods included: 4
 Cross-sections included: 12
 Total panel (balanced) observations: 48

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.038404	0.062834	0.611201	0.5444
PCR	-0.000329	0.000346	-0.951964	0.3466
TCR	0.000788	0.000336	2.349121	0.0236
LOAN	0.001896	0.001257	1.508027	0.1390
NPL	0.067205	0.015302	4.392017	0.0001
a0	-0.004736	0.002771	-1.708901	0.0949
R-squared	0.486688	Mean dependent var		0.005351
Adjusted R-squared	0.425579	S.D. dependent var		0.002327
S.E. of regression	0.001764	Akaike info criterion		-9.726437
Sum squared resid	0.000131	Schwarz criterion		-9.492537
Log likelihood	239.4345	Hannan-Quinn criter.		-9.638046
F-statistic	7.964306	Durbin-Watson stat		1.793661
Prob(F-statistic)	0.000024			

ΠΙΝΑΚΑΣ Η-ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2000-2007

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * (OIBP * IAS) + a_5 * NPL + a_6 * LOAN + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS

Method: Panel Least Squares

Date: 12/07/11

Sample: 2000 2007

Periods included: 8

Cross-sections included: 5

Total panel (unbalanced) observations: 32

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.112605	0.053835	2.091685	0.0468
PCR	-0.000119	0.000139	-0.854477	0.4010
TCR	2.53E-05	8.97E-05	0.281499	0.7806
NPL	0.014177	0.024594	0.576459	0.5695
LOAN	0.002841	0.001813	1.567092	0.1297
OIBP* IAS	-0.119619	0.027813	-4.300819	0.0002
a0	0.000341	0.001348	0.253403	0.8020
R-squared	0.600884	Mean dependent var		0.001619
Adjusted R-squared	0.505096	S.D. dependent var		0.000810
S.E. of regression	0.000570	Akaike info criterion		-11.91138
Sum squared resid	8.12E-06	Schwarz criterion		-11.59075
Log likelihood	197.5821	Hannan-Quinn criter.		-11.80510
F-statistic	6.273075	Durbin-Watson stat		1.266830
Prob(F-statistic)	0.000402			

ΠΙΝΑΚΑΣ Θ- ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2007-2010

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * NPL + a_5 * LOAN + \epsilon$$

Dependent Variable: LLPS
 Method: Panel Least Squares
 Date: 12/07/11
 Sample: 2007 2010
 Periods included: 4
 Cross-sections included: 5
 Total panel (balanced) observations: 20

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	-0.031710	0.110391	-0.287247	0.7781
PCR	0.000123	0.000284	0.434487	0.6706
TCR	0.000410	0.000248	1.657986	0.1195
LOAN	0.003937	0.003672	1.072111	0.3018
NPL	-0.004526	0.056828	-0.079637	0.9377
a0	-0.004707	0.002368	-1.987870	0.0667
R-squared	0.469265	Mean dependent var	0.002590	
Adjusted R-squared	0.279717	S.D. dependent var	0.001207	
S.E. of regression	0.001024	Akaike info criterion	-10.68666	
Sum squared resid	1.47E-05	Schwarz criterion	-10.38794	
Log likelihood	112.8666	Hannan-Quinn criter.	-10.62835	
F-statistic	2.475704	Durbin-Watson stat	2.171908	
Prob(F-statistic)	0.083149			

ΠΙΝΑΚΑΣ Ι - ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2000-2007

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * (OIBP * IAS) + a_5 * LOAN + a_6 * NPL + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS
 Method: Panel Least Squares
 Date: 12/07/11
 Sample: 2000 2007
 Periods included: 8
 Cross-sections included: 7
 Total panel (unbalanced) observations: 32

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.143926	0.077305	1.861780	0.0744
PCR	-0.000181	0.000106	-1.703366	0.1009
TCR	9.96E-06	7.53E-05	0.132181	0.8959
OIBP* IAS	-0.065262	0.060094	-1.085996	0.2878
LOAN	0.001634	0.001039	1.572911	0.1283
NPL	-0.002879	0.012369	-0.232761	0.8178
a0	0.001296	0.001382	0.937462	0.3575
R-squared	0.294850	Mean dependent var		0.001174
Adjusted R-squared	0.125614	S.D. dependent var		0.000832
S.E. of regression	0.000778	Akaike info criterion		-11.28831
Sum squared resid	1.51E-05	Schwarz criterion		-10.96768
Log likelihood	187.6130	Hannan-Quinn criter.		-11.18203
F-statistic	1.742245	Durbin-Watson stat		0.993666
Prob(F-statistic)	0.152565			

ΠΙΝΑΚΑΣ Κ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2007-2010

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * NPL + a_5 * LOAN + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS
 Method: Panel Least Squares
 Date: 12/07/11
 Sample: 2007 2010
 Periods included: 4
 Cross-sections included: 7
 Total panel (balanced) observations: 28

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	-0.057669	0.114006	-0.505839	0.6180
NPL	-0.013704	0.057008	-0.240392	0.8123
LOAN	0.003964	0.002568	1.543312	0.1370
PCR	-0.000288	0.000322	-0.894793	0.3806
TCR	0.000326	0.000294	1.107930	0.2799
a0	-0.000546	0.001757	-0.310695	0.7590
R-squared	0.205956	Mean dependent var	0.001927	
Adjusted R-squared	0.025491	S.D. dependent var	0.001900	
S.E. of regression	0.001876	Akaike info criterion	-9.532049	
Sum squared resid	7.74E-05	Schwarz criterion	-9.246576	
Log likelihood	139.4487	Hannan-Quinn criter.	-9.444777	
F-statistic	1.141254	Durbin-Watson stat	1.738638	
Prob(F-statistic)	0.368560			

ΠΙΝΑΚΑΣ Α- ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2000-2007

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * NPL + a_5 * LOAN + a_6 * (OIBP * IAS) + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS

Method: Panel Least Squares

Date: 12/09/11

Sample: 2000 2007

Periods included: 8

Cross-sections included: 5

Total panel (unbalanced) observations: 21

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.024594	0.113121	0.217417	0.8310
PCR	0.001398	0.001086	1.287349	0.2188
TCR	-0.001043	0.000859	-1.214477	0.2447
NPL	0.059205	0.010901	5.431279	0.0001
LOAN	0.009173	0.007016	1.307442	0.2121
OIBP*IAS	-7.40E-05	0.074380	-0.000995	0.9992
a0	-0.003616	0.006671	-0.541986	0.5963
R-squared	0.810195	Mean dependent var		0.006233
Adjusted R-squared	0.728850	S.D. dependent var		0.004580
S.E. of regression	0.002385	Akaike info criterion		-8.978326
Sum squared resid	7.96E-05	Schwarz criterion		-8.630152
Log likelihood	101.2724	Hannan-Quinn criter.		-8.902763
F-statistic	9.959980	Durbin-Watson stat		0.555975
Prob(F-statistic)	0.000222			

ΠΙΝΑΚΑΣ Μ -ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2007 -2010(χωρίς την μεταβλητή LOAN)

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * NPL + a_5 * LOAN + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS
Method: Panel Least Squares
Date: 12/08/11
Sample: 2007 2010
Periods included: 4
Cross-sections included: 5
Total panel (unbalanced) observations: 18

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	-0.114704	0.200371	-0.572457	0.5768
PCR	0.000797	0.001457	0.546827	0.5938
TCR	-0.000260	0.001369	-0.190099	0.8522
NPL	0.120433	0.032929	3.657383	0.0029
a0	0.002457	0.005861	0.419216	0.6819
R-squared	0.819403	Mean dependent var		0.011981
Adjusted R-squared	0.763835	S.D. dependent var		0.007690
S.E. of regression	0.003737	Akaike info criterion		-8.110956
Sum squared resid	0.000182	Schwarz criterion		-7.863630
Log likelihood	77.99860	Hannan-Quinn criter.		-8.076853
F-statistic	14.74586	Durbin-Watson stat		1.838059
Prob(F-statistic)	0.000093			

ΠΙΝΑΚΑΣ Ν -ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2007 -2010(χωρίς την μεταβλητή NPL)

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * LOAN + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS
Method: Panel Least Squares
Date: 12/09/11
Sample: 2007 2010
Periods included: 4
Cross-sections included: 5
Total panel (balanced) observations: 20

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	-0.727164	0.173310	-4.195744	0.0008
PCR	-0.001554	0.001367	-1.137004	0.2734
TCR	0.002302	0.001421	1.619581	0.1262
LOAN	-0.009309	0.025058	-0.371489	0.7155
a0	0.020970	0.018035	1.162753	0.2631
R-squared	0.615053	Mean dependent var		0.011901
Adjusted R-squared	0.512401	S.D. dependent var		0.007284
S.E. of regression	0.005086	Akaike info criterion		-7.512352
Sum squared resid	0.000388	Schwarz criterion		-7.263419
Log likelihood	80.12352	Hannan-Quinn criter.		-7.463758
F-statistic	5.991608	Durbin-Watson stat		1.298359
Prob(F-statistic)	0.004362			

ΠΙΝΑΚΑΣ Ε -ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2007-2010

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * LOAN + a_5 * NPL + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS

Method: Panel Least Squares

Date: 12/08/11

Sample: 2007 2010

Periods included: 4

Cross-sections included: 5

Total panel (unbalanced) observations: 18

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	-0.092254	0.236417	-0.390219	0.7032
PCR	0.000899	0.001598	0.562728	0.5840
TCR	-0.000410	0.001607	-0.255186	0.8029
NPL	0.122379	0.035567	3.440829	0.0049
LOAN	0.004219	0.021049	0.200441	0.8445
a0	-0.000506	0.015987	-0.031650	0.9753
R-squared	0.820006	Mean dependent var	0.011981	
Adjusted R-squared	0.745008	S.D. dependent var	0.007690	
S.E. of regression	0.003883	Akaike info criterion	-8.003187	
Sum squared resid	0.000181	Schwarz criterion	-7.706396	
Log likelihood	78.02868	Hannan-Quinn criter.	-7.962264	
F-statistic	10.93374	Durbin-Watson stat	1.785081	
Prob(F-statistic)	0.000388			

ΠΙΝΑΚΑΣ Ο - ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2000 -2007

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * (OIBP * IAS) + a_5 * LOAN + a_6 * NPL + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS

Method: Panel Least Squares

Date: 12/08/11

Sample: 2000 2007

Periods included: 8

Cross-sections included: 9

Total panel (balanced) observations: 72

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.125973	0.080883	1.557473	0.1242
PCR	-0.001066	0.000488	-2.183792	0.0326
TCR	0.000372	0.000373	0.995522	0.3232
NPL	-0.070829	0.144510	-0.490130	0.6257
LOAN	0.002154	0.002481	0.867988	0.3886
OIBP* IAS	-0.145732	0.060094	-2.425056	0.0181
a0	0.007301	0.004523	1.614319	0.1113
R-squared	0.142546	Mean dependent var		0.005379
Adjusted R-squared	0.063396	S.D. dependent var		0.003813
S.E. of regression	0.003690	Akaike info criterion		-8.274142
Sum squared resid	0.000885	Schwarz criterion		-8.052799
Log likelihood	304.8691	Hannan-Quinn criter.		-8.186024
F-statistic	1.800963	Durbin-Watson stat		0.550738
Prob(F-statistic)	0.112699			

ΠΙΝΑΚΑΣ Π - ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ 2007 -2010

Το μοντέλο παλινδρόμησης που εξετάζεται είναι:

$$LLPs = a_0 + a_1 * OIBP + a_2 * PCR + a_3 * TCR + a_4 * LOAN + a_5 * NPL + \varepsilon$$

Dependent Variable: LLPS

Method: Panel Least Squares

Date: 12/08/11

Sample: 2007 2010

Periods included: 4

Cross-sections included: 9

Total panel (unbalanced) observations: 34

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
OIBP	0.263325	0.084454	3.117975	0.0042
PCR	0.000323	0.000366	0.883034	0.3847
TCR	0.000862	0.000403	2.140416	0.0412
NPL	0.145254	0.028339	5.125638	0.0000
LOAN	0.006990	0.004365	1.601544	0.1205
a0	-0.018298	0.005885	-3.109549	0.0043
R-squared	0.738261	Mean dependent var	0.007038	
Adjusted R-squared	0.691522	S.D. dependent var	0.003984	
S.E. of regression	0.002213	Akaike info criterion	-9.230486	
Sum squared resid	0.000137	Schwarz criterion	-8.961128	
Log likelihood	162.9183	Hannan-Quinn criter.	-9.138627	
F-statistic	15.79535	Durbin-Watson stat	2.525397	
Prob(F-statistic)	0.000000			

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΡΘΡΑ

Capital adequacy ratio regulations and accounting choices in commercial banks(Susan E.Moyer) 1990

The nature of information in commercial bank loan loss disclosures(James M. Wahlen) 1994

The impact of the 1989 change in bank capital standards on loan loss provisions and loan write-offs (Myung-Sun Kim, William Kross) 1998

Bank loan loss provisions: a reexamination of capital management, earnings management and signaling effects (Anwer S. Ahmed, Carolyn Takeda, Shawn Thomas) 1999

Loan loss provisioning and economic slowdowns: too much, too late?(Luc Laeven and Giovanni Majnoni) 2001

Bank managers' heterogeneous decisions on discretionary loan loss provisions (Gerald J. Lobo και Dong Hoon Yang) 2001

Income smoothing behavior of US banks under revised international capital requirements (Richard J.Rivard, Eugene Eland και Gay B.Hatfield Morris) 2003

Managerial incentives for income smoothing through bank loan loss provisions (Gerald Lobo, Robert Mathieu, Kiridaran Kanagaretnam) 2003

Bank provisioning behavior and procyclicality(A Bikker και P.A.J. Metzmakers) 2005

Earnings and capital management in alternative loan loss provision regulatory regimes(Daniel Perez, Vicente Salas Fumas και Jesus Saurina) 2006

Use of loan loss provisions for capital, earnings management and signaling by Australian banks(Asokan Anandarajan, Iftekhar Hasan και Cornelia McCarthy) 2007

Discretionary accounting and the behavior of Japanese banks under financial distress(Ronald E. Shrieves και Drew Dahl) 2007

Earnings management behaviors under different economic environments: Evidence from Japanese banks (Sumit Agarwal, Souphala Chomsisengphet, Chunlin Liu και S. Ghon Rhee)2007

Cross- country determinants of bank income smoothing by managing loan-loss provisions(Ana Rosa Fonseca και Francisco Gonzales) 2008

Earnings management by Japanese banks managers using discretionary loan loss provisions(Wikil Kwak, Ho-Young Lee, Susan W.Eldridge) 2009

Earnings management in the banking industry (Renwick van Oosterbosch) 2009

Do Islamic banks use loan loss provisions to smooth their results? (Neila Boulila Taktak, Sarra Ben Slama Zouari και Abdelkader Boudriga) 2010